

GLASNIK

PRESVETOGA SRCA ISUSOVA

S dopuštenjem crkvenih i redovničkih starješina

Uređuje

KAMILO ZABEO

Svećenik Družbe Isusove u Zagrebu.

—
↔ GODINA XV. ↔
—

ZAGREB
TISAK I NAKLADA ANTUNA SCHÖLZA
1906.

Sadržaj XV. tečaju (1906).

I. Pjesme.

Čudnovata izba	17	O Srce sveto	64
Molitva djece pred oltarom (s notama)	198	Strjelice	10

II. Članci, pouka.

Čitaj dobre knjige	197	Sejakinja i bratovština Sreća Isusova	46
Empidole na gorji Etni . .	39	Veliko obećanje i puk u la- vantskoj dolini	123
Kalendar Sreća Isusova i Ma- rijina novim i stariim pri- jateljima	174	Za čast naroda	218
Revnost u slavbi Sreća Isu- sova	224	Zavjet Makarske g. 1815. .	203

Mjesečne nadane:

1. Izbori u Francuskoj	1	6. Česta sveća pričest	101
2. Krčanske majke	21	7. Izbor staleža	121
3. Vjerski usvoj	41	8. Raširenje svete vjere	141
4. Obraćenje raskolnih cr- kava	61	9. Nedjeljni počinak	161
5. Utjecanje Mariji, Majci misosti	81	10. Čitanje dobrih knjiga	181
		11. Krčanska blagost	201
		12. Krčanska nesobličnost	223

III. Vjesnik.

Hrvatska kronika Sreća Isusova.

Apostolstvo molitve: Blato na Korčuli 65. Kornić 35. Nin 190.	sluškinje 10. Koma je tražiti u oku 75. Mala vojska 18, 19. Opo- ravak zločinca 15. Plementini pro- svjed 75. Razto 3, 16, 20, 75, 157, 216, 221, 222
Biskupi: Mahnić 35, 76. Nakić 177. Stadler 103.	Kalendar Sreća Isusova i Marijinata: 12, 26, 135, 158, 173, 174, 196, 216, 236.
Blagdan Sreća Isusova: Blato 65. Dolac d. 189. Hams 163. Makarska 164, 203. Nin 164. Orovac 189. Rakopotok 189. Sarajevo 165. Sesvete 180. Spiljet 166. Staropetrovčelo 164. Ston 35. Sv. Petar Cvrtstec 163. Zagreb 163. Zaton 166.	Kapela Sreća Isusova: Rakop- otok 143, 189. Sv. Simeon 196. Vinjana 172.
Bratovština Sreća Isusova: Blato na Korčuli 65. Podgora 115. Terezovac 35. Vodice 115.	Kip Sreća Isusova: Basovci 215. Dolac donji 230. Draganeć 172. Feričanci 76. Nin 190. Raskrije 48. Rovinjsko selo 157. Terezovac 35.
Bratovština sv. Vincenca m. pod pokroviteljstvom Sreća Isusova: Blato na Korčuli 65.	Lipanjska pohodnošt: Bu- kovac Veliki 173.
Crkve Sreća Isusova: Lingo (Amerika) 15. Pećine 159. Za- greb 55, 156.	Oltar Sreća Isusova: Visoko 116. Drenovci 131.
Društvo djevojaka za no- knadnu sv. gržebest: Kornić 35.	Općina Sreća Isus.: Muč 23.
Mali Ston 36. Nin 190. Smo- kvica 40. Vinjana 172.	Počasna straža Sreća Isusova u Krku 229.
Glasnik Sreća Isusova: Dar	Posveta Sreću Isusovu: Mali Ston 35. Sesvinski diecezanski sinod 173.
	Štit Sreća Isusova: 228, 232

Vojска Srca Isusova proti
psovki: Vrs 135. Omis 173.
Zastava Srca Isusova: Kor-
nić 35. Gradačac 158.

Zbirka Srca Isusova: 37.
Zlatna krunica 172.
Župa Srca Isusova: Blato
na Korčuli 64.

Ina domaće vijesti:

Komisariat svezne zemlje 56.
Molitvena vojna za obraće-
nje Crnaca 63.
Omladina: Djetičko društvo
116, 196, 215. „Lanč“ 179, 218,
220. Petar Barbarić 189. Prei-
sastanak katol. gospa 217.
Poboljšnost k Moci Božjoj:
Kongregacija: Pojnjica 98.
Sarajevo 98. Majka Božja Lurd-

ska kod kapucina na Rijeci 83.
Naša Gospa od bezgrješnog
Začeća u Vel. Stonu 97.
Pučke misije: Blato na Kor-
čuli 61. Smokvica 172. Vela-
ščuka 172. Vinjerac 17.
Rat proti psovki: Blato na
Korčuli 66. Imotski 76.
Salezijanci 76.
Vječno klanjanje 76.

Mostrane vijesti:

Rim: Novi oprosti 35, 55. Pijo X.
o novinstvu 74. Sveslavensko
bodočaće 56.
Francuska 116.
Rusija 36.

Afrika: Pismo jednoga misio-
nara 27.
Amerika: Hrvatska crkva u
Kansas City 24.
Australija: Hrvati u Novoj
Zelandiji 15.

IV. Pripovijesti, zahvalnice, razno.

Pripovijesti o Šrca Isusov:

Angjelak Srca Isusova 238.
Bih li se zakleo 4.
Evangjelska pobožnost 34.
Iz vojarne 11.
Mali Jozef 77.
Mlađi revnitelj u praznicima 137.
Načelnik po Šrca Isusovu 153.
U najčešćem času 44.
Učitelj – revnitelj Šrca Isusova
68.
Vec joj zvonilo sazvano zvono
11.

Oh, sada sam mlađi 112.
Paklena bomba 128.
Sv. misa u pustinji 26.

Zahvalnice Šrca Isusov:

Uvod 80. Zajednička molitva:
obitelji 31, djece 32, bratov-
štine 33, župe 33. Zagovor bl.
Dj. Marije 71, sv. Josipa 72,
raznih ugodnika Božjih 73. Pri-
mi bogoljubno sv. sakramente
130, 154. Pniknji Bogu sv. misu
132, 154. Najuspješnja sred-
stva 167. Uskralj nesto svo-
jenih tijeha 168. Žrtvuj nesto
od svojega novca 192. Svladaj
svoje srce 193. Najbolji ljeđ-
nik 212. Mire i pomirenje naše
213. Bogato za sve... 214.
Po Glasniku upućeni Šrca Isu-
sovu 233. Glajku zahvalnice
117.

*Zahvalnice Majci Božjoj 93. Naša
proštenstva 96.*

Zahvalnice sv. Juriju 52.

Zahvalnice sv. Antunu: 73, 110.

*Zahvalnice sv. Franji Ksater-
siju 54.*

Razne pripovijesti:

Criće iz pučkih misija: 36, 136,
200, 215, 216, 237.
Čini što te vođa – samo ne
griješi 37.
Daj mi kamečak 179.
Filozof i milosrdnica 6.
Idite k Josipu 50.
Nije se takav ni rodio ni odgo-
jio 183.

Svega po mala:

- Biagoslav duhovnih vježba 115.
Devetnica na čest Presv. Imenu
i Srca Isusova: Vukovar 116.
Zagreb 56.
Djeca pod zaštitom Srca Isusova
136.
- Kučarac čitateljima Glasnika 230.
Mladi obraćenik 80.
Ne preoklinjaj 16.
† O. Franjo Doljak 115.
Praznovjerje 136, 158.
- Jos:* 36, 40, 56, 136, 140, 173,
180, 237.

Kazalo mjesta.

Hrvatska: Bednja 168, Bjelovar 110, Bregi 18, Bukovec Veliki 173, Crikvenica 52, Čabrov 18, Draga Velika 232, Dragance 172, Drage 18, Gospić 14, Grifane 134, Hrastovac 163, Hruševac 72, Hum sv. Martin 163, Jasenovac 170, Karlovac 53, 120, 146, Krapina 195, Ledenice 26, Marija Bistrica 95, 96, 234, Motive 233, Novi Marof 163, Pitotića 33, Pregrada 237, Rakovpotok 143, 189, Rasinja 215, Rijeka 52, 71, 83, 128, 215, Selinica 157, Selnik 90, Senj 173, Sisak 198, Sv. Ivan Želina 11, Sv. Ivan Žahro 72, Sv. Martin 150, Sv. Petar Cvrtsec 163, Sv. Simeun 96, 196, Sestine 74, Trsat 71, 217, Trški vrh 95, Varadin 73, 196, 215, Visoko 163, Zagreb 6, 10, 54, 55, 72, 93, 94, 115, 116, 119, 120, 144, 163, 171, 174, 201, 212, 213, 215, Žabnik 32.

Slavonija: Adzamovci 18, Banovci 215, Bresovci 171, Feričanci 76, Godinjak 154, Gromčanik 134, Gjajkovo 131, 215, Kutjevo 96, Nova Gradiška 215, Nurkovac 16, Otočac 189, Osijek 54, 116, 215, Otok 216, Petrovaradim 32, Požega 214, 215, Semeljci 80, Sesvete 189, Stalina 95, Staropetrovoselo 164, Terezovac 35, Viljevo donje 235, Vinikovci 96, Vrbova 164, Vukovar 116, 215.

Dalmacija: Blato 64, 172, Bol 16, Dolac Donji 189, 210, Drage 111, Dubrovnik 132, Imotski 76, Kotor 71, Makarska 164, 203, Maranovići 16, Muč 28, Nin 164, 190, Omis 173, Rab 16, Smilj 18, Smokvica 40, 172, Spiljet 166, 176, Ston 25, 97, 110, 111, 238, Veli Lošinj 172, Vinjerac 172, Vis 84, Vodice 15, Vrsi 135, 170, Zadar 138, 170, Zaton 164, Žman 138.

Herceg-Bosna: Banjaluka 162, Breske 97, Bol 16, Dolac 212, Fojnička 54, 96, Goradba 26, Gradačac 158, Kožarac 86, 96, Kreševlo 156, Mostar 15, 41, Prijedor 96, Rudo 18, Sarajevo 18, 32, 52, 98, 103, 160, Setijevo 26, Tešanj 18, 20, Travnik 27, 57, 94, 140, Tuzla dolnja 97, Vareš 77, 134, 226, Visoko 116.

Istra: Dubašnica 76, Kornjč 35, Krk 229, Linardić 76, Puč 18, 20, 214, Rovinskog selo 157, Sv. Vid 76

Ugarska: Raskrižje kod Štrigova 48.

Hrvati u inozemstvu: Austrija: Beč 119, Afrika: Ismailia 235, Port Said 18, 20, Amerika: Cove Forge 16, Kansas City 24, Lingo 15, Rugby 16, Australija: Nova Zelandija 15.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 1. Siječanj 1906. God. XV

Isajaz mjesечно. Cijena 48 fl. — S poštou 1—10 istisaka po 80 fl.,
10—50 po 70 fl., 50 i više po 60 fl. Za inozemstvo 1 K 20 fl.

Namjena molitava i dobrih djela za siječanj.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Izbori u Francuskoj.

akle s politikom počinje Glasnik svoj novi tečaj?"

Ne čudite se tomu, dragi čitatelji. Na to nas sili mjeseca nakana, koja je od samoga sv. Oca izabrana i blago-slovena, naime: „izbori u Francuskoj“.

„Ali,“ pitat će tko god, „zar nije istina, što sam čuo, da se vjera i Crkva nema pačati u politiku?“

Dragi čitatelju, ako si to čuo ili čitao, znaj, da tako govore samo neprijatelji naše svete vjere i Crkve. A ti si im zar povjerovao? Onda su i tebe uhvatili na svoj ljevak. Neprijatelji Crkve samo sloga tako govore, da katoličke odvrate od politike, te onda sami doguju do vlasti i pateći zakona svetoj katoličkoj Crkvi krajne slobodu, umanje ugleda, priječe djelovanje, ako im već ne pogje za rukom, da ja sasvijem podgaće ili ča unište.

Crkva i vjera neka se ne pača u politiku! — Krašno! Nego čujte! Bio jedan svećenik, te se puno bavio politikom,

pače se dao izabrati u zakonodavnu kuću. A gde ti sad liberalaca, gdje mu govore: „Velečasni, vi ste ipak svećenik, sluga katoličke crkve, a vjera se ne bi imala pačati u politiku!“ Svećenik odvraći: „Da, kada se niti politika ne bi pačata u vjeru! Ali otkako se politika pača, i te kako pača, u vjeru, nužda je da se i vjera pača u politiku!“

Hoćeš li dragi čitatelju dokaza tomu? Evo ti baš Francuske. Nekada je ova „prvorogjena kćer katoličke Crkve“ doista bila prava kršćanska zemlja. A dandanas? Ni u svim poganskim zemljama ne progone tako ljuto Crkve katoličke, ko u Francuskoj. Gope redovnike i redovnice, zatvaraju njihove škole, boćnice, samostane i crkve, i već o tom rade, da katoličku Crkvu u Francuskoj liše svake slobode, građanskih prava i državne potpore.

A tko to čini usred kršćanske zemlje? — Vlada, zakonodavna kuća. — A tko kriv, da je takova vlada, takova zakonodavna kuća? — Nikto drugi već samo katolici, što su se premačili u politiku. Ta, oni imaju vlast, da si sami izaberu zakonodavce, koje hoće. A što su činili? Kod zadnjih izbora preko polovice katolika nije ni glasovala, a koji su glasovali, nijesu puno marili, kojega je vjerskoga stanovišta onaj, za koga glasuju. I tako su se neprijatelji Crkve dočepali vlasti. Sam Pijo X. izjavio je, da su katolici u Francuskoj sami krivi svojoj nesreći, jer da su se, istina, puno molili, ali da su prekršteni ruku čekali pomoć odzgora. To, veli papa, nije pravo. Treba se moliti, no treba i raditi, a nada sve dobro birati. Sada Crkvu u Francuskoj nema druge posnoći, van ako katolici kod sljedećih izbora bolje vrše svoju dužnost. I stoga želi papa, da se za to molimo Sreću Isusovu.

Nego tužni primjer Francuske opominje i nas naših političnih dužnosti, osobito kod izbora.

Mil Bože, što se sve ne mora doživjeti kod izbora! Jedni nikako ne biraju, a mnogi drugi ne biraju po savjesti, nego, tko im daje više vina, piva, rakije, tko im za glas nugja više novaca, tko im više obećaje masno na prazno, tomu daju glas. Je li on valjan kršćanin, to se ne piša.

Ne, tako ne valja! Tko ima pravo birati, taj ima i dužnost birati; a ima dužnost birati samo takova, koji je svijestan dosmoljub i svijestan katolik. A ne može biti svijestan dosmoljub, tko nije i svijestan katolik. Naš je narod katolički narod, stoga ga samo dobri katolici mogu dostoјno zastupati; samo dobri ka-

tolici u zakonodarnoj će kući odlučno braniti prava katoličke Crkve, koja su ujedno najsvetija prava hrvatskoga naroda.

U gdjejkolijem zemljama stavlja se već u katekizam za pučke škole pitanja i odgovori, koje su političke dužnosti katolika osobito kod izbora. Ne bi doista ni kod nas suvišno bilo, kada bi se to stavilo u naš katekizam. Čovjek mora pred Bogom odgovarati i za politiku. A mi, boćemo li, da hrvatski narod bude ono, što je bilo i što uvjek hoće da bude: „predzigle kršćanstva“, onda nuda sve moramo za narodne zastupnike birati samo dobre katolike. Oni će zacijelo biti i pravi prijatelji naroda. Oni ne će prodati ili izdati svoje domovine, jer im toga ne da kršćanska savjest.

Molimo se dakle sada po želji sv. Oca za sretne izbore u Francuskoj, koji će se skoro držati. Doći će vrijeme, kad ćemo i mi morali svijetu pokazati, da li hrvatski narod shvaća svoje kršćanske političke dužnosti, osobito kod izbora narodnih zastupnika.

■ ■ ■

Usrdna molba

Svaki revni štovatelj Srca Isusova vrube želi, da i druge predobije za ljubav i pobožnost k Presv. Srcu. Ta, on znade, kako je Isus obećao blaženoj Margariti: „Sjajno ću nagraditi one, koji po mogućnosti šire ovu pobožnost.“

„No kako ću ja? nijesam ja svećenik!“ Tako možda pitaš.

Odgovara prevj. g. nadbiskup zadarski: „U tome revnovanje ništa ne će bolje pomoći nego Glasnik Presv. Srca Isusova“. (Vidi Glasnik 1904, str. 41.)

Dragi čitatelju, zar ti ne možeš širiti Glasnik?

Istina, Glasnik je već vrlo raširen. No ipak ima još mnogo hrvatskih katolika, obitelji, kuća, škola, pače čitavih selja, gdje je on čisto nepoznat!

Pokaži dakle, preporuči Glasnik Srca Isusova svim svojim znancima i prijateljima, osobito u susjednim selima, pouči ih gdje i kako će ga naručiti, idi im pri tom na ruku! Zahtijevaj od tiskare ili od uredništva kolikogod trebaš „primjeraka na ogled“, „upisnih araka“ i „knjižica za povjerenike“. Dobit ćeš ih besplatno i franko.

Dakle na posao! Živjelo Srce Isusovo!

■ ■ ■

„Bić li se zakleo?“

Nazad dvije godine — tako priповijeda jedan Hrvat iz gorskoga kraja — optuži me šumarski pomoćnik, da sam, gradeći svoju kuću, ukrao nekoliko stabala iz šume. Istina, bio sam kriv, ali sam znao, da mi on ništa ne može dokazati. I tako mi optužba njegova bila deveta. No ipak, kada je osvanuo dan, da moram na sud, već sam u jutru bio nuan i nezadovoljan. Nijesam htio ni s kim da se razgovaram, već se sam samočit da dem na put.

Ovako dogjem pred našu župnu crkvu. Stupim unutra i pogjem ravno k oltaru Srca Isusova. Tu me je ipak zazebio oko srca, misleći na svoj grijeh. I dok se nijesam bojao suda ljudskoga, stao sum se plašiti suda Božjega.

Ali na jedan put spopam me svakojake crne misli. „Tko zna,“ pomislim, „je li sve to istina, što svećenici govore, o nebu i o paklu? To oni možda samo onako govore, kako bi ljudi bili mirniji. Jer bez straha Božjega zlo i naopako na svijetu! Svi oružnici i suci, sve tamnice i zalvori ne bi mogli da odvrate lude od opaćina i nedjela! S tuga nas svećenici piše kaznama Božjim, samo da se čuvamo za djela!“

Ja pogledam na sliku Srca Isusova i prepamem se. Sam se čudim odakle mi danas onako bezbožne misli. Za cijelo su došle od nečastivoga, i da sam ga dalje slušao, zapečatio bih danas svoje grijeha još i najgorim: krivom zakletvom pred sudom!

Ponolim se još koji čas pred slikom Srca Isusova, — i ustancem. Sva mi je pamet bila smučena, glava reghi gorjela, srce nemirno kucalo.

Onako uzrajan upatim se gradu, gdje će biti sud. Tamo se opet najprije navratim u crkvu, da se još jednom prepocućim Secu Isusovu. Za tim pogjem na sud. Tu nagjem šumarskoga pomoćnika, pozdravim ga i upitam: „No recite mi, što vi imate proti meni?“ Ali mi on oštro odsjeće: „To ćete Vi već kasnije čuti!“ Ja više ništa, a on više ništa.

Kada nas je sudac pozvao i stao ispitivati, meni skoro nije trebalo ni govoriti, jer šumarski pomoćnik nije mogao ništa da dokaze. No sada se on ponudi, da će prisjeći. Sudac nije mu bio dati, ali on će na to: „Makar me vrag odmah odnio, ja ću prisjeći!“ Mene trnci progua po tijelu. On prisegne. Red dogje i na mene. Sudac zapali svijeće pred raspelom i pozove me, da stupim pred nj. Ja pogledam na raspeло, a ono mi se činilo još

žalosnije nego obično. Opet mi pomraćuju glavu misli, da je sve to ništa, što svećenici govore: neka slobodno prisegnem; ne će mi biti ništa!

Ali u taj čas čujem notarnji glas, koji me silno opominje, da toga ne činim. Bolje plažiti gubitku, nego li ogriješiti dušu.

„Bih li se zakleo?“

Bito je u mojojem srcu ko bijes pakla i ko blagi glas Srca Isusova i njegova Angjela. Ja hvatim preda se i stojim, ko da sam se okamenio. Moj drug otraga šapće: „Ta, zašto ne prisegneš?“ — Evo napasti u srcu, napasti do ušiju.

No milost Srca Isusova ipak održala pobedu. Odlučno reksem sucu, da ja priseći ne ču. Pita me sudac, za što? Imam li još nešto reći? — „Ništal“ —

Sudac me odsudi na odstetu i globu, a ja samo reknesem: „Ništal za to!“ Čutio sam se sretnjim, nego da sam onako krv bio riješen optužbe. Sve one lude misl iščeznale iz moje glave. Pamet mi je opet bistra, srce mirno i zadovoljno. Otidem opet u crkvu i zahvalim se Srcu Isusovu, što me je očuvalo od strašnoga grijeha, koji me je mogao porinuti u dno pakla. Tvrdo odlučim, da ne ču više krasti, pa bilo šta bilo. Zatim se povratim kući kao preporogjen. Pa i doma su bili zadovoljni i hvallili Presv. Srcu Isusovu i Bl. Djevici Mariji.

„Filozof“ i milosrdnica.

(Pripovijeda jedna č. s. milosrdnica.)

God. 1903. u jednom velikom hrvatskom gradu, jedna časna sestra milosrdnica bude pozvana bolesniku, da ga dvori. Bio to mladi gospodin od 27 godina, koji je već treću godinu bolovao od sušice. Teško su njegovi dopustili, da ga milosrdnica dvori.

Već prvi dan č. sestra oprezno mu regbi opipala duševno bilo, upitujući u razgovoru iz daleka i vjersko pitanje. Namah zamjeti, s klim imu posla. Mladi gospodin već odavna odbacio vjeru svojih pradjedova: bilo na svećilištu, bilo već za nježnije dobe u gimnaziji. Sve se blage riječi č. sestre o tom u bezvjerstvu okorjelom srcu odbijale kao bob o stijeni.

No č. sestra ne izgubi nade. Sve je svoje pouzdanje stavila u onoga, koji reče: „Molite i dobit ćete!“ Ona se neprestano za njega molila Srcu Isusovu i Bl. Josipu, pa i susestrama svojim opet i opet živo preporučala, neka se vrće za njega moje. „Puno će tu trebatи“, znala govoriti, „ali milost mora pobijediti! Ova duša ne smije propasti!“

Treći dan ponese ona sobom malen kip Sreca Isusova i stavi ga uz privolu bolesnikovu na stol. Bolesnik dakako mistio, da je milosrednica donijela kip za sebe i svoju pobožnost; no ova je sveti kip htjela upotrebiti za prvi juris na dušu bolesnikovu. Kada se sestra za koji sat povratila u svoj samostan, ostavi kip Srca Isusova na stolu, do bolesnikove postelje. „Mislit će, zaboravila sam!“

Je li bolesnik, videći taj kip Spasiteljev, očutio u duši nešto kao plameni pogled vječnoga Soca ili kao umlijati glas dobrog Pastira? — Nešto ga moralo uznemiriti, jer je sutradan molio Č. sestru: „Molim, maknite to; toga tu ne treba; to nije za me!“

Zašto ukloni Č. sestra svoj mili kip. Ona uvidi, da se ta tvrđa sotona ne da uzeti na prvi juriš. No „strpljen, spasen!“ Priprostim načinom, ali sve smijelije, otvarala pred očima bolesnikovim knjigu života, da u njoj čita prošlost i budućnost svoju. Ponudila mu i čitati štogod, da mu progje vrijeme.

„Imam ja svojih knjiga,“ odsjeće mladi gospodin; „iz ovih ja črem svoju vjeru.“

Ovakove su izjave Č. sestrice nutkale na to veću odvražnost i ponizanje u nebo. Ona svoje a ona svoje. Kad je kip morao s putu, a ona će sobom ponijeti medaljicu drage Gospe, ne bi li ona prokrčila put Šini svome u sreća toga zabludjelog sina. Tu medaljicu imala na stoliću među ljekovima, a noću na svijećnjaku. Pa kad je opet i ovaj sveti predmet kao od zaboravi ostavila kod bolesnika, on će ga joj drugi dan uručiti, primjetivši neka si takove stvari dobro spremi.

Sada će ona, kada je bolesnik malko zadrijemo, medaljicu tihu prikopati na njegovo uzglavlje, gdje je ne može opaziti. Ali je u zato čas tu opazi domaćica, skině ju i položi na stol.

Kada je bolesnik opazio kuda dobra Č. sestra sinjera s njim, on joj odrješito izjavit: „Sestro draga, manite se toga! To nije za me: ja sam filozof, ja sam bezvjerač!“

Megutim, bolesnik sve više slabl. Skrajne je vrijeme, da primi sv. sakramente, inače propade mu duša. Filozofija ju lje ne će spasti, ne će opravdati na sudu Božjem!

Nadošao mjesec svibnja, mjesec Marijin. „O Marijo, utocište grješnika, pomozi, smrđu se! spasi ga!“

Č. sestra podvostruči molitve, podvostruči sveta nastojanja. Njih dvoje raspravljam danas, raspravljam sutra: raspravlja učeni „filozof“ s prijepustom milosrdnicom. Svaki ističe svoje, svaki dokazuje svoje.

Jednoga dana reče joj „filozof“ među ostalim: „Ljudi su životinje; smrću prestaje sve, kako kod životinja, tako i kod ljudi.“

Da, pravo velite;“ odgovori Č. sestra, „da su životinje oni ljudi, koji bez vjere živu; ali ipak s tom razlikom, što se kod ljudi smrću ne svršava sve, već ih čeka iza smrti sud, a iza suda kazna ili nagrada.“

Smijao se bolesnik tornu priprostomu propovjedniku, ali ipak sve više dopusti, da o vjeri govor, pače i čitati je smjela.

Donijela *Glasnik Srca Isusova* i čitala mu što je ili sama pronašla shodnim, ili joj druge sestre našle. Napokon će ga nagovoriti, da primi sv. sakramente. Njemu bio odgovor najprije rug, za tim smijeh, onda šala, ali napokon — zbilja. Predočila mu sestra među ostalim, kako je slobodan u izboru isповjednika, kako bi mu ovaj ili onaj olakotio cijeli taj posao, kako će ona učiniti sve, da mu dovede isповjednika po čudi. Napokon, kad joj se činilo, da sve govorci u tutanj, zamoli ga, neka barem dopusti, da ga jedan svećenik posjeti. Na ovo pristane bolesnik, ali kao da se je time samo htio riješiti dosagivanja.

Tko sretniji od č. sestre? Leti gradom, traži, pita, kuca na mnoga vrata, ali ne može dobiti onoga, za kojega se bili dogovorili. Nova kušnja! Sta će, već pošalje po drugoga svećenika, a samta pohiti bolesniku, da ga pripravi na njegov posjet. Ona čekaj, čekaj, a svećenika nema te nema. Kada je napokon došao, sestra nije bila kod bolesnika, i tako ga ne pustiše u njegovu sobu. Bolesnik se kao veselio, da č. sestra ne uspijeva. No č. sestra i sada ne klone dehom. I doista je pobjeda milosti Božje već bila bliza, nego se i nadala.

Ole, sutradan bolesnik zatraži sam isповjednika i odredi koga bi. Ispovjednik dogje, i mutu čuda! onaj, koji nije trebao vjere, koji se držao filozofom i životinjom, već čitav sat obavlja jedan od najsvetijih čina vjere: on se ispovijeda! U pokrajnoj sobi pak milosrdnica sklapa ruke i dršće nad dušom, koja se ima oteti paklu. Do dva, do tri puta morala je dozvana biti, da pomogne bolesniku, pruživši mu okrepnu ili namjestivši bolje uzglavlje. U tim časovima ne zna se, čije je srce jače udaralo od uzbujenosti i radosti: srce bolesnikovo ili srce č. sestre? Čin se sveli sretno svršio; sutradan slijedio drugi i treći: sv. pričest i posljednja pomast.

Iza loga odmah naredi bolesnik, da se sliku Majke Božje objesli kraj postelje, da ju gledati može. Odsada je njibovo raspravljanje mirnije bilo, jer su se već potpuno shvaćali, potpuno slagali. Zajedno su ruke sklapali, zajedno se molili onomu, koji neće smrti grješnika, već da se obrati i žive.

Bolesnik čutio se sretnim i presebnim. Opet je i opet zahvaljuvao č. sestri, koja ga nije samo za bolesni požrtvovno njegovala, već mu je i dušu spasla od vječite propasti. A u

plemenitoj zahvalnosti neprestano je svojima preporučivao ovu pravu milosrdnicu, koja mu je toliko milosrgje iskazala, nek je nikad ne zaborave, već uvijek drže kao osobitu dobrotvorku njihove kuće.

„Filozof“ i milosrdnica.

Napokon u petak, dne 15. svibnja (1903.), posve spokojno i Bogu odamo ispusti dušu, uzdajući se u beskrajno milosrgje Srca Isusova i u moćni zagovor Majke Božje, „stocista grješnika.“ Pokoj mu duši, i taka mu zemljica bila!

Štrjelice.

(Spjevala Ljubica)

Srce tvoje moj je stan —	U njem želja mojih rej
Bila noćca, bio dan,	I najljepše pjesme poj.
U njem sva je moja slast,	Srce, ti si uzdah moj,
Moja raskoš, moja čast,	Kada za te bijem boj.
U njem ponos moj je prav.	Ti si jakost, moj si mir,
Moje duše život zav.	Pobjeda svih bezdan vir.
Ti si ljubav, ti sam moj —	
Kralj, Gospodar, ja — rob tvoj	

Dar sluškinje.

Piše nam jedan zagrebački svećenik: Čuli ste i čitali, kako se bezbožni list „Pokret“ na sam blagdan Presvetoga Imena Isusova (1905) razgoropadio, te na Glasnik Srca Isusova navalio, pače i samu pobožnost k Srcu Isusovu ruglu izvrgao. U čudu se čovjek pita: zar je moguće, da se u našem dobrom hrvatskom narodu nagle takovih izroda, koji ne stede ni ono, što je svakomu Hrvatu najmilije i najdragocjenije, nazme svetu vjeru, i ono što nam je u svetoj vjeri najuzvišenije i najsvetiće, Božansko Srce Isusovo? Jest, našlo se takovih izroda. Ali neka se tješi pobožni narod, jer što više oni bezbožni viču i pišu proti Srcu Isusovu, to više uza nj pristaju vjerni mu štovatelji.

Cuđite samo jedan primjer. Dogje mi jedna siromašna sluškinja pa veli: „Velečasni, ja bih rado pretpлатila deset siromašnih obitelji ili djece na Glasnik Srca Isusova.“ — Šta, deset? Vi, siromašna sluškinja? Ama zašto? — „Evo čula sam, kako je „Pokret“ ružno pisao proti Presv. Srcu Isusovu i njegovu Glasniku. Zato hoću ovim malenim darom, da učinim zadovoljštinu Srcu Isusovu za one uvrede i pogrde, što mu ih je „Pokret“ nanoš. — „Ali deset, to je ipak preveć za vašu sirotinju! Ako već hoćete, a vi pretplatite makar dva, tri, a ne deset. Srce Isusovo mi traži od vas tolike žrtve!“ — A ona će mi to: „Ne ne, to nije velika žrtva! A srce Isusovo naplatiti će mi to već na sto drugih načina! I doista ona pretplati, ali ne deset, nego čuđite: punih petnaest obitelji ili djece za ovu godinu (1905).“

— „A u buduće,” reče, „platit će svake godine za deset obitelji, doklegod budem mogla.“

Zivjela ova plemenita duša, ova prava štovateljica Srca Isusova! Zar ne, to je krasno, to je divno! I neprijatelji služe, hoćeš, ne češ, na proslavu Srca Isusova i na raširenje Glasnika nje-gova! Neka bezbošci samu viču i pišu proti Srcu Isusovu, neka samo razgale svoju rugobu, neka pokažu svoje gnusno srce: hrvatski ih narod prezire, te će se još više priljubiti Presvetom Srcu.

(G.)

Iz Vojarne.

Iz jedne vojarne javlja nam se jedan hrvatski vojnik ovim krasnim listom:

Dragi Glasničar! Dopusti mi, da se i ja malo u tebi oglasim. Ja tebe volim i želio bih svoju krv proliti za tvoju svetu nauku i za milosti, što ti prribavljaš bogoljubnim kršćanima, koji te rado imaju i čitaju kao što i ja.

Ja sam rodom iz Svetog Ivana Zeline (Hrv.), a služim već drugu godinu u vojništvu. Ja sam ljubio Glasnik Srca Isusova još kod kuće, te sam si ga ponio i u vojništvo, da ga lijepo više puta pročitam, kad imam koliko vremena. Dakako dragi nekoj vojnici hulli su na mene zbog toga i ismehavali me. Pa i stoga me mnogi ne mogu trpjeti, jer ja svakoga ukoravam, koji psuje i prokljine. Već su me više puta i ogovarali i klevetali kod mojih starješina. Ali se ja svega toga ne bojam, nego se uvijek molim Presvetom Srcu Isusovu, da me čuva od neprijatelja duševnih i tjelesnih. I ja sam opazio, da mi u svemu lijepše ide, i da sam zadovoljniji nego moj drugovi. To oni i sami vide, i čude se, odakle meni ta lijepa sreća. No ja znam, da mi je pomagalo to Presveto Srce.

Evo samo jedan primjer.

Bio sam u velikoj nepričici. „Cukširer“ (pohodni vogja) dao me je pozvati na raport. Bio sam doista kriv, ali ne toliko, koliko je on izlagao. I grozio mi se svaknjako, da će biti zatvoren i izabran megju najgoru momku. Pa i svi drugi, koji su za to znali, kazali su mi, da će biti zatvoren, i da mi pomoći nema. To mi je bilo jako žao, jer nije sam još nikada bio kažnjen, te sam se bojao za svoj dobar glas.

Ja u toj zdvojnosti mislim, što da učinim. Ali se najednom

sjetim na Presv. Srce Isusovo, koje je već tolikima i tolikima pomoglo, a i meni već mnogo puta, pa će mi i sada. I ja se utekoh Presvetomu Srcu i ohećah moliti kroz devet dana po tri „Očenaša“ i tri „Zdrave Marije“ i Vjerovanje apnitoško, i da će se opet, kao prije, preplatiti na Glasnik Srca Isusova. I gđe, sutradan dogijemo mi na raport, i ja tako lijepo prošao, ko da njesam ništa kriv, a „cuksfirer“ bio još bolje opsovan nego ja.

Ja sam pisao po Glasnik, neka mi dogje svaki mjesec u vojarnu, da si ga od radoći čitam.

Ja sam vojnici za kralja i domovinu, ali još većna za vjeru Isusovu i njegovu svetu nauku.

Hvala i slava Presvetomu Srcu Isusova toliko puta, koliko je meni časova i minuta!

(J. H.)

Kalendar Srca Isusova i Marijina.

Kalendar Srca Isusova i Marijina jur odavna je izlazio u bijeli svijet. Pa kako su ga ljudi dočekali? Što govore? — Cujte samo!

„Kada nama je Glasnik navjestio,“ tako piše jedan seljak iz Hrvatske, „da će izići novi Kalendar Srca Isusova i Marijina, unapejed sam bio uvjeren, da će to biti nešto lijepa za nas — i njesam se prevario. U svoje dogje, i svoji ga primiše. I kako da se s njim rastavimo, kad je tako divan! Ja će ga svakomu preporučiti.“

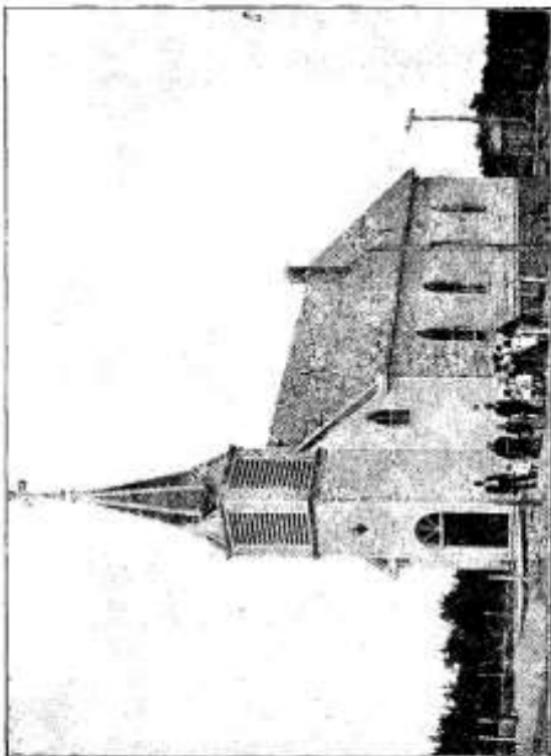
„Ovaj od svih najljepši i najzanimljiviji kalendar,“ piše jedan državni službenik iz Slavonije, „tako mi se svigja, da sam si ga namah nabavio i odlučio nabavljati ga dok budem živ, pa i svoje znance i prijatelje nagovaram, što više mogu.“

„Bit će taj kalendar prvi na selima,“ uvjerava nas jedan svećenik iz Istre.

Iz Bosne pak piše jedan bogoslovac: „Kalendar vrlo mi se svigja. Propitivao sam kod drugih ljudi u ferijama, i svećenika i građljana, pa su mi svi rekli, da je pomeđno uređen i zaista ugodan.“

A iz Dalmacije oglasi se jedan župnik, gođljivi štovatelj Srca Isusova: „Mili Bože, na svemu ti hvala! gdje nam eto novog Kalendaru Isusova Srca, pa i Marijina, kitna gosta, davno željkovanu, puna blaga, Božjeg blagoslova! Kazivah ga narodu nedjeljom pred crkvom, listah ga, po štograd tumačih i prepo-

ručih — i mnogi su ga smješta kupili. Zla štampa ima na pretek svojih agenata, pa nek ih bude i za dobru štampu: klin klinost izbjig! Žora puca, bit će dana.“

Lingo u Americi, crkva Svetog Iacovija.

A šta pišu javni listovi? Oko dvanaest časopisa (koiko je nama poznato) najpovoljnije su ga ocijenili i preporučili. Evo samo nekoliko pabirčenih rečenica iz njih:

„Katolički List“ (br. 48.) veli: „Ovaj najnoviji kalendar

upravo krasno je zadovoljio potrebi narodnoj. Milota je čitati u tako lijepom jeziku tako birano štivo."

„Kršćanska škola“ (br. 15.): „Tu ima po malo svega, što je čovjeku potrebno znati ili ga zanima, bio on čovjek naobražen ili ne.“

„Vrhbosna“ (br. 18.): „Kalendar je ovaj u istinu uspio, i možemo reći, da je naše gore list. Ima u njem i stvari iz tugnjega svijeta, ali glavna mu je: upoznavati Hrvata s Hrvatskom. Sudužu zimu imat će naš čovjek u tom kalendaru šta i gledati i čitati. A taj lijepi i veliki kalendar stoji samo 60 helera: to je poklonjeno.“

„Dan“ (br. 32.): „Viđeli smo mnogo hrvatskih kalendara, ali ovaj uz „Danicu“ mislimo da je najljepši i najbolji od svih za naš kršćanski puk.“

„Hrvatsivo“ (br. 274.): „Sve živo, što je u kolendaru ovom, može se na jedan put, nego i pet i deset puta čitati, jer je za puk naš jako, jako ponuđeno. Nova je godina blizu, svaka će kuća kupiti kalendar. Dajmo uprino do koga je, da se „Kalendar Srca Isusova i Marijina“ po našim gragjanskim i seljačkim kućama što više raširi.“

„Hrvatska Straža“ (str. 574.): „Uredništvo vještoto uređivanoga „Glasnika Presv. Srca Isusova ljetas nas je iznenadilo krasnim darom: novim „Kalendarom Srca Isusova i Marijina.“ On je bogat sadržajem, biran štivom poučnim i zabavnim, urešen pretmogim slikama, milovidan vanjštinom svojom — bez laskanja: pravi biser u našoj kalendarskoj knjizi.“

„Istina“ (br. 36.) „O Božiću svaki kramar ili židov na selu ima puno vrsti kojekakvih kolendara. Sve vam je to, prijatelji moji, traljava roba, za groš, pa u koš! No ovih je dana po prvi put izšao vrijedan jedan kolendar. Baš mi je milo bilo, kad mi je stigao u šake! Evo mu imena: „Kalendar Srca Isusova i Marijina“. Taj vam je kalendar ovelik, imade lijepih slika, a još ljepših štiva, crtica, pjesmica, mudrih opomena i savjeta, razbiljuge, svega po malo. Osim ovoga kolendara napomnjenju i odavna već dobro poznati kolendar „Danicu“. Na stranu dakle su kojekakvim zločesnim i pastim kolendarima. Pustite ih neka i dalje vise u dučanima, a vi sebi za sada kupujte ova dva lijepa kolendara.“

Dragi čitatelju, imaš li već taj novi „Kalendar Srca Isusova i Marijina?“ Ako si ga kupiš, učiniš i dobro djelo, jer je čista dobit namijenjena za ukras hrvatskoga svećista Srca Isusova u Zagrebu.

Šveća po malo.

— Crkva Srca Isusova u Lingo (Missouri, Savezne Države sjeverne Amerike, vidí sljuk) zajednička je Hrvatima i Ircima, koji tamo kopaju agljen. Posvetio ju, dne 15. siječnja, 1903. biskup Josip Burke, iz St. Josepha (Montana), koji je Hrvate javno pozvalo kao dobre katolike, i važane radnike. Hrvati su najviše iz gorskoga kotara biskupije modruško-senjske, poznati kao revni štovatelji Srca Isusova. Stoga su i velikodušno doprinosili za gradnju ove crkve, premda znaju, da dugo ne će biti u njihova, jer će se odseći dragamo. Sjajno svjedočanstvo daje im i njihov župnik, o. Rompe, tranjevac. Da nema tamo Hrvata, vell, ne bi te crkvice ni bilo. Oni da i same Irce natkriljuju kau branči katoličke Crkve, te se odlučno opiru Česima, odmetnicima od Crkve, kojih tamo puno ima. Kako o. Rompe ne razumije ni cigle riječi hrvatske, to ih od vremena do vremena posjećuje revni župnik Kansasa, vjetec, g. Davorin Krapotić. Osim njih posjećuje on još drugih kakovih 15 hrvatskih naseljima, osakto na misionsku, tako da je više na konju i u željeznicu nego kod kuće na postelji, da počine.

— Oporka zlothinsca. — Ivan Dropulić, katolik, radi počinjenih zločina dne 22. svibnja o. g. obješen u Mostaru, prije nego li će zasluženu smrtnu kaznu pretrpjeli, upravo je na kršćanskog bogoliubca primio sv. sakrament. Vrijedno je da se zna i ovo: „Cali smu, da je zamolio predstojništvo okružnoga sada, da se od novca 800 ga je na hranu i zavtoru uštedlio, platí jedna sv. misa, te narucići za jedna siromašna očemuća Glasnik Presv. Srca Isusova, a ostatak dade hrvatskome potpornomu druktvu za potrebe glake.“ („Cisvit“, br. 47.)

— Hrvati u Novoj Zelandiji (Australija). Jeden misionar od Mill-Hill-a pripovijeda, da je u onim datekim krajevinama svijeta nerijetko našao na oveće skupine Dalmatinaca, većinom od 20—25 glava, koji su svoju srđu tražili, radeći u smolokopima. Misionar progovori im njemački, ali ga oni ne razumješe, jer znadu jedino hrvatski. Samo što srećom jedan ili drugi nekto natucu engleski. Tek što su dobri ljudi razabrali, da imaju pred sobom katoličkoga svećenika, z njihovoj radosti zi konca ni kraja. Bilo ih među njima, koji već pune 3-4 godine nijesu vidjeli svećenika. Svi se stiskahu oko misionara, gutajući svaku mu riječ premda ih je malo tko stogod razumio. Poslije službe Bođje sakupiše među sobom milo-

dare, te ponudiće oču misionaru 25 funti sterlina (naših 2.500 kruna). Iznenadjen tolikom požrtvovnošću, svećenik nije htio, da ih tisi krvavo zasluženih novaca. Na osi o tom ni čini, i tako je misionar njihov dar morao primiti, da ih ne rastoji. („Kafu. Miss.” 1904—5, str. 22.)

— Ne proklinjavaj! — U selu Dol na Žape klobučke u Hrvatskoj ovići prije malo vremena jedan otac obitelji zapovjedi u večer svojoj dvanaest-godišnjoj kćeri, da mu užeče svijetu. Ona ne posluša namah, maklo se otac naljuti, te joj reče: „Gjavao ti oči iskopao, miči se!” Kad se u jutro djevojka probudi, at će vidi ništta. Oti ko zdravo, ali ne viđi. Ni molitva svećenika ni penico dvojice liječnika ne krenistiše ništa. („Dan” 1905, br. 41.)

Iz lisanice naše.

Posjednik povjerenik, Rab (Dalm.), Glasnik pozivje, tko hoće i može, da bi se primio povjereniktu. Ja dakle evo se nudjam, ne ču reći iz svega areta svoga, nego iz svega Sreća Isusova za povjerenika u ovim stranama. Oh kako će mi biti milo, redati od jednoga do dragoga, nagrađati, nagovaratati, predavati, i sve za slatko Srce Isusovo. Prešim dakle za knjižicu i upisni arak. Sakupio sam već do 15 preplatnika na vaš lijepr Glasnik.” (A. B.)

... Učitelj povjerenik, Gospod (Hrv.), Molim, da mi izvotite poslati knjižicu za povjerenike i upisni araka, jer sam skupio 129 preplatnika. Većina ih je uplatila za cijelu godinu, a siromašniji mi donose mjesečno 6 filira. Osim ovih upisano je kod vlc. g. kapetana P. do 80 preplatnika.” (M. L.)

— Seljak povjerenik, Nirkovac (Slavonija). „Sa svim srcem obljubio sam povjereništvo. Priprevan sam svo podnijeti za Sreću Isusovu.” (I. M.)

— Ustajna povjerenica, Dol na Bratu (Dalm.). „Prve godine imala sam 6 preplatnika; druge samo 3; treće 11, četvrte, 17; a evo sada pete 46. Sviše odazavaše mi se još dvije osobe, da će rado biti povjerenice”. (L. H.)

— Učitelj, Maranovići (Dalm.). „Radi siromaštva bila su na Glasnik preplaćena samo tri adresika. No ta trojica davala su i drugima, i tako bi go od prilike svi u selu čitali. Kada bi koj put Glasnik nekoliko dana zakasnio, odmah bi me učenici pitali: „Kako nemaju Glasnika?” A kako su vesela lica bili, kada bi stigli Glasnic! Videći dakle, kako su djeca zavoljela Glasnik, preplatio sam desetinac siromašnijih iz svoga džepa na taj krasni listić.” (S. L. K.) Ugleđajmo se!

— „Morao bi ga svaki držati!” Raby (Sjeverna Amerika). Primam povjereništvo. Oko 20. slijedjata imamo plaću. Onda će biti najlakše sabrati preplatnike. Ja mislim, da se ne će nikto oglasiti, jer vidim, Glasnik je krasan listić, te bi ga morao svaki kršćanski-katolički držati.” S pozdravom u ime svih ovdašnjih Hrvata.

— Jedva čekamo, Cove Forge (Sjeverna Amerika). Taj mali Glasnik vrlo nam se svigja. Jedva čekamo, da ga u ruke primimo.

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Čudnovata izba.

(Spjevalo Dragana Dujmića.)

O ja poznam izbu čudnu, grmizom je presvučena,
Tankom svilom iskarana, l'jepinu cr'ječem okičena;
Ima u njoj Bosioša, bježih krina, ljuhičica,
Ima ruža, razmarina i plavetnih poločnica.

Nasred izbe čudnovate krov-voda, bistra tebe;
A kraj vode mnogi ljudi sklopjenijeh ruku kleče;
Pa pobožno osomni čednom piju vodu bistru, hladnu;
Valjda gase čudnim pićem svoju dušu tužnu, jadnu. —

Piano sam Gospodara ove izbe čudnovate:
Ima li u njoj mjesto za me? A na reče: „O i za te
Ima ovđje mjesto dosta, samo dogđi, drago moje;
Pa se napij vode hladne za okrepu daše svoje!“ —

Unišio sam u veselju, kikko sam kod vode hladne,
Pobožno sam pio vodu; a sa moje duše jadne
Padala je teška morena, podišla mi snaga nova,
Od tog žasa najdraža mi čudnovata izba ova. —

O kako je l'jepo ovđije, gdje izvise tjuhav čista,
Ođe nebeska radost vlasta, a veseljem oko blistu.
Dogđite, ljudi, dogđite samo, pokušajte piće ovo,
Primit će vas izba čudna — statko Sreće Isusovo.

Mala vojska.

Jesi li ikada vidio djecu, gdje se igraju vojnika? Naprijed ide jedan mališ s kakovom šarenom zastavom, a za njim odvažna lica i koraka stupa mala vojska. Tko nosi sablju, tko pušku, a tko dugo kopljce. Mislio bi čovjek, hoće da osvoje Port Artur. A gled megju dječacima vidiš i po koju djevojčicu: ne će da zaostanu za braćom!

Takovu malu veselu četku hrvatske djece sakupio je i mali Daniel iz S i n j a (Dalm.), a pod zastavom Srca Isusova. On je prvi kao četiri-godišnji dječak uvršten u povjerenike Glasnika Srca Isusova. (Vidi Glasnik 1903, str. 18.) Ne bi dugo, a eto li već čitave čete malih povjerenika i povjerenica oko svog malog generala. Tu je Ivica iz B r e g a kod Ivanjice (Hrv.), Jozo iz A d ž a m o v a c a (Slav.), Nikica, sin unijatskog župnika, iz D r a g a (Hrv.), Pavo iz S a r a j e v a, Stanko iz B r a ĉ a (Dalm.), Vjekoslav iz P u t l j a (Istra) i Zvonimir iz R u ã a (Bosna). Tu je i Celestina iz P o r t - S a i d a (Afrika), dvije Marice; jedna iz C a b r a (Hrv.), druga iz S u r ě i n a (Slav.), Nevenka iz Kala (Dalm.) i Pavulina iz T e ţ n j a (Bosna).

Svu su ovu mili dječiju roditelji prijavili uredništvu i dali upisati u album povjerenika i povjerenica Glasnika Srca Isusova. Dok su dječa nejaša razumije se, da roditelji sami vrše povjereničku službu. No glasnici ipak dolaze izravno na adresu onih malih povjerenika, a roditelji, kada što treba javiti uredništvu ili tiskari, potpisuju ime svog malića, kao povjerenika Glasnika.

O jednoj maloj povjerenici iz te dječje vojske hoću da vam nešto opširnije pripovijedam. To je:

Marica iz Čabra.

Rodila se je dne 9. studenoga 1902. Na koje će se se imati krstiti? Otac veli: „Neka bude danas koji mu drago Svetac, moja mala mora se svakako krstiti Marija, jer sam ju već prije poroda prepričao Blaženoj Gospi.“ No ipak pogleda u kalendar, da vidi, koji je taj dan Svetac. Bila upravo „Zaštita Bl. Dj. Marije“. Sretnoga li djeteta! Od prvoga dana života uzeila ga Kraljica nebeska pod osobitu zaštitu svoju!

Gledajte malu Mariju na slici! Bilo joj, kad se je slikala, tek jedna godina i deset mjeseci. U ruci drži cvijeće: no još je kud i kamo ljepše i mirisnije cvijeće, što je u njezinu malom srdačcu već tako ranio izniklo.

To nježno dijete već je od pobožnih roditelja svojih naučilo ljubiti Boža svim žarom svog nevinog srca. Rado govori o Isusu, o Majci Božjoj, o Angelima. Lijepo zna kleknuti, ručice sklopiti i molitvice tepati. Koji put iša bi spavati s knjigom ili raspelom u ruci.

Jedna starija povjerenica uzela bi koji put svoju malu kolegicu sa sobom, da pohode križni put. Po stajalištu križnoga puta došle do sedmoga stajališta. Mala pogleda sliku, te će žalosno: „Bog je paol! Židovi su ga bacili na zemlju!“ Prijateljica će joj na to: „Nijesu ga wanti židovi bacili: i mi smo, kad smo bili zločesti.“ Mala je na to stala cijelivati sliku, te reče: „Lijepi moj Bog, nemoj više pasti; ne ćemo biti zločest!“ Dogđu do devetoga stajališta. Pogleda mala svoju bistru oči, cama prijateljicu, te usklikne: „Opet je paol!“ Djetetu se to dalo na čudo, obećalo je Bogu, da ne ćemo više biti zločest, da dragi Bog ne bi opet morao pasti.

Jedne večeri dogje joj prijateljica u kuću. Marica još nije izmolila svoje običajne večernje molitve. Prijateljica pokaže joj na razne slike po sobi i upita: „Kojoj ćemo se moliti? Marica

Marica povjerenica.

pokaže prstićem na jednu sliku Spasiteljevu. Na glavi mu bila trnova kruna. Mala skoči, da mu prije izvadl ono trnje iz glave. Potrči do slike, te stane po njoj svojim prstićima čupati, ko da sabire trnje u svoju ručicu. Onda bi mahala, ko da trnje bacat kroz prozor. Sada je bila zadovoljna. Pobožno se je molila i veselo usmila.

Jednoga dana dogleđe ona prijateljica opet u kuću male Marice. Nagje ju, gdje u ruci drži sličicu Srca Isusova i tako silno pliče, da je bila sva crvena i vruća. Pita je prijateljica: „Ta, šta ti je, Marice; zašto pličeš?“ Ali se odgovor nije mogao razumjeti, kako je plakala. Majka pak tumači: „Plače mala, što su židovi Bogu zabili čavle.“ Marica se dego nije dala umiriti. O kako su se Angeli morali veseliti tomu prizoru!

Draga djeco, ugledajte se u malu Maricu! Budite dobra i pobožna, na radost svojih milih roditelja i na utjehu preslatkoga Srca Isusova!

Svaštice.

— Mali Vjekoslav povjerenik. Puji (Istra). Jedan podčasnik naše mornaricejavlja: „Početkom siječnja dobio sam (kao povjerenika) 18 komada Glasnika Sreća Isusova. Izvadim jedan svezak i stanem čitati, dok nijesam došao do slike onoga mloga maloga povjerenika Stanka (Glasnik 1905, str. 19.). Ondje stanem i posmislim u sebi, zašto da ne bih i ja učinio povjerenikom svoga sinčića Vjekoslava, kojeg sam još prije poruda obetao Sreću Isusovu? No ipak ne atjedoh odmah, već ponislih: „Kod prve njegove bolesti učinit će taj zavjet.“ To je bilo prije godine. Bio sam u službi. U jutro, kad sam otišao do kuće, ostavio sam maloga sasvijem zdravog; a na večer, kad sam se vratio kući, našao sam ga teško bolesna. Namah se sjetili svoje odluke, stanem pred sliku propetoga Spasitelja i zavjetovam se, da će što prije gledati, da mali postane povjerenik. I doista malomu je bolest okrenula na bolje i u kratko je vrijeme ozdravio. Odmah sam naručio još deset komada Glasnika za njega, koje sam već razdijelio, a nastojat će, da se malosten Vjekoslavu može umnože preplatnici. Molim, dakle slavno uredništvo, da i njega zapiše u album povjerenika, neka mu bude lijepa spomena njegova djetinstva, a ja će mjesto njega točno vršiti dužnosti povjerenika.“ (T. B.)

— Mala povjerenica u Africi. Port Said (Egipat). „Molim, uvrsite kao povjereniku moju pokćerku i nedakinju Celestino, siroticu bez roditelja, koja sam uzeto pod svoje. Imala joj istom 8 godina, ja će za nju vršiti dužnosti kao povjerenik. Imaju već nekoliko preplatnika među ovdašnjim Hrvatima.“ (L. K.)

— Mala Pavatina povjerenica. Tešanj (Bosna). Piše jedan porezni ovrhvoditelj: „Ponudim mi se povjereništvo. Ja to česno povjerenje prenasm na svoju sahrankinju Pavatinu, kojoj ima 6 godina. Dok je ona malena, naravno da će ja voditi briže za povjereništvo.“ (J. J.)

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVĀ.

Brcj 2. Veljača 1908. God. XXV.

Islaci mjesedno. Cijena 48 f. — S poštom 1—10 istisaka po 80 f.,
10—50 po 70 f., 50 i više po 60 f. Za inozemstvo 1 K 20 f.

Namjena molitava i dobrih djela za veljaču.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Kršćanske majke.

Je li jošte spominješ se,
Majko moja premlila,
Kako si ne Bogu molit
Već za rana učila?
Kako si mi slabe ruke
Na glas zvona sklapala,
A kako je mlada duša
Moja k nebu klicala?

Sad, kad žujem „pozdrav Gospo!“
U tujini zvonit gdje,
Muš sam djetje, ruke sklopim,
Kao onda uza te —
I opet se čutim, davim
U 'nom vječku blagđenom,
Tako nosim od djetinstva
Nebu svegj u srca mom.

Preradović „Majce“.

Negna milijega, nema slagjega imena od majčina imena.
Nema veće utjehe na svem svijetu, osim Srca Isusova i srca
majčina! Niže ni čudo da su gotovo svi pjesnici svih naroda i
svih vijekova o majci i majčinoj ljubavi pjevali. Pa i sam Bog,
da nam zorno pokaže ljubav svoju, osporeguje sebe s majkom,
ljubav svoju i brigu svoju s ljubavlju i brigom majčinom. „Može

U zaboraviti majka dijete svoje, a da se ne smiluje sinu svojemu? I ako te (majka) zaboravi, ja te ne će zaboraviti" (Izaja 49, 15).

A i povijest, učiteljica života, mnogo nam je lijepih zgoda zabilježila o ljubavi majčinoj, o prevelikoj važnosti majke za cijeli društveni život. A naša narodna pjesma ovjekovečila je majku „devet Jugovića“, što je porodila i ohranila tako dlvne junake, koji se lavskom hrabrošću borili za dom i vjeru i krv svoju ili za krst časni i skobudu zlatnu.

Evo vam i živilih primjera u svetoj povijesti, u svetom pismu novoga i staroga zavjeta. Pogledajte na majku mladoga Tobiјe, na majku mladoga Helija, koju se Bog ukaže i javi mu, da će postati velikim svećenikom. Emu gledajte majku junačke braće Makabejača, kako ih je pobožno uzgojila, kako čvrstu ključ vjere i junaštva u srce im usadiла! Umira svi u groznim mukama za vjeru svetu, gleda ih majka, sokoli, bodri na junačku borbu: „Sinci moji, gledajte nebo zvjezdama okičeno! To je stvorio Bog za vas, sinci; stvorio Bog nebo i zemlju za vas, na nebu lijepi raj. Ne bojte se smrти! Ne strašite se, za svoju vjeru svečano-slavno umirejte! Čeka vas vječna na nebu plaćal!“ Umira sinci, umire majka — povijest sveta stavi im ime zlatnim slovima.

Otvorite još „kujigu kraljeva“. Ime se majka čita uz ime kralja, da se vidi, tko je bio kralj, i koja mat je bila majka, kakova je kralja paku dala i odgojila. Ako je bio dobar, čestit vladar, slava majci! Ako je bio zločest, nevaljan, sramota i za majku! Ovim živilim primjerima htjede nam Duh sveti pokazati, kako se i koliko ima majka cijeniti.

Hoćete li, kršćanske majke, još očeviđniji dokaz, koliko vrijedi majka za cijeli rod ljudski? Evo vam prebljažene Djevice Marije, najbolje majke svijeta! Po njoj je došlo Sunce spasila — Isus — na ovaj svijet. Po majci Mariji došla prava ujedinba, prava prosvjeta k nama. Majci se vratilo pravo dostojanstvo u kršćanstvu po Majci Mariji.

Po Majci Mariji nebo se otvorilo, a pakao zatvorio.

Kršćanske majke! pogledajte se u primjer, u dostojanstvo dobre majke, osobito one najbolje majke, prebljažene Djeve Marije! Vaša je zadaća velika, uzvišena, božanstvena! Vi ste pozvane, kršćanske majke, da nebo napučite svećinu, da zemlju učinite rajem mira, sluge, dobrote, čistoće.

Obično: kakva majka, takva djeca. Obično dobra majka — dobra djeca, plemenita majka — plemenita djeca, pobožna

majka — pobožna i dječa, junačka, odvažna majka, — junačka odvažna i dječa, čista majka — čista i dječa uredna zlatna majka, — uredna zlatna i dječa.

Velim: obično je tako. Jer se može katkad i protivno dogoditi, da je vrlo dobra, pobožna majka, a dječa zločesta, jer se povrgaju, ne za primjerom? dobre majke, već za primjerom drugih zlih ljudi. Ali obično i zločesta dječa dobre majke vrati se prije ili kasnije na pravi put i postaju čestita dječa, sretna i uniru srećno radi suza i molitava dobre majke.

Majkel! Imate li dobru dječu, hvalite Bogu, preporučite ih Šrnu Isusovu, da vam ostanu dobra sve do groba. Imate li pak zločestu, nemirnu dječju, nemojte kloniti duhom! Molite se, drage majke, žrtvujte, plačite pred Presvetim Srećem Isusovim za svoju dječu, i dječa će vam vaša vratiti Bog na pravi put. Majkel! gledajte, da nebo napušćate svećima, a ne pakao prokletima. Gledajte, da svojom ustrajivošću, svojom požrtvovnošću, svom ustrajnošću budete pravim angijelom mira u svojoj obitelji. Gledajte, da vaša kuća bude mali raj na zemlji kao zalog velikoga, vječnoga raja na nebu. A Sreć Isusovo bit će kralj i središte ovoga maloga raja, iz kojega će dobra majka crpati svaki čas jakost, utjehu, ustrajnost i pobjedu! (G.)

Općina Šrca Isusova.

Naš Glasnik (1904. str. 47, 63.) pozivao općine, neka se po printjeru grada Marsilje u Francuskoj svećano i službeno, po svojem općinskom poglavarstvu, posvete Presv. Srcu Isusovu. I hvala Bogu! već se je odazvala po koja hrvatska općina. Evo printjera.

Dne 1. listopada (1905.) na blagdan sv. Ružarja, svršilo se sv. poslanje u Neoriću (u Dalmaciji) svećanom službom Božjom. Razvije se procesija, i sav se narod uputi u Mučić, gdje je sijelo općine. Općinska zgrada gizdavno iskićena, u sredini krasna slika Srca Isusova. Pak se tuj sakupi, a veleč. o. misionar pripravi ih zanosnim riječima na taj znamentni dan. Sada će veleničen g. načelnik pred svojim vrijednim savjetnicima u ime cijele općine pročitati posvetu općine Srcu Isusovu. Narod tu velebnu vjersku izjavu svom gažljivošću pratio, te na koncu urnebesno klicao: „Slava Presvetom Srcu Isusovu, slava!”

Iza toga uputi se procesija uz pjevanje zlatne krunice u

Mučku župnu crkvu, gdje se zapjeva zahvalnica pred izloženim presvetim sakramentom.

Dao Bog, nastjedovalo uvaj lijepi izgled još mnogo te mnogo općina širom cijele naše domovine! (D.)

— 25 —

„Hrvatska crkva u Kansas City.“

(U Saveznim Državama sjeverne Amerike. Uz naše slike.)

Američki Hrvati u Kansusu pokazali su, što može oduševljenje za vjeru i narod. Godine 1902. dne 28. lipnja dogje među njih veleć. g. Davorin Krmpotić i sakupi hrvatske katolike u jednu župu. Bilo tada samo 62 obitelji. Namah odluče sagraditi crkvu. Sam župnik izradio osnovu u gotiskom slogu i sam će voditi gradnju. Narod odkidao si od usta, požrtvovni župnik darovaо svoju plaću od jedne čitave godine, i tako će Hrvati bez ićiye potpore sagraditi crkvu za kojih sto hiljada kruna.

Već 15. svibnja mogao se svećano položiti temeljni kamen, a 15. siječnja 1905., na blagdan Presvetoga Imena Isusova, došao biskup, presvjetilj g. Toma Liliš, da je blagoslovio. Svećano bi dočekan. Jedno hrvatsko djevojčice predala mu u ime naroda kitu ruža. Biskup će na to: „Hvala vam, djeco moja. Ove su ruže pobrane sa srđaca vaših, koja su posvećena Bogu i hrvatskoj narodnosti u ovoj državi, a vaš će biskup nježno paziti na njih.“ Studen je taj dan biočolič, da su se smrzavale kapljice sv. vode, kojom je biskup prema obredu škrupio zidove crkve. No to nije smetalo sveopćemu oduševljenju. Iza dovršenoga blagoslova držao je biskup svećani govor, u kojem među ostalim izjavio: „Radujem se od srca napretku vašem, jer još ne vidjeh, da bi se u dvije godine dana učinilo ono, što ste vi učinili.“

U crkvi imaju tri oltara: glavni je, kako i sama crkva, posvećen sv. Ivanu Kestriću, a pobočni jedan sv. Josipu, drugi sv. Nikoli. Prozora je 16, svi su od bojadisanoga stakla, na svakom je slika jednoga sveća. Crkvu rasvjetljuje 140 električnih svjetiljaka, koje imaju skupa jakost od 2336 svijeća.

Sve mjesne novine pišu, da je ova hrvatska crkva najljepša u ovom gradu od 70.000 stanovnika, gdje ima 10 katoličkih i bez broja protestantskih crkava.

I kao što kviočka pod kritima svojim sakuplja pliće, tako i ova crkva — djecu. U podzemlju naime uređena je hrvatska škola, koja se otvorila početkom g. 1905., te ju namah pohodilo 60 mladih Hrvata i Hrvatica.

I pobožnost k Presvetom Srcu Isusovu jur je uvedna, a Glasnik njegov raširen je u 35 istisaka.

Hrvati imaju raznih društava, svako nosi ime kojega Sveca, te na njegov blagdan prima sv. sakramente. Na uskrs

Hrvatska crkva sv. Ivana Krstitelja u Kansas City, Amerika.

pak gotovo svi Hrvati ovoga grada prime sv. sakramente, a u božićno doba većina njih. Uopće je vjersko i moralno stanje Hrvata u ovom gradu vrlo dobro, što se na žalost ne može kazati za Hrvate u velikim gradovima, kao što su Pittsburg, Chicago, i New-York.

SV. misa u pustinji.

Građila se željeznička pruga Sarajevo - Novi Pazar.

Na stotine je radnika hrlilo onamo, da si krvavim znojem zarade koricu hlijeba. Jedan od njih, rodom iz Ledenica u hrvatskom Primorju, piše nam ovaj krasni list:

Cuje, draga braćo čitaoći, kako vam smo veselu svečanost mi pravovjerni kršćani proslavili na blagdan svetih apostola Petra i Pavla. Radili smo u Seljegovu u Bosni, blizu granice Novoga Pazara. To vam je samotan kraj, prava pustinja. Gledaj na sve četiri strane; ne vidik ni crkve ni kapele ni oltara ni raspela na raskršću ni ikakvoga spomenika kršćanskog. Sve sami muhamedovici i gdje koja tričanska obitelj, a našoj katoličkoj vjeri ni glasa ni traga. Samo što nas je bilo katoličkih radnika, koji smo pošli u tu pustinju, da zaslužimo svagdanji kruh. Vrlo nam je žao bilo, da ni svi te nijesmo mogli slušati.

Kad eto ti radoši nenadane! Starještine nam nalože, da sagradimo kapelicu: doći će misnik. Tko veselij od nas! Namah se latismo posla, iz zelenog granja napravismo kapelicu, te postavismo u njoj pripršiti oltar. Jedan željeznički poslužnik donese iz svojega stana dvije slike: Srce Isusovo i Srce Marijino. Mi ih smjestisemo na oltar i sve iskitisemo cvijećem, što se je bujje dalo. Tu je sve brzo bilo gotovo. I elo, već opazimo veleč. g. župnika iz Gorazde, iz župe Press, Srca Isusova, gdje dolazi, veseli i prijazen ka Anteju Božji. Mi svi skinutisemo šešire i pozdravisemo ga slatkim pozdravom: „Hvaljen Isus i Maria!“ na što on odzdravi: „Vazda budi hvaljeno Ime njegovo!“ Onda nas lijepo upita: „Ima li koji među vama za ispovijed?“ A mi veselo odgovorimo: „Ima nas, Imu, velečasni gospodine!“

Pošto je sve ispovijedio, započne velečasni službu Božju. Mi zapjevamo „Zdravo tijelo Isusovo“ i druge pjesme na čast Srcu Isusovu i Blaženoj Gospi, da se ori brije i dol. Svaki je skrušenim srcem uzdisao napram malom zelenom oltariću Srca Isusovu i Marijina; svaki ih molio, da ga sačuvaju od svakoga zla i napasti u ovoj dubokoj i zabitnoj dolini.

Postlige službe Božje svaki se najvećim zadovoljstvom vraćao kući, svaki nadaren ljeplim darom milosti Božje.

Nego bilo je tu i nekoliko gospode, koji u svojoj oholiji ne mogu da se pokloni Presvetome Srcu Isusovu, da mu podadu čest i hvalu kao svevišnjemu Stvorcu svojemu i Otkupitelju svoga roda ljudskoga, koji je više dostojan časti i slave, nego

šakav zemaljski vladar. On je vladar svih vladara i na nebu i na zemlji. I još je onim nesretnicima bilo ispod časti, da se pokloni našemu malom ali milom oltariću ili da bi barem skinuti šešir s glave, kad bi mimo njega prolazili. Nego dok se je služba Božja vršila, oni sadamo sad tamo mimo nas, kao da ih niti ne vidimo. Vidite, draža bračo čitaoci, kakvih imma kršćana danas na svijetu. Ali neka im dragi Bog oprosti, i neka Presveti Srce raspilanti i njihova srca plamenom ljubavi svoje, da se povrate na pravi put u blaženu vječnost.

S najslagljivim pozdravom: „Hvaljen Isus i Marija!” ostajem vaš prijatelj u Presvetom Srcu. L. F.

Pismo iz Afrike.

Onomaduge primilo je ovo uredništvo pismo iz žarke Afrike, iz egipatskog Sudana. Pisao ga nekadanji travnički seminarac, a sada „Slo Sreća Isusova“. Tako se nazime zove jedna misionarska, redovnička družba, kojoj je matica u Veroni (u Italiji), a u koju je on stupio. Pismo je u mnogočem zanimljivo, pa sam je milo, što možemo neke stvari iz njega objeludaniti u Glasniku, da se vidi, kako su „svi popovi sebični“, kako „samo za svoju korist rade“, te kako su „redovi samo ljudima na teret, a ni na kakvu hasnu“.

Piše nam dakle prijatelj misionar:

Attigo, dne 20. listopada 1905.

Velečasni Oče!

Od vremena do vremena posjećuje me ovdje, u središnjoj Africi, „Glasnik Presv. Srca Isusova“, te mi svaki put doziva u pamet nezaboravne uspomene iz travničkoga sjemenshta. Da je srdaćno ovim pismom pozdravljeno! Svaki se dan zahtvalno sjećam kod sv. misse poštovanih i dobroih profesora svojih. No da Vain pravu kažem, živa je muča služiti u ovoj zemlji sv. misu. Tu nije druge, već osmatrati sad s desna, sad s lijeva, da se obraňi od strašno dosadnih „moskita“ (jedna vrst vrlo ujedljivih komaraca) i njihovih ljutih uboda. Dosta sam se puša zbog njih upravo znojio, navlaštitko kod podizanja, kad bi čovjek morao biti najsahranjeni i najpobožniji. Ali — strpljen, spasen!

U Africi sam od godine 1902. Najduže sam boravio u postaji Hul kod Fašode, među crnačkim plemenom Šluk. U prosincu prošle godine (1904.) pošli sam nas trojica po na-

logu apostolskog vikara dalje uz rijeku Nil, da u najjužnijem kraju Šiluk-plemena osnujemo novu misionsku postaju. Ovdje, osam sati od jezera No, zadnji je kraj uz obalu Nila, gdje se dade stanovati. Najbliža nam je vojnička postaja i uljugjeni kraj : Taufikija, deset sati vožnje parobrodom od nas. Tako nas dvoje svećenika i dvoje braće živimo ovduje sasvijem odijeljeni od svijeta među divljim crncima. Poštu dobivamo dva puta na mjesec. Pa ipak mi se ovdje veoma svigja.

Sa crncima prilično se slažem, a i jezik sam njihov dobro naučio. Uvijek su oko mene. Često zagjem u njihova sela, da potražim bolesnike, osobito djecu. Za ovo deset mjeseci, što smo ovdje, pokrstili smo već šesnaest osoba na smrtnoj postelji. Netom se gdje pojavit, a prvi crnački dječarac ili djevojčica, koja me opazi, iz glasa će vikati: „Abuna abi!“ a to znači: „Otač je došao!“ I za čas cijela ih je četa oko mene, jer se svaki nuda, da će dobiti bilo koju datušu, bilo nešto sladora ili stakleno zrno. No mogu kadikad od kojega starijega čuti gdje mi prezirno dobacuje: „Šta će tu ovaj bongo (tugjinac)? Naravski da mu ne ostanem dužan s odgovorom.“

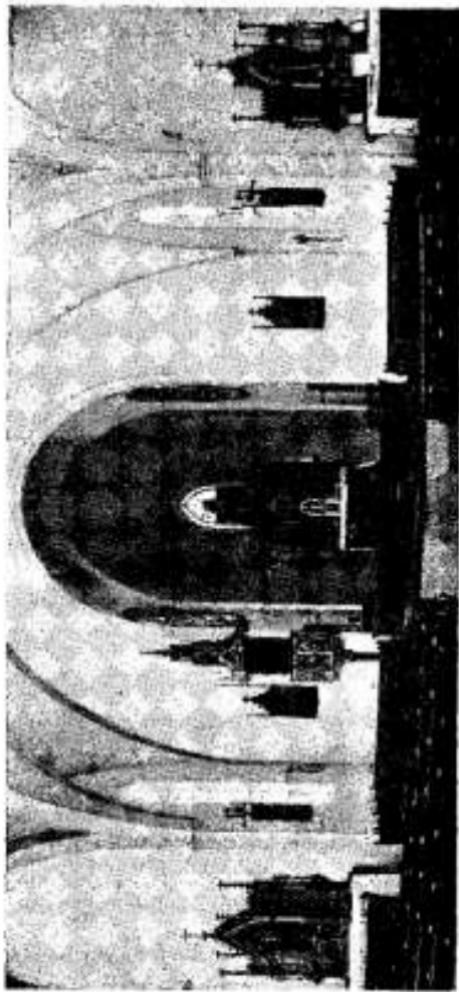
Ako su nam i Crnci naoko skloni, to ipak znademo mi sami najbolje, kako bi nas, samo da mogu, najvoljniji jednoga dana sve na duga svoja kopija, ko na ražnjeve ponametati. Ali se boje svojih poglavica i vlaste.

Nego dosta za danas! Već je 11 i po noći. Laku noć! Dobar počinak! Sutra nastavak!

Evo me opet na divan! vjerujte mi, s tim Crncima treba upravo junačke ustrpljivosti! Lažu i kradu, gdjegod i štogod mogu. U peetvaranju pravi su majstori. A takvi su, ne možda samo spram nas, već i među sobom, te su kao takovi poznati na daleko. (Taj se vidi, kako čovjek bez vjere Kristove duboko ogreznje u svakojake opačine.) No uz Božju milost nadamo se boljenju.

Posla imam svake ruke. Po čitave dane radim sa Šiluk Crncima, jer ako hoćeš da radnja napreduje, moraš se i sam prihvati poslu. Ruka mi je već više vješta budaku i motici, nego peru i olovki. Sada stojim na početom zida, da gore vučem opeke i maz („malter“), sad sam opet stolar, krojač i što ti ja znam. Tu ti misionar mora biti vješt svakomu занатu. Nedavno smo posjetili jednu našu postaju, do koje nam je valjalo ploviti penih dvadeset dana na našem misionskom parobrodiću „Redemptor“ (sličan je onome, koji je naslikan u Glasniku 1903. str. 229.). Tom prilikom morao sam biti i strojovnjak, da trudnoga brata

Hrvatska crkva sv. Ivana Krstitelja u Kansas City Amerika.
Nedjelja.

Oltar
sv. Josipa.

Glavni oltar
sv. Ivana Krstitelja.

Oltar
sv. Nikole.

Ivana barem nekoliko sati izmijenim. Jer obično plovimo dan i noć.

Tako vam je to kod nas svaki dan. Mučimo se od ranoga jutra do trkloga miraka, pa ni po noći nemamo mira. Jedva dospijemo, da svoje pobožnosti u redu obavimo. Pa i ovo Vam pismo pišem usred noćne tijine.

No Bogu hvala! Ja sam sasvijem zdrav, veseo i zadovoljan. Šta ćeš više? Samo me nemojte zaboraviti u svojim molitvama, jer trebam puno milosti Božje. Ta, još me je i ta nesreća zadesila, da u ovoj postaji moram biti starješinom.

Zahvalnice Presvetomu Srcu Isusovu.

Zahvalnice treba da su potpisane potpuno imenom i adresom, inače ih ne možemo nikakovo učiniti.
Uredn.

Mili Glasniče, ded pripovijedaj nam opet lijepih zahvalnica! Mi ih tako rado čitamo. Vidis, kada me koja nevolja snagje, ja sam prije očajavao i — Bože — oprosti! znao i prokljmati, a sada se namah utječem Srca Isusova. Nego, da ti pravo kažem, moje pouzdanje nije baš uvijek veliko. No kada čitam one mnoge i mnoge zahvalnice, te vidim, kolike i kolike je pomoglo Srce Isusovo, onda kao da mi rastu krila, te se pouzdano nadam, da ne će ni mene nevrijedna odbiti to predobro Srce. A osobito mi je godilo, što si nam lajske godine i postkom i primjerom pokazao, kako da se molimo Srcu Isusovu, da nas što stahnje i što prije usliši. Šta ćeš nam ove godine kazivati slijjem li pitati?

Dragi čitatelji, znade Glasnik, da vi rado čitate zahvalnice. Jeden revni povjerenik javio mu, da narod u Glasniku najviše zahvalnice i slike. Ne bojte se: bit će toga i ove godine. A namah će vam kazati, što ćete ove godine naučiti iz zahvalnica. Lani vam je Glasnik pokazao, kako da se Srcu Isusovu molite pobožno, ponizno, pouzданo, odano u njegovu presvetu volju, postojano, u crkvi i kod kuće, pred presvetim sakramenton i pred slikom Srca Isusova, čineći usvo devetnicu, pa i više devetnica izasepe, ako vas Srce Isusovo namah ne usliši. A ove ćemo godine iz mnogih i lijepih zahvalnica naučiti još drugih sredstava i načina, da u Srca Isusova što lakše isprobimo, što želimo.

Prvo takovo sredstvo jest:

Zajednička molitva.

Srce Isusovo sluša svatiju poniznu i žarku molitvu; zar ne će nas dakle još prije i radije uslišati, kada više nas zajedno moli za istu milost? Treba li tomu dokaza? Ta nije li sam Isus rekao: „Ako se dva od vas slože na zemlji u čemu mu drago, za što se uzmolite, dat će im se od Oca moga, koji je na nebesih“ (Mat. 18, 19). Ako ti dakle štogod osobito želiš od Presv. Srca, a ti idi, pa zamoli svoje prijatelje, da se i oni za te mole; gledaj, da se mole za te osobito oni, koji su pobožniji. Srcu Isusovu ugodniji; nastoj, da čitava tvoja obitelj, čitava kuća zajedno čini devetnicu; daј i u nevinu djece, ova ljubimčad Srca Isusova, s tobom i za te mole. I ako te Srce Božansko ne bi tako lako uslišilo poradi tvoje molitve, a ono će te uslišiti poradi molitve drugih, osobito nevinih i krepasnih duša. A u općoj nevolji neka se čitavo selo, čitava župa moli, čineći javno u crkvi devetnicu Srcu Isusovu i primajući svete sakramente.

A sada evo vam koji primjer.

Obiteljska Molitva.

Otač nam je imao polagati ispit za tehničkoga oficijala — tako nam pišu iz Bosne. — No on je izgubio volju za to, pa već htio da odustane. Tad započesano svi devetnicu Srcu Isusovu, i on opet dobit volju i poče nanošivo učiti. Kad je došlo vrijeme za ispit, slijelo se zahrinuo, jer mu ne dogre poziv. Opet počemo devetnicu, i evo nam na vrata bane listonoša sa željno očekivanim pismom. Otač dakle pogje na ispit. No hoće li proći? Ej tako poči, teško proći! Taj ispit nije vam šala, mnogi su već propali. Ali mi smo se modili Srcu Isusovu, pa da mu ne pomognem? I gje, od osam kandidata on jedan progje. Hvala i slava budi uvijek Presv. Srcu Isusovu.

Dalmacija. Tebi, preslatko Božansko Srce Isusovo, iz sve duše harnost i zahvalnost izjavljujem. Neka te slave nebesa i zemlja, jer si me oslobođilo od propasti i duhovne i materijalne. Bio sam krivo potvoren i na sudbenu istragu predan. Za dvije godine, što je parnica trajala, koliko sam te puta, Božansko Srce, zazvao ja i moja žena i moja djećica! O koliko bih puta bio u očajnosti, da mi nije bilo tebe, Srce Presveto! Tebi sam vasio, da mi budeš u pomoći; tebe sazivao zajedno s obitelj, da ukažeš moju pravednost; u tebe sam se uzdao, da ne ćeš dati, te prav stradam. I ti si me uslišalo. Ti si parnicu

privelo do sretnoga svršetka. Ti si mene i djecu moju oslobođilo od očaja i propasti. Hvala ti i slava na vjeke!

Z a b n i k (Hrv.). Već sam dulje vremena bolovao i razne lijekove bez uspjeha upotrebljavao. Napokon sam postao skoro sasvijen nesposoban za rad. Ponukan od svoje dobre žene, jočeh čitati Glasnik Sreća Isusova, a što više čitah, sve mi se više svigjao. Sa cijelom svojom obitelju počnem šada devetnicu Srcu Isusovu, kako sam to čitao u Glasniku, a na koncu primih stete sakramente. I gled meni je sada sasvijem dobro, po čitave dane radiim bez svake боли. Želim, da to i drugi saznađu, te sa mnom slave moć i dobrotu Presvetog Srca Isusova. (Za istinitost jamči vč. g. župnik vlastitim potpisom.)

H r v a t s k a. Poslušajte i mene mladoga Hrvata. Imao sam velikog neprijatelja, koji je s pomoći svojih prijatelja htio, da mene i moga brata i cijelu obitelj upropasti, tako da sam imetak sebi uzme. I već se je prijetio, da će doći s oružanicima i sve nas izbaciti iz našega posjeda. A mi smo se počeli moliti Srcu Isusovu i držati devetnice, uz obećanje javne zahvale, ako nam bude pomoći. Molili smo godinu dana. Napokon naša se je parnica sretno svršila. Kada neprijatelj vidi, da u tom nije uspio, milij Bože, čemu se onda domislí, da nas ipak kako baci u nevolju i sramotu? On nas optuži radi ubojstva! I već smo mislili, da ćemo dopasti teške tamnlice, a naši se neprijatelji već radovali našoj propasti. No mi nijesmo prestali moliti Srcu Isusovu. I gled, kod glavne rasprave pamet se našemu neprijatelju tako pomela, da nije pravo ni znao što govori, a mi od ove velike optužbe budemo riješeni. I tako smo pobijedili u svim ovim velikim parnicama, a naše novo gospodarstvo i naš dobar glas ostao. Do smrti ćemo biti zahvalni Presv. Srcu Isusovu!

Molitva Djece

S a r a j e v o. Najbolja i najparitetnija učenica VI. razreda razbojje se od upale pluća. Liječnici izgubiše nadu, ali slabasna djeca nijesu. Za vrijeme odmora okupiše se ona oko oltara Srcu Isusova, devetnica izmjeni devetnicu, i djetinji glasici dopriješe do prijestolja Srcu Isusova, te isprosiše potpuno zdravlje onoj, koja im bijaše tako mila.

P e t r o v a r a d i n (Slavon.). Obolje dobra učiteljica. Svi su već govorili, da će umrijeti. No zahvalna dječica molila devetnicu Srcu Isusovu, i učiteljica im ozdravi.

Piše jedna č. s. milosrđnica iz Bosne: Bijah u teškim borbama više mjeseci. Sto sam više nastojala, da ih se riješim, sve su to žešće postajale. Napokon se utekoh zajedno s povjerenom si dječicom Presvetomu Srcu Božanskog Spasitelja, i on zapovjedi vjetru i valovima, te nastade tišina velika u mojem srcu. Hvala i slava Presvetomu Srcu!

Potpisana (Kranjska). Moja devet-godišnja kćerka oboli teško. Imala je više bolesti, pa i upalu pluća. Liječnik se je trudio oko nje, no nije bilo pomoći. Došao vlč. g. župnik, isporučio ju i podijelio joj prvu sv. pričest. Sad se sjetim Glasnika i tolilikih zahvalnica, te počnem devetnicu Srcu Isusovu. Drugi dan priključi se i ostala obitelj devetnici, pa i liječnikova milostiva gospodja. Dala sam odslužiti i jednu sv. misu, kod koje su prisustvovala sva školska djeca; jedna učenica na glas molila Irimicu. No malo svaki dan bude gore te gore. Kad eto ti devetoga dana devetnice odlahne joj, te je naskoro i ozdravila. Ja izvršujem dakle svoj zavjet, te javno zahvaljujem Presvetomu Srcu, koje mi je ozdravilo milu kćerku.

Molitva bratovštine.

Slavonija. Paš sam u silne napasti i veliku zdvojnost. To me je nekoliko mjeseci tako mučilo, da ne mogu iskazati. Samo snaj bi to mogao razumjeti, koji je to sam iskusio. U toj strahoti molila sam dosta, ali bez uspjeha. Bilo mi je, kao da me je dragi Bog sasvijem ostavio. Napokon zamolim vlč. g. župnika, da me preporuči u molitve bratovštini Sreću Isusovu. I od onda mi se je malo po malo vratio duševni mir i pouzdanje u milosrgie Božje.

Molitva župe.

Pitomača (Hrv.). Bila je kod nas velika suša, da nam je sve izgorjeti htjelo. Mi bijednici u svojoj turzi utječemo se devetnicom Presvetomu Srcu Isusovu i obećamo javnu zahvalu, a većna nas primila je i svete sakramente. I gle! Presveto nas je Srce uslišalo, te nam baš u veber zadnjega dana naše devetnice podijelilo blage kiše. Zato hvala i slava Presvetomu Srcu Isusovu po sve vlaže vlijeka. (Potvrđeno od vlč. g. župnika.)

Evanđeoska pobožnost.

Ima tomu kojih 30 godina — pripovijeda o. Hattler D. L. — kad sam se jednoga dana uspeo na krasno Gebhardovo brdo kraj grada Bregenza. Preda mnom zrcaille se u ubavom Bodenskom jezeru zelene obale i plavetvo nebo.

Popeo se atmo gore i jedan protestantski pastor iz sjeverne Njemačke. On me je već poznao iz mojih spisa o Srcu Isusovu. Nije dakle čudo, da je naš razgovor skoro došao na katoličku pobožnost k Presv. Srcu.

Ova se pobožnost nije svigjala gospodinu pastoru. On je naime imao križnu predsluđu, da mi katolici štujenju baš samo za se Sreću Isusovu, kao rekao bi nekakve svete moći, bez obzira na osobu Spasiteljevu, da je dakle predmetom našoj pobožnosti i/ili ono Srce tjelesno, sama put i krv. Stoga mu se činilo, da je naša pobožnost odveć materijalna (tvorna), da u njoj nema duha ni života.

„Gospodine pastore“, uzeh ja tumačiti, „mi znamo iz evangelija, da nas je Spasitelj jednamput sam upozorio na Srce svoje, kad bio je rekao: „Naučite se od mene, jer sam krotak i ponizan Srcem“ (Mat. 11, 29). Pa evo, gospodine, baš u tom smislu, a nikako drugčije, shvaćamo mi katolici Sreću Isusovu. Naša je dakle pobožnost k njemu posve evanđeoska, biblijska.“

Ovaj jednostavni odgovor sasvijem iznenadi protestantskog pastora, a što više, on izjavlji, da se s takvim shvaćanjem pobožnosti k Presv. Srcu Isusovu potpuno slaže.

I doista zar nije sveto evangelije najljepša knjiga o Srcu Isusovu? — Tu nam se, crta po crta, prikazuje sva dobrota i ljubav i milosrđe, sva radost i žalost, sva nesrećnost i požrtvovnost, sva čuvstva, sve kreposti predobroga Srca Božanskoga. Iz svetog evangelija vidimo, što mi sve dugujemo Srcu Isusovu i kako da mu se odžemo.

Pa da naša pobožnost k njemu nije čisto evanđeoska?

Šveća po malo.

— Novi oprost. „Srce Isusovo, u tebe se svđam!“ 300 dana oprosta jedan put na dan, a potpuni oprost jedan put na mjesec, uz obične uvjete i molitvu za ohraćenje grješnika. (Ptjo-X, 27. svibnja 1905.)

— Koruč na otočku Krku (Istra). Dne 15. listopada (1905) bila je u ovom selu vanredna svečanost. Sam presvjetli g. biskup, dr. Antun Mahnić, došao, da blagoslov zastavu „Apostolstva molitve“ i zastavu „Društva djevojaka“. Iza svećanoga i radosnoga dočeka uputili se biskup uz putanje mizara i slavljenje zvonova u crkvu. Tu presv. gospodin najprije prisustvova lipaškoj pobožnosti, a zatim uze zared upravo apostolskim riječima bodeći na pobožnosti k. Presv. Srcu, te im jergrovito i slavitljivo protumači, što znaće ove dićne zaštite. Onda ih svećano blagoslovio. Na razstanku zahvali mu glavarica djevojačkog društva, što je u toliko udlikovao njihovo magjarsko društvo. (F. V.)

— Terezovac (Slavon.). Zupljan sakupili do 500 kruna, te njima nashavili krasne kipove Srca Isusova i Marijine. Blagoslov obavio se na sam blagdan Presv. Srca (1905). Sada se u mnogih župljana porodi živa želja, da bi se uveli i bratovština Srca Isusova. Na poriv župnika donje nam jedan redovnik iz Zagreba, držao 4 propovijedi o pobožnosti Srca Isusova i dne 15. listopada, na dan sv. Terezije, zaštitnice naše župe, svećano uvezelio bratovštinsku. Držala se i procesija sa slikom Presv. Srca, koju je nosio jedan mladić uz praljinu djevojaka u bjelini obučenih. Zatim se u prekrasno iskišenoj crkvi sa narud posvetio Božanskom Srcu Spasiteljernu. U brzo se je mnogo svijeta upisalo u nova bratovština. Neka nova vremnost zavladala u župi: učestalo primanje sv. sakramenata, osobito u prvi petak i prvu nedjelju, na jagnu se raspadalo 200 „Kalendara Srca Isusova i Marijine“, a mogli se preplatiti na „Glasnik“. (F. V.)

— Mali Ston (Dalm.). Na sam blagdan Srca Isusova (u petak), u Malom je Stonu bila veličanstvena svečanost, i prvi se je put cijela župa i onsdadina posvetila Srcu Božanskomu. Prva takova svečanost, a ipak je pak na sami poziv župnikov dohrio, i taj dan doslije sabotni, velebno posvetio. Bila svećena trodnevница. U oči samoga blagdana cio Mali Ston plivan u svjetlosti i zamajtivim blistvom odsljegao u našem čarnom moru. Bacale se i umjetne valre. Na sam blagdan bio je najguduljiviji prizor, kadno je župnik dijelio sv. pricest. Isposvjест se pjevala; pričešnici pristupali k stolu Gospodnjemu s kokardom Srca Isusova na grudima,

a djeca lijepo pjevala pjesmu: „Probudi se, dušo moja“. Krasan bio i ophod sa slikom Presv. Srca, uz zastave, pjevanje posvetnicice i pučanje mužara. Pa nije ta riječka svećenost samo bila i prošla: njezini se plodovi već opažaju. Ustanovilo se narame državne djevojaka za mjesecnu naknadnu sv. pričest. Da ti je, brate, na prvi petak završiti jutru u našu čednu maticu, čisto bi ti srce uživalo, videći je punazu duša, što se skepiše na naknadnu sv. pričest. Svaka ima na presmu kockardu Srca Isusova; skoro svaka, koja ima čitati, ima pred sobom knjižicu „Dovet služba“ i molitvenik „Put k Srcu Isusovu“. Iga sv. mise molitve je javno otpredaja. Pa i „Glasnik“ i „Kaledar Srca Isusova i Marijina“ jesu ovama dosta rasirenji. Bog blagoslovio ovaj pokret ljubavi prema Srcu Isusova, zalog našeg prepuroda i bolje budućnosti! (L.)

— S p a s o n o s n a p o k o r a . Prigodom sv. poslanja u jednoj župi s p i l e t s k e biskupije (1905.) dogodi se ovaj slučaj. Jedan mladić u pijanstvu izreče pred crkvom neke bogumeske poseti. Revi g. Župnik za to dočuo. Sutradan progovori s otara prisutnog bogoluhnika, te ga pred cijelim narodom ukori ozbiljnim, no očinskim riječima, a najposlijem mu naloži, da ni za pokora pred velikim oltarnom izmolio cijelo ružarje, zatim da bi oce misjonare molio za oproštenje i da bi se lijepo ispuščao, te tako na koji način popravio ona velika smutnju. Što ju bješe počinio. Mladić na taj nenadani javni ukor ostanek gromom oštan i duboko zastiglen. Još isti dan poslije podne na draku izvrši sve, kako mu je bilo na-ređeno. (D.)

— P o k o p a n a s a s l i č i c a m S r c a I s u s o v a . U jednoj župi s p i l e t s k e biskupije (1905.) držale se puške misije. Svako bi se kod sv. pričestih uročila spomen-sličica Srca Isusova. Tako i jednoj ženi, koja je bila na umoru. Sva radosna i ganača zamoli, da bi je ukopali s tom milom sličicom. I ona umrije baš na koncu sv. misije, te joj učinile po votki. Laka joj zemljica bila i dnu se roj manžila. (D.)

— R u s i j a . Nestrani rat s Japantom, neprestani nemiri i bune u samoj zemlji silno su udresali ruskom carstvu. No Božja je Providnost i to okrenula na dobro katoličke Crkve. Car, da umiri podanike, izda razne ukaze i reforme, a najznamenitije jest, što je proglašio vjersku slobodu. Kada su to žali raskolnici u ruskoj Poljskoj, koji su prije bili unijski (sjediljeni), a kasnije silom bili otrgnuti od katoličke Crkve, upravo su se ponosno obeselli. Na hajdaje ih namalti prijege u katoličku Crkvu. U jednom selu n. pr. od 680 stanovnika, osim dvojice, svi se povratili u katoličku Crkvu. Taj se preokret sve više razmatrao. Petrogradske novine ustanovile, da ih se je u kolonima Minsk, Sjedlec i Lublin povratio u katoličku Crkvu 350 hiljada ljudi. Do 882 raskolnička popa ostadeće bez župljana. Radi se sada o tom, da se za ove katolike opet podignu dvije biskupije, što ih je car Aleksandar II. bio ukinuo.

— U nekoj su statisnoj knjizi oz g. 1740. ove znamenite riječi:

Tko	do dvanaeste	godine	nema nevnosti
	do dvadesete		nema lepote,
	do tridesete		nema jakosti,
	do četrdesete		nema razuma,

taj od svega toga ne će ništa postići, jer je prekasno. (P.)

Hrvatska omladina pod zastavom Sreća Isusova.

Čini što te volja — samo ne grijesi!

Glasoviti grof Huyn, bivši general (feldzeugmeister) u austrijskoj vojsci i ujedno ponos i disk ka katoličke Crkve, prijavljuje nam ovaj zanimljivi i vele poučni doživljaj.

Kao mladi kapetan boravio je radi vojničke službe nekoliko vremena u jednom alpinskom selu krasne Tirolske. Seoska gostionica, u kojoj bi ručao, dijelila se na blagovaonicu za odličnu gospodu i na bližnju krčmu se-ljačku.

Jednog dana iz ručka čitao je kapetan u gospod-

skoj sobi mirno svoje novine, kad al začuje, gdje se vani u krčmi nešto živahnije razgovaraju. Tih otvoriti na pola vrata i opazi dva vatrena momka u ljutoj kavgi. Vikali i galamili, što ih grlo nosilo, a jedan drugoga opisipavao svakojakim „međenim“ riječima. Napokon se tako razetiše, te grof Huyn već pomisli, da će doći do šaka i noževa.

No evo, najedamput zamukne jedan od oba pršljivca i čas mirko pogleda pred se; zatim skoci sa stolice i reći će protivniku svome oštrim, prijekornim glasom: „Lopove jedan, sad si evo kriv, što sam zgriješio!“

Kod ove rječi „ogriješio“ zaberuknu se drugi, i kao da se je prenuo iz tjeskobnoga sna, skoči i on na noge i povide: „Sta, ja? Ti si kriv, ti si svojom krićnjom ogriješio dušu, ti lopove jedan!“ — Pri tom sasvimi zaborave, o čem su se prije prepirali; samo se još svagdaju, komu li treba „grijeh“ priznati za dušu, jer ni jedan ni drugi ne će, da je kriv ovomu grijehu.

I opet bi prepirkla o grijehu sa zla na gore krenula, da još nije kraj učinio neki stariji seljak, koji je dosada mirno gledao i slušao oba svadljiva. „Lopov! jedan i drugi!“ povice on u dobar čas i udari pesnicom o stol, te su čase na njemu zvezdale: „Vi ste oba krivi, obadvaj ste ogriješili dušu svoju! Nu sad amio, pružite lijepo ruku jedan drugomu i pomirite se! Grijehu nema bili kraj!“ I gle, u isti čas minula li je srdžba; poslušni riječi starijega rukaju se i opet su prijatelji.

„Cudno!“ pomisli kapetan Huyn u sebi, „kakav će to župnik biti, koji zna župljane svoje tako prestrašiti od grijeha, da ova dva monika usred najžešće svagje protne od straha kod preve pomisli na grijeh, ter im je dosta spomenuti grijeh, da se namah izmire. Toga gosp. župnika moram i ja slušati kad propovijeda.“

I doista, sljedeće nedjelje dogje naš kapetan k propovijedi revnoga pastira. Riječ u jednici pod raznovrsnim prispidobama i jezgrovitim izrazima vraćala se u toj propovijedi vazda ista poglavita misao: „Činite što vas volja, samo ne grijesite!“ Iza propovijedi, koja je silno potresta dušama sviju, reći će veleč. župnik: „Mlagarija neka sad kući pogje, a starijima imam još posebno dvije tri govoriti.“ — „Pa dobro!“ pomisli kapetan: „Ja ne spadam više među mlagariju.“ I ostane.

Sad će propovjednik još nekoliko puta odraslih svojih župljana šibati, nu i ovdje — dakako u novom obliku i u novom napjevu — vazda se ozvanja stari napjev: „Samo mi ne mojte grijesiti!“

Divo se grof Huyn revnemu svećeniku, i poslije ručka šetao se navlaš kraj vrta župnikova, ne bi li našao zgode, da se i lično upozna sa veleč. gospodinom. Ne potraja dugo, a duhovni se pastor pomoli na pragu župnoga stana, da se malko prošče među cvijećem u blatu svoga vrta.

„Hvaljen Isus, Velečastni! Aia ste župljanim svojim danas poštenu istinu rekli?“ — „Dakako, ako im ne govorite na sva usta, ne će vas razumjeti. Ja ne ēu ništa drugo: samo neka ne grijesete! Kakvoga posla imam grijeh s mojim župljanim? U mojoj župi da nitko ne grijesil!“

Takova propovjednika još nije čuo kapetan. U velike stade sada štovati reynoga pastira i sretno mu stado, i pošto je već davnio ostanio mirno alpinsko selo, još je volio kod svake zgrade prijateljima svojim pripovijedati taj lijepi doživljaj.

Dragi štice! Pamtiti ti taj lijepi događaj osobito za vrijeme poklada! Veseli se i zabavljaj se pristojnim načinom; to ti niko ne brani. Samo mi nemoj grijesati! Kakva posla ima grijeh sa štovateljem presvetoga Srca Isusova? Božansko Srce napram grijehu, to je kao vatra i voda. Grijeh je smrtno ranio ovo Presveto Srce, a koliko je do samoga grijeha stalo, jednako ga ranjava i sada, osobito u vrijeme poklada.

Spasitelj se jednom baš u pokladno vrijeme ukaza vjernoj učenici Srca svoga, bl. Margareti Alakok, u žalobnom stanju: sav je bio izranjen i krvavo izmrcvaren, na ramenu je nosio pretežak križ, i uz to se gorko tužio, što ga je raspuštenost sainih kršćana — naročito za ovih dana — tako nagrdila i rasplakala. Margaretu briznjuvši i plač ponudi se svomu Spasitelju, da će mu pomoći nositi taj veliki križ. Odonula bi svake godine na poklade očutjela neizrecive holi, koje su bile nalik na smrtnu muku; ali bi sve ove patnje redovito isčezmale na čistu srijedu.

Dragi štoci! Ne govori li mukotrpni Spasitelj i nama: „Ovi svi, koji prolazite putem, stanite i gledajte, da li je koja bolnalična moja bol!“ (Jer. jad. 1, 12.). Čujmo ga i nadajte, gdje se tuži sa psalmistom: „Srećemo je i gleda pogrdni bjeđu; i čekam, tko bi se sa mnom žalostio; no nemam nikoga. Čekam, tko bi metješio, a ne nalazim nikoga“ (Ps. 68, 21). — Tješimo barem mi dragoga Spasitelja, kako nas srce naše ponuka! gledaju, ne bi li mi mogli naknadnom svetom pričestiti zadovoljstvu pružiti za toliko uvreda. Utješili samo Presveto Sreću Isusovo, zar nije to slanje od svake svjetske slasti i utjelje?

(B.)

Empidokle na gori Etni.

Jednput ode grčki mudrac Empidokle na Etnu (vatrometna gora u Siciliji), da viđi, kako izgleda, kako vatra iz ponora suklja. Njegovi ga učenici odgovarali, neka ne stavlja života na kocku, ali on osta pri svojem namnu.

Jednoga dakle lijepoga dana uzme štap i uputi se na strahovito brdo. Došavši gore, zaneše se radi ljepote, koju je tamno ugledao. On vidi takoviti prizora, kakovih ljudsko oko

još nikada nije gledalo. On dogje do kratera (otvora), iz kojih je uviјek sukljao dim ili vatra. Svojim bi štapom tražio sigurno mjesto, da se u koji ponor ne strmoglavi. Tako je šetao mirno po tom grozuvitom mjestu i zanjo se u razne misli. Ali najedamput ili nije dobro pazio ili nije dobro vidio, plane ispod njega živa vatra, zapali mu štap i bací ga nekamo daleko. Što se je s Empidoklom dalje dugodlik, ne znamo, njega nijesu više našli: ili se strmoglavio u strahoviti ponor ili ga silna vatra spalila.

O koliko dandanas mladića i djevojaka naliči tomu nesretnomu Empidoklu! Danas im još sjaji čistoća kao sunce, a satru ih je već progutao vulkan strast! Oni čuju o zabavama, plesovima i igrama, i srce ih vuče onamo. Njihov ih Angđeo čuvar opominje, da ne idu na to pogibeljno mjesto, ali oni ne slušaju. O kako je lijepo veseliti se, pa oni se ne boje, oni će biti oprezni, omi će se moliti; to je njihov štap, o koji će se uprijeti na pogibeljnim mjestima. O kako se varaju! Oni dakle pogiju u zlo društvo — na taj vulkan. Isprrva paze, da im se srce ne okajta, ali najedamput, a da ne znaju ni sami kako, podadu se svom dušom svim nedopuštenim zabavama: eto, zavatila ih vatra vulkana — a molitva je daleko, daleko ostala. Oni su propali; samo njihov Angđeo čuvar plače pred ždrđelom vulkana i gleda za nesretnom žrtvom, on plače pred vratima bučne dvorane i oplakuje izgubljenu sevinost. (P.)

Svaštiee

S m o k v i c a za Korčulu (Dalmacija). Prigodom svestnih misija u siječetu i ožujku 1905. ustanovalo se je društvo djevojaka za naknadnu sv. prizest.

— Ulica. Pošao gospodin, da razgleda tannicu, pa došavši unutra, zapita kažnjivice, zašto su zatvoreni. Jedan se jedva usudi kazati, zašto je u tannicu došao, toliki bio njegov zločin. Gospodin ga dalje zapita, kako je mogao takova šta počiniti, možda nije kod kuće bio dobro odgojen? „Ab“, odgovori mesrećnik kroz plać, „ah, ja sam kod kuće posve dobro odgojen, ali na ulici su mi zaveli. Tu sam naučio pušiti, pitati, krasiti i druge još gore stvari. O gospodinet opomenite djecu, da se čuvaju ulice, koja je uviјek puna gjavola, koji gledaju, kako će nevinu dijete zavesti.“ (P.)

— „**M a l o p o p u s t i t i s t r a s t i n e š k o d i**!“ Nekakav je svećenik opominjan jednoga mladića, da se čuva nečistoga grjeha, jer da je taj grjeh pogaban ne samo za deku, nego i za tijelo. Na to će mladić: „Ja cu se već u toliko čuvati, da mi ne nauđi zdravlju; malo popestiti strasti ne škodi.“ — Iza godine dana isti je gjak imao susica, koja ga doškora rina u rani grob. — Mladi prijatelju, čuvaj svoju čistocu! Ti velis, da je teško. A ja ti velim, da mnogo lakše posve se čuvati otrova, nego se izlijediti, ma uzeni samo nekoliko kopljica. Sta više, često nije nikako moguće. (P.)

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 3. Ožujak 1906. God. XV.

Iskaz mjeseca. Čijena 48 f. — S. poštom 1—10 istinska po 80 f.,
10—50 po 70 f., 50 i više po 60 f. Za inozemstvo 1 K 20 f.

Namjena molitava i dobrih djela za ožujak.
(Blaogoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Vjerski uzgoj.

Neman srebra, nemam suha zlata,
Da ga tebi svijet oko vrata,
Ali što imam, ostaviti ču tebi,
Da me, sinko, proklinjo ne bi!
Ostatvit ču ime ti pošteno
Pradjeđeoga krvlje dohiveno,
Ostatvit ču ponos srca čista,
Da ti vječno kao alem blista.

Tako pjeva jedan kršćanski otac (Ante Jukić, učitelj u Mostaru) svoje djeteti, te želi ostaviti kao najmiliju uspomenu dobar kršćanski uzgoj, u nevito me sree duboko usadići vječna načela svete vjere. Poslušajmo, kakva načela stavlja naš pješnik na sreće svojne sinu:

Gledaj, sinko, omi nebo plavo,
Kako blista zvjezdant oblassenio.
Gle, i mjesec sletao bljedii,
A vjerno ga večernjica si jedi.
Pitaš neno, pitaš zvjezde sjajne,
Tko ih stvoril bajne, valičajne.
Pa i mjesec kazat će ti bljedi.
I zvjezdica, šen ga vjerno slijedi.
Da su čeda Boga svesnočnoga —
Divna čeda una Božanskoga!
Pitaš zemlju i zelenu travu,
A i slisnu ljubičicu plavu.

I slavova u zelenom gaju,
Koga slave, koga veličaju?
Kome pjesme ptice prijevaju?
Sva stvorenja kome se klanjaju?
Stavljaj pjesmom, a cvjetak miruhom,
Crna zemlja krasnim mlodubom? —
Sve ti veli, sve ti glasno zbori,
Da je biće, što sve ovo stvori.
A to biće — Bog je Otac blag.
Pa ga slavi, o moj sinko dragi,
Svaki uzdah, nek o Bogu stovi.
Svako djeđa da ti blagoslov!

Blago djetetu, koje ima takova oca, takova učitelja! Sa kršćanskim uzgojem, sa kršćanskim načelima u srcu — ne će dijete tako lako skrenuti s puta pravde i poštjenja, ne će se lako dati zavesti od obzira ljudskoga, od zlih drugova, te se nepomišljeno baciti u vrtlog raznih zablude i rastrošnja, pokvarena života. Kad uzraste, bit će na dliku i radost roditeljima, na ponos i slavu narodu svome.

* * *

Treba nam kršćanskoga uzgoja — treba nam ga u današnje doba najviše! Svuda se bezbožstvo, bezvjерstvo na vas mali širi: škole se crkvi otinaju, mladež se naša truje, sad krimini načelima u školi, sad zlim, sablažnjivim primjerom odraslih, sad školjivim, nemoralnim štivom, sad nepristojnim slikama u raznim javnim izložbama, sad u privatnim i javnim sastancima, plesovima, predstavama i razgovorima. Sve se neprijateljske, zlobne siće utrotilje, da otuge mladenačko srce od Boga, od Crkve, čudorednu, poštenu vjerskoga života, te ga napune otrovom paklenim i za uvijek uunesreće!

Nije ni čudo. Znaju neprijatelji, da na mlagjima svijet ostaje. Kakva mladost, takva i budućnost. Šetrna mladost, šetrna i budućnost. Nesretna, iskvaraena mladost, nesretna, strašna budućnost. Zato se danotice vide tužne posljedice i u naše hrvatske mladeži. Evo vam živoga svjedoka zagrebačkih tako zvanih „mladih naprednjaka“ ili „realista“. Držnuće se, ovi izredi hrvatskoga naroda, na sam Božić obećastiti Šina Božijega, našega Spasitelja. Na tako gadan, oduran način piše o njem u zagrebačkim novinama „Pokretu“, da čovjeka grozota hvata, te se u čudu pita: je li moguće, da ima na svijetu tako nisko, propalo, živinsko, kretensko čeljade, koje će ustati tako besramno na onoga, koji se zove najveći prijatelj roda ljudskoga, prosvjetitelj svijeta, otac svih sirota, kralj vijekova, vječna istina: Sin Božji, i o kojem s najvećim strahopoči-

tanjem govore katoliči i nekatoliči, prijatelji i neprijatelji Crkve, priznavajući, da je bio najplemenitiji, najbolji, najumniji čovjek, što ga je ikad zemlja nosila?

Jest, našlo se takovo čeljade, napisalo upravo nečuvenu u našem narodu uvredu proti Spasitelju, i to u po bijela Zagreba, na sam božićni blagdan!

Uvrijegljeno je neizmerno veličanstvo Božje, uvrijegljeno Presveto Sreć Isusovo, koje mladež osobito ljubi i k sebi ih privesi želi, da ih usreći sve.

„Pustite k meni malene!“ dovikuje Isus svim roditeljima, svim učiteljima, učiteljkama, uzgojiteljima i uzgojiteljkama! „Pustite k meni malene!“ — pustite k meni mladež, da ne propane, da se ne okuži otrovom bezvjerske, bezbožne nauke! Roditelji, uzgojitelji mladeži! Vodite djecu k meni: „Ja sam put, istina i život!“

Vjerski uzgoj danas nada sve je potrebit. Bez vjerskoga uzgoja propade mladež, propade država. Bez vjerskoga uzgoja cijela je zemlja jedna velika razbojnička spilja. Vjerski uzgoj u kući, u školi i svuda treba da procvate, i procvast će naša domovina.

U kući roditelji treba da svojim primjerom djeci prednjače u vjerskom životu. Stogod djece u roditelja vide, to i čine, to ostaje utisnuto u srce njihovo kao kakova slika u vosku. Kad djeца vide, da otac u crkvu ide, da sluša sv. misu, da ide na ispovijed i sv. pričest, da majka pobožno ruke na molitvu sklapa, da se s ocem lijepo slaže, ne psuje, ne kune, ne predaže gjavlu nikoga, o, onda će i djeca biti dobra, poslušna, pobožna. Ugledat će se u oca i majku, pa će i u kasnijem životu imati pred očima živi primjer roditelja i čuvati se od mnogih nepodopština. Roditelji, majka na prvom mjestu, treba da djecu uče moliti se Bogu, izgovarati sveta imena: Isus i Marija. To će im biti početak, temelj buduće vremenite i vječne sreće.

Kad je dijete za školu, prva briga roditeljska treba da bude, da ga pošalju u takova školu, gdje će si izohraziti um i srce, gdje će mu se najsigurnije usaditi u srce najljepše cvijeće: pobožnost, poslušnost i strah Božji, koji je početak mudrosti. Roditelji teško grijesite i odgovorni sât pred Bogom za svoju djecu, ako mogu, pa ih ne šalju u vjersku, katoličku školu, već u koju bezvjersku ili inovjersku, n. pr. protestantsku školu, gdje im djeca ne samo nikakva kršćansko-katoličkoga nauka nemaju, već protivno ili im se mržnja usagiye u srce

protiv vjeri katoličkoj ili uopće protiv svakoj vjeri. Nije čudo, kad ovakova dječa danas satra sasvijet žalutaju, izgube vjeru i čudoregje, te propanu na vijeće. Roditelji, nemojte biti ubojice svoje djece, nemojte plaćati otrova krive nauke za svoju djecu! Uzgajajte djecu za Božja, za nebo, za sreću pravu vremenitu i vjekovitnu! Prikažite ih Presvetomu Srcu Isusovu, neka ih ono čuva, neka ih ono vodi putem istinе i dovede do svjetlosti slave nebeske.

Štovatelji Srca Isusova, molite se za dobar, kršćanski uzgoj naše mladeži!

(G.)

247

U najtežem času.

(Pripovijeda A. M., svećenik.)

Listajući u knjižici, u kojoj si bilo je razne zgodne i ne zgodne iz svojega dušobrižništva, natigjem na ovaj događaj:

Bio sam tada kapelanom u velikom jednom slobodnokršćanskom selu nadbiskupije zagrebačke. Oci Isusovci držali su svecu misiju, bodrili narod riječju Božjom i osnovali bratovština Srca Isusova, da s pomoći njegovom narod ostane što stalniji u dobrim odlukama, što su ih za vrijeme misija učinili.

I jedan se siročak nadničar upisao u to društvo. Revno se Božanskemu Spasitelju molio i s ponosom na gradima nosio sličicu Presvetoga Srca.

Ne prošlo ni tri mjeseca, kako suoci Isusovci iz sela otišli, svršivši misije. Jedne noći — baš je jutro noćni zagrebački vlak pokraj moga sela — kad netko lupi na prozor moje sobice. Bilo je dvanaest i tri četvrti u noći.

Skočim na noge, hitro otvorim prozor, te povičem u tamnu noć: „Kto je božji?“

— Gospodine — izgovorio čovjek — bila vatra — gore na vrh sela. — Hajdete brzo, čovjek samo što je živ. — — —

Jedva te čovjek sav uzbujen izgovorka.

Brzo sam se spremio, uzeo sve potrebito, te oštro se vozeći dugnjoh na kraj sela za četvrti ure. Bilo selo dugačko tri kilometra, konji se uznojile, ali nema tu čekanja ni otezanja, kad se o času radi.

I dugnjoh na lice inješta. Nesretnik valja se od boli na mokroj ponjaviti, kuda su ga ljudi položili. Došao siročak sa posla — bio to gore spomenuti nadničar — pak postoji „zdravstvarije“ legao na sjenik gazde svoga. A to gazda nije znao, pak zatvorio i zabravio vrata. Kad u noći bukne vatra, a kuka-

vac čovjek gorí, dok ga najpuslje ne izvukoše napo mrtva. Kose, brada, ohrve, sve to izgorjelo. Oči i usi napola pęćene, čovjek pržen, po paljevini miriše. A ipak kraj tolikih boli, duh mu bio jak, lijepo se ispovjedio, i to takovom sabra mošću, da sam se upravo divio. Svi, koji smo oko postelje stajali, uvidjeli smo, da je to osobita pomoć Božanskoga Srca. Svršivši sve kao pravi kršćanin, umro je četvrt sata, izakako se lijepo ispovjedio i s Bogom na put vječnosti smirio.

Srce Božansko pomaže u nevoljama tjelesnim, ali još

U najtežem času.

više u duševnim, jer je to i glavnije, da spasemo dušu svoju. Čovjek ovaj, ako je i užasnim načinom zaglavio, dobio je od Božanskoga Srca najveću milost, da je u ovakvu stanju, gdje bi drugi u času podlegao, imao takovu prisutnost duha, da se je lijepo ispovjedio i svete sakramente primio, te se spasao u slavi vječnoj. Molio je uvjek Božansko Srce, i ovo se smilovalo u teškom času smrti.

Molimo i mi, da nas ne pusti, kad se budemo morali dijeliti od svijeta, ma bilo na koji način!“)

*) Najljepše molimo gospode svećenike i druge pobožne košćane, da bi nas saopštili takovih ljetnina i dušobadnih događaja. (Op. uredn.).

22

Šeljakinja i braťovština Srca Isusova.

Bilo je to ljetnike godine u jednom slovenskom selu.

Dvije šeljakinje razgovarajući se, tijeko idu u župni dvor, da se daju upisati u netom osnovanu braťovštini Presv. Srca Isusova. Za njima ide redovnik, koga g. župnik baš za to bio pozvao, da nešto svećanje uvede ovoj braťovštini, i da sa više prepovijedi probudi uspavate župljane na štovanje Božanskoga Šeca.

Tik pred ulazom u župni dvor stigne redovnik žene, te ih zapita:

— Kako ste, dobre žene? Što vas dovede u župni dvor?
— A, dragi gospodine, došle smo, da nas gosp. župnik upiše u Sreću Isusovo. Čule smo u crkvi krasne prodlike o presv. Sreću, pa rade bi bile, da se i mi upišemo. Ali ne znamo, što nam treba moliti?

— Jedan očenaš, — odgovori im redovnik — jedna zdravomarija, vjerovanje i „Slatko sreće mog Isusa, daj da te ljubim sve to više!“

— A ništa više? — zapitaše žene.
— Treba da se isprijeđete svaki mjesec na prvi petak ili na prvu nedjelju i pričestite.

— E, dragi gospodine, ja sam daleko od crkve, ne znam hoću li moći svake prve nedjelje doći — reče jedna, — a imam i sitne djecu, ne znam, kako će ih ostaviti; a što me najvećma muči, to je moj mož pijansel! Uviek mi se treba posvaditi s njim, kad hoću u crkvu. Pa zato mislim više puta; ostat će kod kuće, samo nek je mir među nama. A i najstariji sin mi je isto taki, kakav mu je i otac: psuje (kuće), hoda po birtijašu, i ne mogu vam ni isprijeđati, što sve radi. Ja sam vam, dragi gospodine, kao u paklin!

— Draga ženo, baš vas je Angjen čuvar amo doven odgovori joj redovnik. — Na vama i vašoj obitelji pokazat će Presv. Sreću Isusovo, kako je dobro i močno. Čitate li vi „Glas-

nik Presv. Srca Isusova", što svaki mjesec u Zagrebu kod Scholza izlazi?

— Dragi gospodine, ne znam čitati, a ne bih ni dospjela na to, toliko imam posla s djecom i gospodarstvom, osim ako bih malo u nedjelju poslijepodne.

Pa to je dosta — reči će joj redovnik — samo ga naručite, pa ako sami ne znate čitati, pročitat će vam tko god u knji ili iz komšiluka (susjedstva). Otud ćete saznaći, kako je Srce Isusovo već mnogima pomoglo, koji su u takvima nevojama bili, pa još i u većima, nego što ste vi, samo mu se pouzdano i ustrajno molite. — Ako ne možete pevne nedjelje ili petka da dogjete u crkvi, da se ispovjedite ili pričestite, a vi dogjite koji drugi dan. Ili ako se bi mogli svaki mjesec doći, a vi dogjite koliko puta možete. Presveti Srce znade za vaše prilike i poslove, pa zato će rado primiti od vas i ono malo, što budete njemu na čest učinili, i nagraditi će vam svaku molitvicu, svaki pobožni uzdah, kojim ćete ga pozdraviti ili zazivati. Samo se vi dajte upisati u bratovštini, što je evo u vašoj župi na čest Presv. Srcu uvedena.

— Dragi gospodine, kako me lijepo svjetuje! No nije li to grejeh, kad se čovjek upiše, a ne može vršiti sve što treba?

— Dobra ženo, bratovština Presv. Srca Isusova ne nalaže ništa, što bi vas pod grejeh vezalo. Grijesni samo onaj, koji krši Božje zapovijedi ili crkvene. Kada se tko upiše u bratovštinu koju, crkva mu daje mnogo oprosta, a Bog osobite pomoći. Pa kada on ne bi htio, ili mogao sve ono izvršiti, što privila bratovštine traže, ne bi on time ništa sagriješio, nego samo ne bi dobio onih oprosta, za koje se propisuju molitve, poloh crkve ili primanje sv. sakramenata. Presv. Sree će mu i u tom slučaju prileći u poenoč, samo ako ima dobru volju. — Upišite se dakle u bratovštinu Srca Isusova, i vršite koliko možete od onoga, što bratovština propisuje, pa ćete si stići veliki blagoslov i mir, a muža ćete svoga i sina na dobar put obratiti. A znate li, ženo, tko vam to obećaje? To vam ne obećajem ja, jer vam toga ni dati ne mogu, nego tu je sam Spasitelj obećao onima, koji u istini štuju njegovo Presv. Srce. A to je već svim onima i učinio, kako ćete u „Glasniku“ čitati, koji su ga za to iskreno i ustrajno molili. — Samo nemajte vrijegati to predobro Srce ni psovkom (kletvom), ni prokljinjanjem, ni ogovaranjem ili kletvetanjem.

— Ja se svega toga čuvam, dragi gospodine — progovori

žena — samo ne znam, što bi radila s djecom, kad me ne slušaju?

— Nemojte ih prokljinjati, nego ih opomenite najprije lijepe zatim ozbiljno; a ako ni to ne koristi, uzmite šibu, pa im prije samo zaprijete šibom, pa ako poslušaju, dobro! odložite šibu, ako li pak ne će, a vi im žanteći odmjerite nekočko masnih, pa onda zahtijevajte, neka učine ono, što prije nijesu htjela učiniti. Učinite li ovako jedan put, dva puta, tri puta, bez ikakova prokljinjanja, ja kriv, ako vam za godinu dana ne budu najpokorenija djeca. Samo ih usto čuvajte od zlih drugova i molite se s njima zajedno, jutrom i večerom i preporučite ih Presv. Šecu.

— Dragi gospodine, Bog vas je doveo k nama, hvala vam za lijepi nauk, idem da se upišem u Presvetlo Srce Isusovo!

(K.)

„Pilj“ Šrca Isusova u Raskrižju.

„Pilj“ kod naših Megjumuraca znači kip iz kamena isklesan i javno kraj puta ili na raskrištu postavljen.

Takav se „pilj“, i to Presvetog Šrca Isusova, uz najveću svećanstvu blagoslovio dan 22. listopada 1905. u selu Raskrižju, župe Strigovačke, u Megjumurju.

Taj dan poslijе podne dohrišće u ogromnu kapelu Raskrišku ne samo župljani Strigovački, nego i mnogobrojan narod iz svih okolnih župa hrvatskih i slovenskih. Tu je domaći kapelan držao propovijed o štovanju Šrca Isusova, i držala se večernica. Zatim pogje narod u divnoj povorci do pred kuću Pavla Kutnjaka, koji je pred svojom kućom na raskrižju pateva na svoj trošak dan podignuti Šrca Isusova „pilj“. Sada će domaći g. župnik uz asistenciju trojice hrvatskih i trojice slovenskih svećenika blagosloviti „pilj“. Na koncu iznosi se litanijske o Šrca Isusovu, te mu se sav prisutni narod posveti i preporuči.

(L. P.)

Տեղ Խաչովա բլլջա ս Խաչովին

„Idite k Josipu!“

(Prevajanje u druge jezike pridržano.)

Bilo je janjske godine (1905.) baš prvoga ili drugoga dana mjeseca ožujka, koji je posvećen sv. Josipu. Dogje mi pismo iz daleke zemlje od dobrog prijatelja, uređnika nekoga katoličkoga dnevnika. Poradi njegovih npravo vanrednih svojstava pozvao ga jedan katolički politički odbor još posve mlada na ovo tako znamenito mjesto. Sam ga sv. Otac odlikovao krstom „pro Ecclesia et Pontifice“ (za Crkvu i papu) poradi njegove rečnosti, kojom je nemorno i neustrašivo branio katoličku stvar.

No što mi ovaj put piše prijatelj? Mili Bože, tko bi pomislio, da će on pasti u tako golemu nepričku?

„Uz moje poremećeno zdravlje“, tako mi piše, „doste me i teške novčane hrige. Već nazad pet godina izgubilih iznenada sve svoje i ženine za više godina pristiglije novce. Osnovač sam naime s jednim gospodinom, kojega sam držao za najvećega poštenjaka na svijetu, nekakovo katoličko tiskovno društvo. No on me ružio prevari za više hiljada kruna. I netom sam se donekle uporavio od toga gubitka i opet novaca prišedio, što još gore nesreće. Ganut nepriškom jednoga rogjaka posudih mu veliku svotu novaca, pa još i jantčih za njega. Pa i ovaj me je nasamrton. Nema dregje, već mi je platiti punih 16.000 kruna. A odakle meni toliki novac? jedan bi mi ga novčani zavod posudio, ali uz nesnosne uvjete i skorne hrvatske kamate. Za puno godina jedva bih se mogao iskopati iz teških dugova. Pomišlite si dakle, u kakvoj sam brzi i nevolji. Dan i noć razbijam si glavu, osfekte da si načinim novce, ali ni kad ni kamo iz te nepričke. Upravo sam zdvojan. Noćas, kad mi dug — zač-dug — nije davačklopiti otiju, najednom se sjetih Vas, dragi prijatelju, te me je nešto silno ukakao, da Vama sve saopćim, sve iskažem. Možda ćete mi Vi znati koji je dobitni savjet, na koga da se obratim. Molim Vas, napišite mi dvije tri riječi, ja si već ne znam pomoći. Ja sam posve satrven od duševne boli.“

* * *

Ah, šta će odgovoriti nevoljnemu prijatelju? Ja mi sam pomoći ne mogu: siromašan sam redovnik. Jedini savjet, što mi ga znam dati, jest: „Idite k Josipu!“ Neka učini devetnicu njemu na čast, a ujedno neka se obrati na velikoga svog dobročinitelja, kneza L. Jeftin savjet, zar ne? Ne stoji meni ništa!

Ali ne će stajati ništa ni moga bijednoga prijatelja, ako ga izvrši; ne će stajati ništa ni svetoga Josipa, ako mu pomogni. Zar je to teško Svetomu Josipu? Pa ako uspije moj jeftini savjet, vrijedit će doista zlata, svu silu zlata, 16.000 kruna! Sveti Josipe, pokaži svoju moć, pokaži svoju dobrotu! Ne ostavljaj na cijelu ovakoga zaslužnoga poboruška katoličke Crkve, kojeg si ti pokroviteljem i uzdanicom!

Malo dana zatim dobijem opet list od 12. ožujka. „Vaše me je pismo u velike utješilo. Vaša iskrena sučut. Vaši savjeti vrlo su mi godili. Jedan savjet sam namah počeo izvršavati. Danas poslije podne počeo sam devetnicu u samoj crkvi sv. Josipa. No drugoga Vašega savjeta ne mogu da poslušam. Ja da se obratim na kneza L.? Ne, to ne mogu nikako! On me je već toliko godina velikodušno podupirao, toliko mi dokaza svoje očinske dobrote dao, a sada da mu još s tolikom prošnjom dogjem? Ne, baš na njega se ne smijem obratiti. Imaće bi mi se svegjer činilo, da on misli, e ja samo boću izrabljivati njegovu dobrotu. Pa i drugim bogatim znancima ne snijem pokucati na vrata. Znam, da bi mi najpripravnije priskočili u pomoć, ali samo, da se unijom neprilikom okusite, te me sebi zaduže, od sebe ovisnim učine. A to ne smije biti. To mi moj položaj kao katolički političar ne dopušta. Ja moram biti posve neodvisan od svake stranke. Samo onda mogu, kao dosada, posve nepristrano kazati svoju i, kako mi je običaj, u svakom prijepornom pitanju posredovati i pokazati put k sporazumu. To je baš moja jaka strana. Toga se ne smijem odreći, a da se ne iznevjerim svomjemu zvanju.

Meglutim je moj položaj baš sada žalostan, da ne može biti žalosniji. Već je dojdusće sedmice 20. ožujka, kada moram platiti 6.000 kruna. Hoće li mi ih na svog blagdan postati sv. Josip? Dragi Bože, što će biti od mene i moje obitelji, ako mi sv. Josip za vrijeme ne pomogne!“

* * *

Opet ja pišem prijatelju, neka se uzda u sv. Josipa, i neka se ipak obrati na kneza L. U velikoj zabrinutosti za svojega prijatelja čekah, kako će se to svršiti. Vrijeme jari, prugle i kobni 20. ožujka. Kad eto ti napokon pjesma.

„Ipak sam poslušao Vaš savjet. Znate, što me je na to sklonio? Upravo na Josipovo dobitih neočekivan, vrlo prijazni list od kneza L. Zar me tim nije sam sv. Josip uputio k njemu? Uslobodioh se dakle i pisah njemu. Isti dan poslao mi je sv. Josip i onih 6.000 kruna, koje sam sutradan morao pla-

tih. Jedan prijatelj naime u Rimu ovlašio me, da si od njegovih novaca na banki (mjenjačnici) digneš onih 6.000 kruna, no dakako da mi ih može posuditi samo za kratko vrijeme. I tako mi je barem za čas bilo pomoženo. Malo dana zatim eto mi već i odgovore od kneza L. Kako sam drhtao, otvarajući njegovo pismo — odsudno za moju budućnost? Šta piše? Da će još isti dan poslati čitavu svotu, koja mi treba, svih 16.000 kruna! On mi ih posuđuje bez ikakvih kantata, uz najpovoljnije uvjete za otplaćivanje. Vidite dakle, kako mi je koristio Vaš savjet? Ja sam uvjeren da mi je pomogao sveti Josip. Ta, zar to nije bjeđodano? Upravo na Josipovu došli mi novci, upravo na Josipovo došlo i pismo kneza L., koje me osokolilo, da se obratim na njega. O koga sam sada vesel! Ali su to bili crni dani, što sam ih proživio! Ja u najveće zdvojnosi, a nikomu nijesam o tom smio šta spomenuti, inače bi značilo trpio bio moj ugled. A kod kuće sam se još morao smijati i šaliti, kao da nije ništa, samo da ne uznenim svoje dobre žene i kćerke. O, hvala, vjekovita hvala svetomu Josipu! Molim Vas, objedonanite čitav događaj u Glasniku Srca Isusova, neka se i drugi u svojim nevoljama pouzdano obrate na sv. Josipa, čiji je zagovor tako moćan kod Presvetoga Srca Isusova!"

Zahvalnice svetomu Josipu.

■ Zahvalnice treba da su potpisane potpisom imenom i adresom, inače ih ne možemo nikako uštati. *Urednik.*

— Hrvatsko Primorje. Imao sam parbu sa svojom braćom punih šest godina zaradi kuće, koju mi je moj pokojni otac ostavio. Više sam puta obavio devetnicu na čast sv. Josipu, da mi bude zagovornik pred Bogom, i evo sam uslihan; kuća mi je ostala.

— Rijeka. Majka mi je teško oboljela. Nijedan liječnik nije se više ušao, da će ju ozdraviti. Počeh devetnicu na čest sv. Josipu, i prije nu sam svršio, majčina bolest krenula na bolje.

— Crkvenica (Hrvatsko Primorje). Sinčić od devet mjeseci naglo obolje. Mislili sano, da nije tako pogibeljno. Kad eto ti u dva sataiza ponoći tako mu je pozliko, da smo mislili, e ne će ni zore dočekati. Ja u svojoj žalosti skočim na noge, a oko mi zape o knjižicu: „Idite k Josipu!“ Bilo mi je kao

opomena odozgor. Uzmem knjižicu u ruke, te stanicim nje molit sv. Josipu i obećam mu devetnicu i javnu zahvalu, ako mi sručić ozdravi. I doista on ozdravi. No gle nesreće! Malo dana zatim oboli od ospica. Prugje i to, ali moj sručić zatvori oči i ne otvoriti ih cijeli dan i cijelu noć. Još me moja žena uplaši, govorči, da si mogu poslije ospica ostali nakaženi. Hoće li mi sručić možda ostati slijep? U svojem strahu sjetim se opet sv. Josipa, njemu se pomolim, a sručić odmah onaj čas progleda i sada je posve zdrav.

— Sarajevo. Zaručila sam se s jednim činovnikom. No skoro opazim na svoju veliku žalost, da on nije ništa pobožan. Ah, kakav će to meni biti život uz takova čovjeka? Što će mi sve na svijetu, ako ne ljubi svoje svete vjere? Bolje se i ne udati, nego li za takova! Ali nijesam klonula duhušu. Imala sam veliko pouzdanje u sv. Josipu. Odmah mu preporučim svoga zaručnika, molila sam jednu devetnicu za drugom i primila sv. sakramente. Pa gle čuda! moj se je zaručnik posve obratio. Iako opet u crkvi, lijepo je sa mnom prihvao sv. sakramente, narisao Bl. Dj. Mariju s malim Isusom, napisao pobožnu molitvu, koju smo zajedno molili, vidjela sam, da ima već i krunicu, riječ u jednu: postao je posve drugim čovjekom. U to sam oboljela i ležala sedam nedjelja dana. Po zagovoru svetoga Josipa opet ozdravila. Malo kasnije sam se udala, premda moj zaručnik još nije prošlo zadnjega ispita. No i tu mu pomogao sv. Josip. Zahvalni moj muž rekao mi, da pošaljem 4 K uredništvu Glasnika, i to 2 K za otkup Crnaca, u zahvalu, što sam ozdravila, a 2 K za širenje glasnika Seca Isusova. Hvala i slava sv. Josipu!

— Karlovac (Hrv.). Moj sin nije htio ostati u nauku, gdje sam željela, a niti u dotičnom mjestu. Zdvojna učinila sam devetnicu sv. Josipu, i već četvrti dan dobijem glas, da hoće ostati i da je zadovoljan. U znak zahvalnosti i da izvršim svoj zavjet, šaljem 30 kruna za otkup Crnaca.

— Sjavorija. Dragi Glasniče, pusti i meni mašo mješta, da se javno zahvalim sv. Josipu. Moj muž i ja kupili smo kuću i tri jutra zemlje, ali to je bilo spahinsko i nikako nije moglo biti naše pravo vlasništvo. To naše nije bilo po volji, te sam željeli, da opet sve prodamo. I dugje kupaca u selo, ali k nama nikto ne će, jer je naša kuća bila vrlo slaba. Uto nadogje dan, kad se slavi 40 mučenika. Sjetim se, da je baš devet dana do blagdanja sv. Josipa. Odmah kleknem pred sliku sv. Josipa i počnem litanijske njegove moliti svaki dan do Josipova i

obećam, da će tri sv. misle dati odslužiti i javno se zahvaliti, ako nam pomogne. I gde, dva dana prije Josipova dogje k meni na večer jedan čovjek iz susjedstva i upita me: „Komšinice (susjed), bi ti vi pogodili zašto sam ja k vama došao?“ Ja sam se sva uplašila, šta to može biti. Kaže mi: „Ja sam čuo, vi hoćete svoju kuću prodati.“ — „Hoću, samo ako se nagje kupac.“ — „Ja imam jednoga kod sebe,“ odgovori on, „samo kažite cijenu.“ Ja sam kazala cijenu, a sutradan, uoči Josipova, dogje kupac gledati, i sve mu se je svigjalo i odmah mi je dao 100 kruna kapare, a kasnije sve pošteno isplatio. Zato će vi jekom štovati i hvaliti sv. Josipa i svaki se dan njenu moliti.

— Zagreb. U jednoj velikoj nevolji utekao sam se sv. Josipu, obećavši, da će platiti jednu sv. misu i svake godine uoči njegova blagdana strogo postiti, ako mi pomogne. I doista, nije prošlo ni 24 sata, a sveti me je Josip oslobođio one nevolje, koja mi je prijetila. Zato iz dna duše zahvaljujem tomu velikomu Svecu Božjemu.

„Milosna devetnica“ sv. Franji Ksavferskomu.

S velikim pouzdanjem čine vjernici tako zvanu „milosnu devetnicu“ sv. Franji Ksavferskomu, velikomu apostolu Indije i Japana, osobito od 4. do 12. ožujka: s kolikim uspjehom, o tom znaju mnogi pripovijedati.

Tako jedan učitelj iz Bosne piše: Već pet godina gojio sam jednu želju, kada se napokon sjetio „milosne devetnice“ sv. Franji Ksavferskomu. Počeo ju, i prije nego li sam je svđio, ona mi se davna želja ispunila.

Fojniča (Bosna). U ime jedne žene, koja ne zna pisati, javila sam jedan bogoslovac ovo: Bila je bez službe, te se stekla sv. Franji Ksavferskomu devetnicom. Ne bi dugo, a dobila dobro mjesto u samom Sarajevu.

Ostrijek (Slavonija). Moj muž bio odas gadnjoma plju. Koliko otada mneni suza i nevolje! Obratim se sv. Franji Ksavferskomu, i etom izvršil devetnicu, moj se je muž odrekao ove neštete strasti.

Šveća po malo.

— Novi oprost! „Isase, blaga i ponizna Srca, učni Srce moje po Srcu svom!“ Za ovu molitvico već je Pijo IX. podijelio oprost od 300 dana, ali ne za svaki put, kako su gdjekoji mislili, nego samo za jedan put na dan. To se je mnogim poborčkim dušama na čas dalo, ospitio kod nas, gdje je taka obilježjena „dalma krunica o Presvetom Srcu“. U veliko nas je stoga obesekla vijest, da je sv. Otar papa Pijo X. 15. rujna 1905. milostivo podijelio oprost od 300 dana za svaki put, kada se ta molitvica bogoljubno izgovori. Pijo X. kaže nam sam, što ga je na to sklonulo, naime „da bi se Božansko Srce razda sve to više stovalo, i da bi vjernici nastojali, da Gospodina našega naslijeduju u onim krepostima, koje su njegove Srce najmilije“ — biva u blagosti i poniznosti.

— Hrvatsko svetište Sreća Isusova u Zagrebu. Tko nije čuo za silne potres, koji su u zagrebačkoj okolici toliko štete stvorili? Zupne crkve u Čačaru, Vugrovcu, Kađani i Gorujo Stubići tako su oštećene, da su ih oblašći dale zatvorili. Puklo glas, da je i hrvatsko svetište Sreća Isusova u Zagrebu, netom sagragljeno, pretrpjelo veliku štetu, osobito da se je sjeverni zvonik sasvijen raspušao. Brige hrvata nije tomu tako. Pukotina, koja se vidi, nije na samom zvoniku, već kraj zvonika, tamo gdje se drži sarma crkve; a nije od potresa, nego je već laniške godine nastala, kako se je zvonik slagnuo. Komisija je ustanovila, da od te pukotine ne prijeti nikakve pogreši. Samo što je za potresa dne 17. prosinca i 2. siječnja uz silni buku sa svrda crkve spalo dubrani žbuke, pa su i neke cijevi od novih orgulja ustale začepljene. No in je sve. Naješće se je bilo bojati za veliki žrtvenik Sreća Isusova, koji se je baš iz kamena gradio. Ali kad tamo ni najmanje traga ikakvoj šteti. Sadn se taj velebiti žrvenički dvorešće, pa će onda svetištate (prezbiterij) biti islikani. Crkva je još uvijek venčana prozra, te čeka na mnogi ure, slikanje, klape. Isprijed propovjednicu, zvona i t. d. Stovatelji Božanskoga Srca, sigurno se hrvatsko svetište Sreća Isusova! Darovi neka se izvole poslati na uredništvo Glasnika, Zagreb, Palмотićeva ulica 33.

— Devetnica na čest Presvetomu Imenu i Sreću Isusovu. Naše javne prilike u Hrvatskoj u zadnje su vrijeme osobito ozbiljne: novi interkontinentalni zakon, političke borbe u susjednoj Ugarskoj, s kojom je naša sudbinu tako tijesno spojena, izbori pred vratima, česti potresi, nezočne pogrde proti samoj Presvetoj osobi Spasiteljevoj su strane bezboznoga zagrebačkoga lista „Pukreti“, javna sablasnica radi nečišćedrednoga života tolikih uglednih lica, usto velike bogumirske psavice (kletve), kojima toliki Hrvati dan na dan vrijeđaju. Velitanstvo Bođe, te njegovu pravednu sridbu i najstrože kazne izazivaju na naš narod — zar nas sve to ne mora unemiriti? Stoga su neke ugledne zagrebačke gospogje pokrenule misiju, koju su i javni ljestvi prihvatali, da se naime drži javna devetnica na čest Presvetomu Imenu i Sreću Isusovu, u jednu ruku, da dajemo zadovoljstvo teško uvrijedjenomu Sreću Božanskemu, u drugu ruku, da nam se smiluje, te, premda nedostojnima, ne uskrati svoje ruke ponosnice u tako leškim prilikama. Takova devetnica držala se najprije u hrvatskom sve-

tištu Sreću Isusova u Zagrebu od 7.-15. siječnja. Izmolile se litanijske o Presvetom Imenu Isusovu, svećana otpraočaja Sreću Božanskemu, i poslijedno se blagoslov s Presvetim. Slike devetnice držale su u Zagrebu još u franjevačkoj crkvi i kod milosrdstva. Bilo je vrlo spasenošno, kada bi se takova javna devetnica činila u svim crkvama širom Šajele domovine naše. Sreću Isusovo, smiluj nam se! spasi nas!

— Kalendari Sreća Isusova i Marijina upravo se je na jagunu razvezbio. Dva izdanja, prvo od 8., drugo od 7 tisuća istisaka, nijesu bila dovoljna, trebalo ih je još više. Prijateljima Kalendarsa dajemo za znanje, da nam je osoblje stalo do sakupljanja hrvatskih svestišta Sreća Isusova i Blažene Gospe u hrvatskim krajevima. Najljepše ih molimo, da nam u tome teškom poduzeću idu na pomoći. Mi od svakoga svestišta trebamo povijest i barem po dvije slike; jednu sliku vjanskih lica svestišta, crkve, samostana, zavoda ili što već bude, po mogućnosti sa cijelom okolicom, a drugu sliku same one podlike ili kipa, što se u svestištu služe. Budući da će se g. 1908. slaviti pedeset godišnjica ukazanja Blažene Gospe u Lurdinu, to već sada molimo, da bi nam se još teknu ove godine postale vijesti i slike svih spomenika, spilja, oltara, kapela i crkava hrvatske Gospe u hrvatskim krajevima. Mi ćemo sve ove spomenike oglašati u Kalendaru, a od najzanimljivijih po mogućnosti donijeti i podjest i slike. Najzadnji rok bi bio 1. veljače 1907. Sto nam se kasnije pošađuje, ne bi se više mogu vratiti.

— Hrvatski komisarijat svete zemlje. Za udržavanje Božjega groba i ostalih svestišta u svetoj zemlji doprinadaju katolički čljenici svijeta. I po hrvatskim krajevima sakuplja se već odsvina molostinja za Božji grob. Taj se novac do sada slao u Jeruzalem preko Beča ili Pešte. Sada je osnovan i hrvatski komisarijat svete zemlje sa sjedištem u Zagrebu u franjevačkom samostanu. Sva molostinja za Božji grob sada će se odsada preko ovoga komisarijata. Komisarijat je izdan posebne knjižice i upute o cijeloj ovoj stvari neka se zvoli svaki obratiti knjižaru i upute o cijeloj ovoj stvari neka se izvoli svaki obratiti na: Komisarijat svete zemlje, Zagreb, Kaptol broj 9, franjevački samostan.

— Svetoslavensko hodoočašće u Rimu. — Braća Česi priređuju svetoslavensko hodoočašće u Rimu, a zato pozivaju i nas Hrvate. Hodoočasnički krenut će iz Češke dne 19. travnja ove godine. Hrvati mogu se priključiti ih u Trbošu (Tarvis) ili u Vidunu (Udine). I razred plaća 400 K., II. 310 K., III. 200 K. U tom je urađen i stan i opskrba na putu. Tko se želi priključiti, neka se zvoli javiti, najkasnije do 1. travnja, na adresu: Gosp. 1. Šule, Prag, Hartičkova ulica 1. (Pobliže u „Kat. Listu“ broj 6.)

— Č. m. Georgija Čugmal, koja je zve od g. 1880. bila vrbovna glavarica hrvatske države č. ss. mitropolitica, umrla je dne 1. veljače u 83. godini života. Pokoj joj duša!

Hrvatska omladina pod zastavom Sreća Isusova.

Zbirka Sreća Isusova.

Kad su se travnički konviktori jednoga prvoga petka (u studenom god. 1904.) na večer vratili iz blagovaštva u „muzej“ (dvorana za učenje), začelišće se, ugledavši na svom domaćem žrtveniku Gospodinom usred gurucihi svijeca kovčići, nalič na svetoobranište. S pročelne strane bio je umjetno šarenim bojam slikan. Ponajprije zapeljao im je za oko po sredini okruženo sjajem i žarkim plamima Sreća Spasiteljevo. Nakonu bile poregjane druge slike raznog sadržaja. Osobito je zanimalo gojence, što je slike u bojama izveo jedan iz njihove sredine po sacrtu nadstojnikovu. Sve im se vrio svigjalo; samo još nijesu ništa znali, čemu je to. Nadstojnik zatim u kratkoj besedi riješio zagonetku.

Ovdje u sredini — kazivao nadstojnik, tumačeći im slikarije na pročelju kovčića — u sjaju i plamenu eno Srca, što je ljudi toliko ljubilo. Iz okola čitate slova: „ZETVA JE VE-LIKA, ALI POSLENIKA MALO“ (Mat. 9, 37). Čini mi se, kako da čujem taj bolni poklik iz dubine velikoga Srca Spasiteljeva, koji može, da se svi ljudi spase, kad god vidim, koliko je mili-juna duša, koje još ne okušiše plodova otkupljenja.

Ova bol Srca Kristova gamala je istina već mnogo plene-nito srce. Ima ih na stotine i tisuće, koji se veleđušno raskri-stiše sa svime, što je milo i dragi djeci ovnega svijeta. Oni pogaziše slavu i bogatstvo, prezreće časti i slasti, oslavije znance i prijatelje, i rastadoće se s braćom i sestrama, utrguje se iz na-ručaja milih roditelja, rekoće „s Bogom!“ rodu i zavičaju, pa pohitjeće onamo, kako ih vuklo Sreć Božansko — u lugje, ne-poznate strane, da biju boj Gospodinov protiv Beljala, da šire kraljevstvo Presvetoga Srca među krovovjercima i neznahoš-cima... Neopisive su žrtve i patnje, što ih često susreću na toj sveloj vojni. Nego ovi junaci Kristovi ne bi za sve to ni mariši, kad bi samo imali više subornika i saveznika. Nemilo ih takogjer boli, kad vide, da ne mogu uslijed nestasice ljudskih sredstava osvojiti za Sreć Božje ni iz daleka toliko duša, koliko bi željeli i inače mogli. Danomice vapiju za novim misi-onarima; vapiju i za milostinjom, kojom bi gradili crkve i škole, bolnice i sirotišta, jer bez toga ne da se puno polučiti....

Naravno svakomu nije moguće poći u vjerovjesnike — gdje-kojemu sokoliču htjela bi se samo malo jača krila srčanosti; ali svi kršćani bez razlike mogu podupirati vjerovjesnike bar mu-

litvom, a puno njih i milodarom. Ovima veli Bož. Spasitelj ono, što je napisano povrh Presv. Srca: „Dajte, i dăt će vam s e!.. Kroz rano Sreća vodi malen otvor u kovčežić. Ovuda možete svoje darke ubacivati — kanoti u Srce Spasiteljevo; a svevišći te vam Sudac jednom kazati: „Hodite, blagosloveni Oca mojega! posjedujte kraljevstvo, a pripravljeno vam od postanka svijeta. Jer ogladnjeh, i daste mi jesti; ozdjnjeh, i napojiste me; gost bijah, i primite me; gol, i odjennute me; bolesan, i pobodiste me; u tanicu bijah, i dogjoste k meni.“ Jer „zaista vam kažem, kad učiniste jednotmu od ove moje najmanje braće, meni učinite“ (Mat. 25). Sva ova djela milosrđa vrše po vjerovjesnicima oni, koji potpomažu misije.

Zvono na bijelom polju ispod slike Srca Isusova, regbi da naznačuju glas vjerovjesnika i njihovih suradnika, što zborom i tvorom vapiju k Srcu Božjem: „Dogji kraljevstvo Tvoje!“ (Izreka je na slici napisana.) Kril zasagjen na kruglji zemaljskoj sjeća nas uzvišene zadaće vjerovjesničke: cijelu široku zemlju podložiti Raspetom. Naokolo raspoređan je slikarine znakove i orgulje apostolstva: mač, zastavu, pastirsку palicu, trublju, evangjelje, krunicu i t. d. . .

Ispod glavnog potja u sredini diže se s jedne strane na brežuljku u svijetu podnevoga sunca kapelica — slika svete crkve Kristove; dok s druge strane džamija sred pustinje pod tmastim noćnim nebom budi u nama turobno žuvstvo, pomislivši na tolike, što još uvijek bez utjeha „sjede u sjeni smrti.“

Nešto više na lijevo vidiš na obali morskoj uboga Crnca, okovana teškim verigama. Primiće mu se upravo lagija, koja će ga odvesti u daleku tugljinu, u ropstvu. Nesretnik diže ruke k nebu, moleći Boga, neka mu pošalje oslobođitelja — kakva vjerovjesnica, koji bi ga otkupio... Na suprotnoj strani opet žalosna slika: pomošit poglavica goni pred sobom kao kakvu marvu nekoliko svezanih Crnaca u svoj dvor, gdje ih čeka bijeda, možda i okrutna smrt, ne nagle li se otkupitelj.

Ali iznad ove najnije slike otvara se pred nama utješljiv prizor. U zaleđu je grad Kartagena u južnoj Americi s pristaništem. Sprjeda na obali otpočiva Crnac zarobljenik. Jedan vjerovjesnik, veliki apostol Crnaca, „rob robova“, kako bi on sebe nazivao, sv. Petar Klaver, drži košaru punu hleba, od čega pruža komad izglađnjelom Crncu. Slika hoće reći, da vjerovjesnici moraju vrlo često skrbiti i za svagdanji kruh pokrštene. A odakle, ako ih ne podupiremo?

Na drugoj strani, uz obalu neke indijske rijeke sv. Franjo Zaverlj polijeva vodom preporoda mlado Indijanče . . .

Tako bi nadstojnik u više zgodna humačio slike gojencima. Da ih za poduzeće još više odoševi, odahirao bi katkada za du-

„Zbirka Srca Isusova“ u Travniku.

hevno štivo zgodne crticice iz katoličkih misija. Usto bi ih praktično upućivao, kojim bi sve načinom mogli sudjelovati pri apostolskom djelovanju vjetrovjesnika.

Da ti je bilo vidijeti, kako su se mladi sokolovi natjecali, tko će više od svoga „imana“ „ubaciti u Srce Isusovo“, kako bi oni kazivali. Jedni bi odlijepili po mnogo poštansku biljege iz svoga albuma. Neki su stali kupiti biljege u poseban album, da ga jednom napunjena daruju za misije. Drugi žrtvovaše skoro cijelu svoju zbirku nabožnih sličica, treći posegoše u svoju glačku kesicu, pa darivahu Presv. Srce balzrenom, nikljenim, pa i srebrnjem novcem, četvrti primašahu lijepe razglednice, medaljice, krunice, kipice i t. d. O Božiću je nadstojnik po običaju dijelio među igrače razne nagrade. Bilo ih je više, koji su se naprezaši, da nadigraju, samo da mogu svojom nagradom obogatiti „zbirku Srca Isusova“. Dvojica paće pokloniše svoje veoma ukusne božićne jaslice.

Bila je prava naslada za nadstojnika motriti, s kakvim veseljem mnogi od ovih gojenaca — pa i najraspušteniji — doprinose svoj kamenčić za gradnju nevidljivih hramova Srca Kristovu u srećima ljudskim.

Za konviktoreima se povodeše i ostali gojenici, trseći se, da po mogućnosti ne zaostanu u revnosti ni u veličaju.

Tko pokuša nešto slično, avjerit će se, da se mnogo mlađo — a i staro — srce dade oplimenti u Presv. Srcu Isusovu.

Takovi skromni zbirku Presv. Srca mogli bi bez velika truda prirediti gg. vjeroučitelji, učitelji i učiteljice po školama, isto tako gg. nadstajnici uzgojnih zavoda, pa i vič, gg. dušobrižnici u crkvama — recimo pri izlazu.

Neka nitko ne kaže: „Pa koliko ćemo sakupiti?“ Glavni je moment ovđe u zgojno sredstvo. U ostalom Bož. Srce više cijeni novčić sirote udovice, nego dukate od obilja gavanova. — Bit će valjda još ljepeš, ako se mladež ili odrasli prvi za to zauzmu, ne počekavši na poziv svećenika.

Ne da se poreći, naš narod izgleda, kako da žive pod odveć ograničenim obzorom. Valja da mu otvorimo širi vidik, nek znade, da ima i drugih naroda na svijetu; da ih je puno i bijeđnija od njega, jer ne počivaju na očinskom Srcu Kristovu. —

Ulijemo li narodu u dušu praktično oduzevljenje i gorljivost za raširenje kraljevstva Presv. Srca među nevjernicima, samo sobom će doći oduzevljenje i briga i za vlastiti mu spas.

Reće li mi tko god: Kako da dijelimo, kad ni sami izohila nemamo? — odgovorit će mu sa Bož. Spasiteljem: „Dajte, i dajte vam se!“ Ja ne mogu da razumijem iskreno kršćanina, koji vidi, kako je žrtva velika, ali poslenika malo“, pa ipak stoji još onako prekrštenih ruku... (P. P.)

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 4. Travanj 1906. God. XV

Izdaci mjesечно. Gijens 48 fl. — S poštom 1—10 istisaka po 80 fl.,
10—50 po 70 fl., 50 i više po 60 fl. Za inozemstvo 1 K 20 fl.

Namjena molitava i dobrih djela za travanj.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Obraćenje raskolnih crkava.

čka Crkva, i baška crkve! Crkva Kristova nije druga, već jedino katolička.

Drago crkve, kanoni grčka, ruska, srpska, rumunjska, jesu samo ljudske ustanove, pak će se s vremenom i rasplasti kao svako ljudsko djelo. To svi neposlušna dječa, koja su se posvadila s dobrim sl majkom, te ostavili očinski dom. Djeca Crkve Kristove razlučila su se atno u raskolnike, koji otkazale poslub dobroj Pastiru, te se odijeliše od Kristove Crkve, a tamo u dobre, vjerne katolike, koji se vazda drže one Gospodinove: „*Tko vas sluša, mene sluša.*”

Uzrokom ovoj nesreći bila je himbena politika grčkih vladara, careva, koji su svetu Crkvu htjeli učiniti sluškinjom države i oruđjem sebičnih svojih ciljeva, a u tom ih smetalo buđeno oko i odlučna riječ rimskih papa. Dobri katolički narod nije ni

sludio, da je prevaren za svoja vjera, te neopazice otrgnut od prave Crkve Kristove.

A koliku ih je bijedu urinuo ovaj nesretni raskol!

Bilo je to prije kakvih pet stolina godina, kada je neki Grk u Carigradu izjavio, da bi volio vidjeti turskih čalma, nego li crvenih klobuka rimskega stozernika. Htio da kaže, da bi volio doći pod tursku vlast, nego se opet pokrili rimskoj Stolici, te nositi blagi jarum namjesnika Kristova.

Ova mu se želja u zao čas naskoro ispunila. Godine 1453., upravo na Duhove, turski sultan Mehmed II. osvoji Carigrad, te cijelo grčko carstvo, pa i Bugarsku, Srbiju i Bosnu skupa pod svoju vlast. A za čudo je, što je turska vlast upravo tako daleko sizala, doklen i otpad od Crkve katoličke — raskol.

A Rusi? — Kakو су od Carigrada dobili svoje vjero-vjesnike, tako su majo za tim bili zapleteni i u carigradski raskol. No zato je i njih stigla ruka Božja. Dok su balkanski narodi čamili pod turskim zulmom, Rusi postadoše pravo rublje svojih samosilnih vladara.

A kako je kod raskolnika propao nutarnji vjerski život? Jesi li kad vidi silan hrast, a pokraj njega leži odsjecena grana? Onda si namah zašao, kako će biti ovaj grani. Dok je još bila na stablu, tijepo je zelenila i rasla i cvjetala i tjerala nove grane i grančice; a sada će usahnuti, lišće će pušnjjeti, a cvjeća i ploda ne će nikada više nositi. Tako isto ove su raskolničke crkve sahe grane, koje leže i trunu pod silnim stablima katoličke Crkve. Dok su još bile sjedinjene, kako su cvale i obiljnih plodova nosele! koliko je Svetaca bilo na istoku, koliko crkvenih mlača i spisatelja! A sada? Premda imaju katkada krasnih i bogatih hramova, njihove su crkve prazne i puste, njihovi sveštenici neuki i prezreni. Da nijesu izjednačili vjeru svoju sa narodnošću, i da ih ne upotrebljavaju svjetska vlast kao puško oruđje svojih državnih ciljeva, davno bi ih nestalo sa lica zemlje, kako su već tolike krivovjezne slijedbe isčeznule.

Kako dagni će to trajati? Kako dugo će glas dobroga Pastira, koji „imade i drugih ovaca, te nijesu iz ovog ovčinjaka“, ostati glas vapljućega u pustinji?

Ako ne varaju znakovi, dolazi u Rusiji s napretkom za padne kulture i do veće vjerske snošljivosti prema zapadu, premda je čas putpune sloge valjda još daleko. Otkuda su se Rusi odijelili od grčkoga patrijarhata, koji ih je obiljno obdario statom svojom baštanom, mržnjom naime proti Rimu, opaža se, kako se raska bugoslovija sve to više približuju zapadu. Prije

su govorili, da između istočne i zapadne crkve ima toliko razlika, koliko ima zvijezda na nebū: sada najglasovitiji i najuvaženiji bogoslovi samo još nekoliko navode, pače Malcev, najugledniji na zapadu, navodi samo jednu.

I doista samo je jedna glavna stvar, što rastavlja istok od zapada, a ta jest, što su se rastavljena braća otela poslušnosti prema svetom Ocu papi, koga su ipak njihovi pregi i Sveci priznавали nastjednikom sv. Petra i glavom Crkve Kristove. Sve je ostalo samo izlika. Raskolnici se vladaju kao neharni sin, koji se je u objesti svojoj iselio iz roditeljske kuće, a sada sve moguće razloge izmišlja i navagia, ne bi li se kako opravdao pred svijetom.

Tko će pak iscijseliti ovu ranu, koju je mržnja učinila? Tko će premostiti ponor, što ga je tisućljetna nesloga stvorila? — Ljubav će to učiniti, ljubav dobrega Pastira našeg i Presvetog Srca njegovo, što jednako kuca za vjerne si ovčice i za zablude. Naše je tvrdo uvjerenje, da će bezbrojne duše, koje su bez svoje krivnje na krivom putu, danas sutra slijediti primjer onih milijuna istočnjaka-umijata, koji su već našli put u pravi ovčinjak katoličke Crkve. Osobito kad budu Rusi, kao starija braća, u tome primjerom svojim prednjačili, zaciјelo će ga drugi slavenski narodi, kao naša braća Sebi i Bugari, naškoro slijediti.

Naša je pak dužnost, da često i često, osobito pak kroz ovaj mjesec, molimo Presveto Srce Isusovo, eda pospieši žugeni čas obraćenja za sve one istočnjake, koji su dobre volje, ne bi li se istok i zapad nazkoro grli u ljubavi Božanskoga Srca zajedničkoga nam Oca i Spasitelja. (H.)

Molitvena vojna za obraćenje Crnaca.

„Družba svetoga Petra Klayera“ svake godine pozivlje prijatelje katoličkih misija, da pred blagdanom „zaštite svetoga Josipa“ učine devenicu za obraćenje Crnaca. Potom će se ta devenica ove godine držati od 27. travnja do 5. svibnja uključno. „Oprosna molitva božanskomu Srcu za Crnce u Africi“, koja se u lo ime svaki dan devenice molji, dobiva se besplatno i francu, kolikogod tko zatraži, bilo u hrvatskom, bilo u kojem gbo drugom jeziku. Tko želi, neka se izvoli obratiti na adresu „Slavna Marijina kongregacija gospogija, Zagreb Pahotićev ulica 33.“

○ Srce sveto.

(Spjeval Ante Špoljar; iz knjizice „Iz života za život“.)

O Srce sveto — znamenit mira ti si;
Jer staroj b'jedi zatraši si trag!
Po tvojoj krvi Bog nas sve uzvini
I milosti nami dade zakon blag.

O Srce blago — dobrota si sama.
Na tebi grijev se ne ukaza još,
Ti duši ne daš, da je krije tama.
Nit ništib grud, što život kaje loš.

O Srce divno — bogato si svime!
Ti luči si, život, utjeha i mir.
Ta, samo kad se spomene ti ime,
U Srce strui sve utjehe mir.

O Srce vjerno — Ti sve ljubiš trajno,
Ma neharan ti čovjek bude koj.
Oj ne daj, da se kad od tebe vajno
Od'djelim i ja, koj sam sada tvoj.

O Srce tužno — hriš diljem svijeta
Po b'jelom danu i kroz hladnu noć.
Pa gle, kad ljubav tvoja zove sveća,
I uz rug mora često dalje poč . . .

O Srce sveto — zaštita mi budi!
Dok god mi teče tog života t'jek,
Nek ljubav k tebi moje čuva grudi,
Nek ljubi srce moje tebe v'jek!

Blato na Korčuli.

(Pis J. A.)

Slušaj, dušo, koju Isusa Srce ljubiš, slušaj i raduj se, čujući, kako se u Blatu na Korčuli (u Dalmaciji) časti i slavi Božansko Srce Spasiteljevo!

Blato na otoku Korčuli, uz sinje dalmatinsko more, to ti

je jedno od napućenih mjesto u Dalmaciji: ima 7.000 stanovnika.

Već godine 1875., dne 27. lipnja, utemeljena je u crkvi matici „Bratovština Srca Isusova“ i „Apostolstvo molitve“ po blage uspomene ocu M. Ajala, a 7. svibnja 1876. „Bratovština svetoga i bezgrješnoga Srca Bl. Dj. Marije“.

Slike ovih presvetih Srdaca davno su već javno izložene na oltarima iste crkve, te se na dotičnom oltaru obavlja pohođnost k Srcu Isusova svake druge, a pobožnost k Srcu Marijinu svake četvrti nedjelje u mjesecu.

U istoj crkvi s velikom se hogoljubnošću već od g. 1795. čuvaju sveci moći svete Vincence mučenice. A šta će pobožni Blačani? Godine 1897. osnovaše „Bratovštinsu svete Vincence

Blato na Korčuli.

mučenice pod pokroviteljstvom Presv. Srca Isusova“. Ta bratovština broji danas 400 što muških, što ženskih članova. Kod svećanih prilika oko sto muških članova nosi društveno odijelo: dugu, bijelu haljinu, koja do zemlje siže, crveni pojaz i crveni plastić, a na njemu gle! uvezana je krasna slika Božanskoga Srca, ispod koje su dvije mučeničke paome, unakriž stavljenе. I na bratimskoj zastavi s jedne je strane slika svete Vincence, a s druge strane slika Srca Isusova.

Otkako se ova bratovština utemeljila, b j a g d a n Srca Isusova, na sam petak, svetkuje se svećano. Nitko živ na taj dan ne će da radi, kao da je zapovjedni blagdan. Devet-dnevnom

pobožnošću pripravlja se narod na taj veliki dan, a na samu svetkovinu sve brti u crkvi, gdje je slika Presvetoga Srca Isusova krasno okićena svježim cvijećem. Članovi bratovštine sv. Vincence i mnoge druge pobožne duše pristupe k svetoj pričesti, drži se propovijed, svećana sv. misa, a poslije podne blagoslov s Presvetim.

I preko cijele godine opaža se velika bogoljubnost spram Srca Isusova. U svakoj potrebi ili nevolji čine se devevnice, pale svijeće pred njegovom slikom, daju se odslužiti sv. mise njemu na čast i t. d. Mnogi nose svećj na sebi pod odijelom njegova slike. „Glasnik“ njegov, kao i novi „Kalendar Srca Isusova i Marijina“, pa razni molitvenici i knjižice, sličice i medaljice Srca Isusova vrlo su raširene i oblubljene u narodu, te ma jedva možeš dosta toga nabaviti.

I borba protiv bogumirske psovke i zlosretne kletve dobro se je razmahala. U kratko vrijeme raspačalo se je preko 100 knjižica: „Vojska Srca Isusova proti psovki, kletvi i prokljanju“ s dotičnim štitovima Srca Isusova, koji su javno izloženi u kućama, 1.000 knjižica „Ne ču psovati niti prokljinjati“, 1.000 knjižica „Spasenosne opomene proti psovki i kletvi“. Svaka gotovo kuća, dućan, svratište, škola, sam općinski ured i t. d. drže javno izloženu takvu knjižicu, da bude svakomu ukućaninu i posjetniku na očigled kao živa, neprekidna propovijed i spasonosna opomena, nek se čuva psovke i kletve, koje „navlačuju na svijet najstrašnije Božje prekletstvo i najostrije biće“.

Presveto Sreću nikomu dužno ne ostaje. Obilno blagoslovje ovaj puk, koji ga toliko štuje, te mu udjeljuje živu vjeru i kršćansku revnost.

Ta se osobito pokazalo prigodom svetih misija, koje su se g. 1905. držale za punih 12 dana, od 29. listopada do 9. studenog.

Predma je pučanstvu prezaposleno bilo branjem masline, pečenjem rakije i t. d. u vanredno plodnoj godini, najpripravnije se je odazvalo ovoj rijetkoj nebeskoj blagodati. Slučajno desilo se baš u mjestu nekakovo kazališno društvo; no nitko ga nije htio da pohagja, sve je vrvjelo u crkvu, koja je premašena osila za toliku malogu naroda. Mnogima je bilo pred crkvom stajati. Deset svećenika, pa i sam presvijetli g. biskup, dr. Josip Marčelić, koji je iz Dubrovnika došao, od ranoga jutra do kasne noći neuimorno ispunjavali. I tako su za svetih misija male svi stanovnici primili sv. sakramente. Sve mjesne oblasti najljepšim su primjerom prednjačile. Slava im!

Član bratovštine svete Vincence u Blatu na Korčuli.

Ganđel toljkom revnošću naroda presvjetli pragospodin biskup na dan zaključka sam pred otvorenom rukom slike Vincence rekao zadnju sv. misu, te u propovijedi izrazio svoje veliko zadovoljstvo, potičući narod, neka čuva onaj plod, što ga je po milosti Božanskega Srca ovih dana postigao.

Kod svečane procesije, koja se potom držala, učestvovali cijelo Blato. Na prsima nosili kockardu (sličicu) Srca Isusova. Razdijeljilo se tih kockarda preko 3.300, ali nije bilo dosta: zretan je bio, iako se je jednoga mogao dočepati. Nosila se krasno iskicena slika Srca Isusova, oko koje mnogi stupali s duplicima (velikim vištanicama), a ženska školska djeca po putu slijedila evijete. Sam presvij. g. biskup išao pred slikom uz pratnju mnogih svećenika.

Na povratak zaustavila se procesija na prostranom trgu ispred crkve, a tza prigodne propovijedi svi se prisutni svečano posvetili Srcu Isusovu pred njegovom slikom.

Kada je zatim presvjetli g. biskup zapjevao „Tebe Boga hvallimo“, onda je ganđel i odusjevljenje postiglo vrlunac. Pred izloženim Presvetim, uza suze zahvaljujuo narod Božanskomu Srcu za molitke od njega primljene milosti.

O kada će se svagdje po mloj nam domovini ovako častiti i slaviti Presveto Srce premiloga nam Spasitelja?

Učitelj — revnitelj Šrca Isusova.

Što može revnost jednoga učitelja, osobito u mjestu, gdje nema svećenika, to neka nam pokažu ove krasne crticice. Napisao ih jedan pučki učitelj u D. P. u Hrvatskoj.

Kad mi ne bi suganjeno, da služim Gospodinu Bogu kao odabranu slugu — svećenik, za čime mi i sada srce više puna plaze, zadovoljih se sa ovom sličnom službom — učiteljskom. Tu sam našao pošte, na kojem treba mnogo raditi, a opet na kojem će moji idealni nači obilnu pašu. Radi toga sam presretan — titko, čini mi se, na svijetu, nije od mene zadovoljniji.

Mjestu je moje filijala župe S., a školska općina broji tri sela, koja su jedno od drugoga po četvrt sata daleko. Škola je osnovana tek prije malo godina. Narod je ovdje dosta zaostao, te je imao mnogo manja, a najgora je nesretno psovanje i slabi mar, da si djecu uzgoji u pravom kršćanskem duhu. Ne bi se žacali niti najsrmatnijih riječi pred djecom izuščivati.

Ja si preuzeo začaću, da ih upozorim na te grđne manje, te tako od njih odvremem. U mjestu B., gdje sam prije službovaо, pogje mi to brzo za rukom, osobito šreći pobožnost Presvetoga Srca Isusova i svetoga čista. Počeo sam i ovdje, a počeo s mlađeži. Ta uvijek sam nastojao, te će uvijek i nastojati, da djeci usadić osobitu ljubav i pobožnost k Srcu Isusovu.

U nedjelju poslije podne, povrativši se iz S., skupio bih mlađež u školu. Tamo bih s njima vježbao crkvene pjesme, a ujedno ih poticao na bolji život i pobožnost k Presv. Srcu.

Kad su to odrasliji čuli, počeše i oni dolaziti.

Nagovarao sam ih, da se upišu u bratovštinu Presv. Seca. S početka su krzimali, a sve zbog nesretnoga ljudskog obzira, jer su ih mnogi zvali „škapularke“, i tako ih izrugavali. Nagje se nekoliko junakinja, koje čuvši, da su mnoge djevojke iz ljubavi napram Bož. Secu i krv prolije, uskliknuće: „Upišite nas, gospodine, pa makar na nas i pljuvaj!“ U primjer tih odvažnih ugledaše se i druge, pa sam istoga dana (mjeseca srpnja 1901) sakupio 32 člana. Ove djevojke postadoše prvi apostoli Presv. Srca, te mi svake nedjelje dovedoše po desetak članova, i tako ih u bezo bilo preko 300, koje sam dao upisati šlo u Travniku, što kod sestara milosrdnica u Zagrebu. Najviše me veselilo, da su se počeli upisivati i mlađi.

Odmah prve subote, kako su se upisali prvi članovi, sakupi se desetak djevojaka, koje ja pripravih, kako će što bolje obaviti sv. ispojived kao članovi bratovštine. Sav sam se razdražao od mlinjia, kad sam sutradan sa pjevališta milovidne nam kapele sv. Petra motrio ono kolo djevica, što se hrane nebeskim kruhom — Presvetim Tijelom Isusovim!

Prvi petak iz tog (2. kolovoza 1901.) bilaže za nas pravo slavlje. Sluzila se sv. misa za naše članove, koji su se taj dan svi ispojedili i pričestili. Djevojke su skladno pjevale himnu: „Do nehesa nek se ori“ i pjesmu: „Pjevajmo, braćo hrvatani“. Iza velike mise i izmoljenih litanija Presv. Srca, posvetisimo mu se molitvom posvetnicom. Svi mi poslije rekose, da se nikada ne čutješe tako sretni i zadovoljni, a ja sav blažen s toga dobroga početka, zahvaljivah Presv. Srcu, „pokoju i pomirbi našoj“.

Ovom uspjehu mnogo je doprinio životopis ravnoga Petra Barbarića. Veleč. g. pisac te knjige vrlo si je zadužio hrvatsku mladinsku. Pokojni će Pero, moj premili saučenik, bili uzor-primjer, u koji će se sva hrvatska mlađež ugledavati. Ja sam ga na dušak pročitao, a onda je kolao od kuće do kuće.

Ljubav i štovanje napram Bož. Srca ponaklji se počelo širiti i izvan mojega sela, u cijeloj župi i još dalje. Gosp. župnik, prema zaokupljen silom poslova velike župe, angloskom strpljivošću i ljubavlju ispoljiva svake nedjelje, a osobito prvega petka. Kupili smo i krasne slike Presv. Sreća Isusova i precistoga Sreća Marijina, dviže za župnu crkvu, a dviže za našu kapelicu. Svake nedjele po svetoj prijesti pjevamo „Do nebesa nek se ori“. Podrugi vati zasramljeni zaštite, pa i sami kao da su se preobratili. Mnogi se je od njih upisao u bratovštinu. — Morao sam naručiti mnogo molitvenika, a osobito: „Gori srca“, „Rajska vrata“, „Kršćanski mladići“ i „Kršćanska crkva“. Deve stolice sam doista razdijelio. Narod je srušavaš, pa mnogi odnesu molitvenik na vjerenu, te ga i ne platе. Ja se nadam, da će platiti Bož. Sreci Pa i znakova i štitova Presv. Srca puno sam razdijelio. Nema člana, koji se ne bi okitio znakom Presv. Srca, kad ide k sv. misi.

Plodovi ove pobojnosti su krasni. Mnogi psovači i hogohulci obratiše se u prave Janice. Sragje i prepiranja nema u onom broju koj prije, a posvagjenim se pomiruju.

Veoma sam sretan, što mogu biti povjerenikom Glasnika Presv. Sreća Isusova. Svaki bi ovđe želio biti pretplatnikom, ali ne može. Ipak sam prema silicama skupio 30 pretplatnika, a nadam se, da će se broj sljedeće godine povećati. Svaki je početak težak; no tvrdio se učim, da me milost i ponosi Bož. Sreća ne će ostaviti. Kad bi kršćanski učitelji i učiteljice s našim svećenicima nastojali oko ove pobojnosti i proširenje Glasnika, hrzo bismo stigli braću Poljake, a to — dan Bog!

Na

Zahvalnice.

■ Zahvalnice treba da su potpisane podpisom imenom i imenom, ispod ih ne smiju biti uručiti.

Urednik.

Duša u se, protestanti, i nemajte nam dosagivati bezumnim prigovorima. Vi velite, da se mi pravo ne uzdamo u dragogoga Boga i Spasitelja našeg Isusa Krista, kada se mi u svojim molitvama ne obraćamo uvjek neposredno na njega, nego tražimo zagovor Bl. Dj. Marije ili kojega Svecu. Ne, to nije nipošto znak neponuđanja u dragoga Boga, nego je to znak kršćanske poniznosti. Mi dolosez znamo, da je dragi Bog neizanjerno milo-

stiv, da je njegovo Presveto Srce puno ljubavi i dobrote, uvijek pripreavno da nam pomogne, ali mi znamo takogjer i ispoljediti, da smo mi nevoljni grešnici. A koga će dragi Bog prije uslijediti: nas grešnike ili svoje ugodnike, Svecce, a nuda sve svoju premiju i prečistu Majku? Vi se lutorani i kalvini u svakoj stvari znate pozivati na svoje pismo, e pa zar niješte čitali u evanđelju, kako su pogani, kad ti što željeli od Isusa, k njemu poslali židove, da ga za njih mole, a židovi opet znali Isusa poslati kao zagovornike njegove apostole, apostoli pak Sv. Petra ili Ivana? Star je kao samo kršćanstvo običaj, da se vjernici utječu u zagovor Svetaca, a osobito Presvete Bogorodice. Pusimo dakle protestante, ne slušajmo ih, nego slušajmo po božne katoličke duše: neka nam ove pričaju, kako je smrčan i uspiješan kod Srca Isusova zagovor Bl. Dj. Marije, sv. Josipa i drugih ugodnika Božjih.

Zagovor Bl. Dj. Marije.

Pripovijeda jedan kapucin iz Rijeke: Poboljevalo sam daže vremena. Uza svu liječničku pomoć slabio sam sve to više. Svaki, tko me je vido, govorio bi, e sam saščav, da mi nema više spasa. Nekoju su mi već i dane odbrojili. No ja se obratim devetnicom Sreću Isusovu, i dvjema devetnicama preblaženoj Djevici Mariji. U tu ime pohodio sam dva puta Majku milosti na Trsat. A danas? Posve sam zdrav i od svega srca zahvaljujem Presv. Sreću i Bl. Dj. Mariji.

U sličnoj nevolji nalazio se i jedan klerik u Kotoru (Dalm.). Imao je bolest u prsima. „Vidjevši, da mi ne pomazu svjetski liječnici, istekoh se nebeskim. Počeh devetnicu Presv. Sreću Isusovu i Bl. Gospđu od Pompeja i od Otoka. I ne prevarih se. Nakon malo dana bilo mi je bolje. No ne htjedoh da se namahu javno zahvalim, već pogioh opet k liječniku, neka najprije on izrekne svoju. I on me nagje posve zdrava. Dok budeu živ, ostat će zahvaliti Presv. Sreću i mojoj zagovornici kod njega: Bl. Dj. Mariji.“

Iz Dalmacije piše mladi učitelj: Imao sam golenu brigu, koja me je morila dan i noć. Zaruciš sam se namne, no kasnije uvidjeh, da bi sva ženidba po me nesretna bila. Zato pogjebi jednoga dana pred sliku Bl. Gospđe od Ružarja, te ju ponizno molim, da mi u ovom poslu bude zagovornica kod preslavnoga Sreća Isusova. Sastvijem se predaloš u njihove ruke, neka me oni savjetuju i vode. I ne bi dug, a nesretna se

ženidba otklonila. Ne mogu, a da u tom ne viđam osobitetu milost Božanskoga Srca.

Hruševac (Hrv.). Mojemu mužu pala kap. Ljeva strana tijela bila kao mrtva, lice iskrivljeno, govor nerazumljiv. Po zvani lječnik izjavlja, da će za kojih osam dana umrijeti. Od vezem si muža u bolnicu u Zagreb. Tu su ga pregledala dva lječnika, no i ovi izjave, da mu nema pomoći. Žalosna srca odvezem si muža opet doma. Jedna časna sestra milošrdnica bila mi svjetovala, da učinim devetnicu Srcu Isusovu. Ja je poslušah i počeh. No misleći, da sam nevrijedna, utekoh se i Bl. Dj. Mariji, te ju vrucće molih, da mi bude posrednicom kod Bož. Srca svojega Sina. I gde, iza devet dana moj muž nije bio mrtav, nego tražio štap i počeo po sobi hodati, a danas je zdrav zdravac. Stoga ja kličem iz dna srca: Hvala i slava milijun puta Presv. Srcu Isusova i Bl. Dj. Mariji!

Zagovor Bl. Dj. Marije i sv. Josipa.

Sv. Ivan Žabno (Hrv.). Obolio mi sinčić, komu je bilo tek godinu i pol. Tražila sam pomoći kod tri lječnika, ali uzalud. Sad tu se uteći drugoj trojici lječnika, ali nebeskih lječnika, te počenem devetnicu na čast Srcu Isusovu, Bl. Dj. Mariji i sv. Josipu. Dala sam odslužiti i jednu sv. misu. I gde, od onoga dana, kada se je za maliča služila sv. misa, njemu bude bolje, a sada je već posve zdrav. Hvala i slava Bož. Secu i najmoćnijim za govornicima kod njega: Bl. Dj. Mariji i sv. Josipu!

Zagreb. Već više godina udonio se u mojoj obitelji nemir i svagđa, a što dalje, sve to gore. Koliko sam jadnica trpjela! No ne klonuh duhom, već se životom stekoh Srcu Isusovu. S nekim drugim pobožnim dušama molih se dugu i dugu za obraćenje svojega muža, dodali ga bez njegova znanja upisati u bratovštini za sv. misle i u knjigu, koja se nalazi na oltaru Majke Božje Pompejske. Zatim po savjetu jedne pobožne duše ozmem sličicu sv. Josipa i zašlijem je u rukav kaputa mojega muža moleći sv. Josipa, da mu prati svaki korak i da mu zaprijeći sve, što bi ga vodilo u vječnu propast, riječ u jedinu, da ga svrati na put prave pokure. Molih dugu i dugu, ali moja molitva još ne bi uslišena. Spogane me zlovolja i počenem gubili nadu. Ali se u dobar čas sjetih, da zašlijem i sličicu Majke Božje Pompejske počag sličicu sv. Josipa, i počenem opet živim i podvostručenim pouzdanjem moliti. I nuto čndal! progje tek jedan dan i pol, a eto neopisivog veselja; moj se muž iznenada obrati. Iza nekoliko dana skrušeno se isповjedi i uz suze radosnice primi Presvetu

Tijelo Isusovo u svoje srce. Sada mi pokazjem slike bratovština, u koje sam ga dala upisati, a on ih primi s velikim veseljem, uvijajući, kakova mu je propast prijetila, dok se je nalazio na krivom putu. Hvala i slava Presv. Srcu Isusovu, Majci Božjoj Pompejskoj i sv. Josipu! Zazivali ih i drugi u pomoć, živom vjerom, pa će zadobiti. Moć će skrušenim srcem tražiti.

Zagovor raznih ugodnika Božjih.

Sv. Anton Padovanski, I. Dalmacija. Moj brat bio u veliku zdrojnost. Javno počeo govoriti, da za njega nema više spasa, da je on već preklet, da već gori u paklu, da neka gledamo oko njega vatru, da ga dižu plameni u vis, da će se ubiti od jada. Petnaest dana nije od njega bilo mira ni danju ni noću. Nije se njemu nikto smio približiti, jerbo bi lupao šakama, kud bi bolje mogao. Bio je kao mahnit. To je bilo užasno gledati. Ja se tada devetnicom i svetom misom utekoli izvoru svake milosti. Presv. Srcu Isusovu, a i prečistom Srcu Marijinu, da prinese moje prošnje našemu dragomu Isusu. Pa i svetozoru Antonu Padovanskom u na čast dala sam odslužiti sv. misu i odslužil posljed 13 utraka. I evo, iz devetnice moj se brat opet umir, počeo opet ljubiti sliku Srca Isusova, koju je prije odbacivao od sebe, i postane opet kao i prije revan za svoju službu. Hvala i čast mojim zagovornicima kod Srca Isusova!

2.) Hrvatska. Jedan ravnjači učitelj piše: Prije četiri godine predasnu kuću i posjed svoj, kako se stalno nadasemo u dobre ruke — na otplate. No već prve godine zape otplaćivanje kasnije sve to gure, a najposlijе ne dobismo ništa do li isprazni obećanja. Već se pohojasno, da nam neće preostati ino, nego da svoje kupimo natrag, dakako uz veliki gubitak, samo da nam ne propadne sve. I sudu već tuženo kupca, ali stvar se otezala od dana na dan. U toj velikoj nepričici utekosimo se u zagovor svetom Antunu, obećavši, da čemo njemu na čast dati odslužiti svečanu sv. misu, obaviti devetnicu, primiti sv. sakramente i javno se zahvaliti — ako nam sauno od Božanskoga Srca isposeti tu milost, da nam se stvar sretno svrši. I doista, uslišani smo! Stvar se ubrzo zatim i vrlo povoljno po nas svršila. Blagoslovljeno, hvaljeno i slavljenje budi Božansko Srci Isusovo, čest i slava sv. Antonu Padovanskom!

Sv. Ignacije Lojolski. Varaždin (Hrv.). Jedna učenica obolje tako teško, da je liječnik gotovo svaku nadu izgubio. Ja se utekoh Presv. Srcu svemožnoga Spasitelja, koji je u svojem zemnom životu povratio sinta rasplakanoj majci, a kćer

tužnom oču. Utekoh se i zagovoru Bl. Dj. Marije, sv. Ignacija i preporučiti ju dušama u čistilištu. Nato je bolest tako naglo okrenula na bolje, da je lječnik u čudu usklikao: „Nu, ovaj put imali smo više sreće nego ti pameti!“ Ja primijetih: „E pa mi smo se i molile!“ No lječnik se tomu samo smijao. Ova gospoda običavaju svako ozdravljenje pripisati samo svojoj znamosti. Nu mi znano, da dragi Bog često i tamo pomaže, gdje liječnička znanost pomoći ne može.

Bl. Margarita Alakok, Slavonija. Bijah godina dana u teškoj napasti, da sam već počela zdvajati. I za same molitve zaokupile mi dušu grješne misli. Napokon i obolim. Što će jadna, već se utekem Presvetom Srcu Isusovu, bezgrješnom Srcu Marijinu, počnem devetnicu, te molim i sve Svece, a osobito blaženu Margaritu Alakok, da zagovore za me kod Srca Božanskoga. I evo, nakon dugotrajne molitve bijah uslišena, te ozdravljiv. A kada mi opet dogru na um grozne misli, zazovem Srcu Isusovo i Marijino i brzo svladam svaku napast. Neka nitko ne gubi nade, ako odmah ne bude uslišen, već neka u svakoj napasti tu dva Presveta Srca u pomoći pozove, i vidjet će, kakav je to čudesan lijek za dušu i tijelo.

Sv. Lucija. Šestine kod Zagreba. Supruga mi moja dohila griješku na srcu, te opasno obolje. Tri su ju lječnika lječila, ali bez uspjeha. Sva trojica izjavila, da takove bolesti ne mogu izlijeci. I tako na smrtnoj postelji primi sve sakramente unirućih. Ja jadam i tužam sa troje djece kukam i suze ronim. Tada ja dadem odslužiti jednu sv. misu, prikažem duplike (voštance) za žrtvenik, primim sv. sakramente i počnem devetnicu Srcu Isusovu. U crkvi kleknam pred sliku Bl. Dj. Marije i vruće ju molim: „Ti si, Bl. Dj. Marija, sa sv. Josipom najmoćnija, vi mi možete pomoći, ako je sveta volja Božja. Ah, zagovorite me kod Presvetoga Srca svemožnoga Lječnika!“ A moja žena molila se osobito s sv. Luciji. I evo, malo po malo bude joj bolje, a danas je, na čudo lječnika, posve zdrava. Hvala i slava zagovornicima našim kod Bož. Srca!

Šveđa po malo.

— Pijo X. o novinstvu. Pijo X. pisao je uedavno katolicišu u Beču poхvalno pismo, što sa osnovali društvo za podsticanje katoličkog novinstva. Mi iz toga pisma vadimo samo jednu rečenicu, koju neka svaki dobro promišli: „Kraj goleme šteće, kojoj

je uzrokom čitanje zlih novina, kako to bašne posljedice sve to više pokazuju, i kraj toljke koristi od čitanja dobroih listova, svima se nameće sveta dužnost, da se klosu zlih novina, a katoličke novine da pomiju, osobito preplaćivajući i novčanom potporom, kojiko komu sredstva dopuštaju." — Dragi čitatelji, jeste li razumijeli što sveti Otec vež? Na stranu dakle sa zagrebačkim listovima „Pokret“, „Slobodna riječ“, a peštaškom „Crvenom slobodom“ s riječkim „Novim listom“, sa splitskim listom „Našo jedinstvo“ i sa svim drugim nevaljanim novinama — a na strjeda sa zagrebačkim „Hrvatsvom“, sa sarajevskim „Hrvatskim dnevnikom“, sa „Jastrom“ i „Danom“ i drugim našim dobrim katoličkim listovima, koji neustrašivo stoje na hraniku svete vjere i katoličke Crkve!

Kon je Glasnik Srca Isusova trnu očnju — Bezbožnomu zagrebačkomu dnevniku „Pokretu“. Što ga, dragi čitatelji, nikada nemaju uzeći u ruke, a još manje trijeti pod svojim krovom ili u nejkoj svojoj čitaonici. Već je taj protukršćanski „Pokret“ više puta vrlo nepošteno pisan proti Glasniku, te i same pohodožnosti k Presvetom Srcu izvrzao rugin, pa tako opet u broju od 3. veljače. On zlobno igvре, što se u Glasniku piše, a usto piškajuće primjere, što ih Glasnik priopovjeda, kao puške izmišljenoj vrednici. Ta, lažar nikomu ne vjeruje. Mi opetujemo svojim štovanjem čitateljima, da u Glasniku Srca Isusova nvrzamo samo takove događaje, za koje znamo, da su posve istini, a to vrijedi napose za priopovijesti u 1. broju, kojima se je „Pokret“ rugao, naime: „Dar slaskinje“ i „Iz vojarne“. A mogli bismo svu silu takovih primjera navesti. I ovaj put, kada je „Pokret“ pisao proti Glasniku, namah je jedna revna šlovateljica Srca Isusova koja je tu čula, od svoje sročinje skucala četiri krune za šteanje Glasnika. „Kada Pokret piše proti Glasniku,“ govorila je, „onda ga baš treba to više širiti!“ Evo što „Pokret“ koristi njegovo ružno piskaranje!

— Plemeniti prosvjed. Razgoradio se klevečnik „Pokret“ i proti društvu djevojaka u Zagrebu, kojim ravnja jedan revni svećenik. Pisao „Pokret“, da „popovi izrabljaju društvo djevojaka u svoje sebične svrhe.“ To češte djevojke, pa i saznaće za prstačke napadaju Pokretove proti „Glasniku Presvetoga Srca Isusova“. Šta će? Odlučiće se baš krasno osvetiti; odlučiće, da u ime prosvjeda nagovorjuju sobom sakupu primose za raspljenje i hospitalno dijeljenje oklevelanoga Glasnika Srca Isusova. A tko ih na to nagovore? — „Pokret“, razumije se, opet će tu nazvati „popovsko maslo“. No ovaj put nije to „popovsko“, već „Pokretovo maslo“, jer su djevojke opetovene izjavile i naglasile, da to čine upravo samo „Pokretu“ za inst, neka vidi i zna, da one i bez popovskog nagovaranja od drage votje trtuju za dobru, katoličku stvar, osobito za njemu tako osmraženi, a njima tako dragi „Glasnik Srca Isusova“. I doista, za malo danu sakupiće među subom 24 krune i 40 tilira, te ih lijepo omotane i svilenom vrpcom svezane poslaže uredništva. Evo opet primjera, što „Pokret“ koristi njegovo ružno pisanje, dok u hrvatskom narodu ima tako plemenitičku dušu. Živjet!

— Piše nam jedna revna povjerenica: Kako čtam dično „Hrvatsvo“, to znamem i za „Pokret“-ove navale na

Glasnik. No to nas ne smučaje. Ja sam pače i dnešnji gospodje koji drže „Pokret”, uručila. Glasnik Šeca Iisusova, pa mi postala preplašena i čita ga, i više se ne rugaju Glasniku. Daj Bože, sklo-nila ih milost Presvetogoga Šeca, da više ne drže ružnoga i hezko-znoga „Pokreta”, koji smučuje naše selo.

— Presvjetili g. biskup krički dr. Antun Mahnić, preko našega Glasnika svim životinjama Šeca Iisusova toplo prepri-ma u molitve ove nakane: 1. katolički pokret i socijalnu organizaciju u Hrvatskoj; 2. organizaciju akademiske i srednjoškolske hrvatske katoličke mladeži; 3. društvo svećenika klanjača i hrvatovština vječnog klanjanja; 4. uvedenje Salezijanaca u hrvatskim zemljama. — Odagovimo se pozivu revnoga hrvatskoga biskupa! Raširimo svoje srce! Ne molimo svećnjak samo za „kruku svagđanje”, za zdravlje, za svagđanje naše osobne i obiteljske nevolje; molimo često i žarko i za velike interese Presvetoga Šeca Iisusova u mlijet našoj domovini. Neprijatelji slike vjere i katoličke Crkve razmuhali ljetu borbu i kod nas: hrabro pod zastavu i okrilje Šeca Božanskoga, molimo se njemu: „Dugi, dogji kraljevstvo tvoje, neka sva široko Hrvatska postane pravim kraljevstvom tvogog Presvetoga Šeca!”

— Bratovština vječnog klanjanja uvela se je u Sv. Vido u Dubašnici i u Linardicu, pa će se još uvesti i u drugim mjeslina krčke biskupije. Presveti Šec dan i noć prohlađiva u svećihhraništu, a ljudi za to haju i ne haju: stoga sveta Crkva ne prestaje pozivati vjernike, kao što Maria svoju sestru Magdalenu: „Gospodin je tu i zove te” (Iv. 11, 28). Tomu se pozivu odazivje osobito „bratovština vječnog klanjanja”, te vjernike vodi Božanskom Šcem u Presvetom olatarskom sakramantu.

— Kad Salezijanaca u Turinu (u Italiji) ima već 25 hrvatskih mlađadi, skoro svi iz krčke biskupije. Kad ih bude jedno 35—40, uredit će se za njih posebni hrvatski konvikat, koji će biti rasadnik budućih hrvatskih Salezijanaca. Tko ni želi kakovih objašnjenja, neka se izloži obratiti na adresu: Vt. g. Mino Mutina, Jugnik, Dubrovnica, x. p. Malinska, Istra.

— U Feričancima (Slavonija) u župi crkvi svećano se blagoslovio novi krasni kip Šeca Iisusova. („Kat. List”, br. 7.)

— Rat proti psovki (kletvi) — Ugledno općinsko poglavarstvo u Imotskom (Dalmacija) izdalo „okružnicu na sve glavare”, u kojem naregije najostrije mjere proti raznim, osobito noćnim ucerđima, a uvažašto proti psovki (kletvi). Među ostalim veli: „Protiv takovih prekvišja postupat će se najstrože po redarskim propisima, ili će ih se dojavljivati c. k. Suda prema vrsti, načinu i mjestu psovit (kletve) za nadležnu postupanje. Kod novih stutjavača bit će poštrena kazna. Kršnari pak, a čijim se krčmanu bude psovke (kletve) izgovarale, a da jo nijesu nastojali prepriječiti, i tim se dalо povod smutnij i zereda, kaznit će se, a i bit će predinjemu nadležnoj vlasti, da im se oduzmu koncesije. Vlasnici krčama, trgovnicima i radionicama dužni su držati izvezen po jedan ovaki oglas u spomenim prostorijama.” („Dan”, br. 3.)

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Mali Jozo.

(Istiniti crtic u jednom bosanskom dječaku; priopćio Serafin Zvjezdanov.)

Našemu Jozu jedva peta godina, a pametan je, a pođožan je, da bi postiglo mnogo sijenu glava. Ne čudite se tomu! Ne veli se badava: jabuka ne pada daleko od stabla. Dobri mu roditelji pa dobar i on. Čuje samo, kako nježno ljubi dragoga Spasitelja našeg i presvetu Bogorodicu.

Jednom, dok je još manji bio, našao lijepu Gospinu stiku: „Kto je ta lijepa žena?“ zapitati će majku.

„To je naša Isusova“, ova će.

„A je li Isus slušao majku svoju?“

„Jest! — i bolje nego ti!“

„Onda ču i ja tebe slušati!“, završi odlučno.

Drugi put opet video u tetke kramicu, pa je zapita: „šeo je to? Sto radiš s tim?“

„Na svakom zrnu zovem Isusa,“ odvrati tetka. A Jozo uze kramicu u ruke, te poče prenećući zrniće moliti od svega sret: „Isuse! Isuse! Isuse! ...“

Otar mu je predsjednik pjevačkog društva. Jednog dana sestali se pjevači na malu veselicu. I mali Jozo bio tu. Pjevaci upravo ispjivali jednu pjesmu. Jozo pozorno slušao, ali nešto kao da mu se nije svigjalo. Napokon će upitati jednoga pjevača:

„Kome to pjevate?“

„I vome tati.“

„Pjevate i mothe Isusu!“ zaviče mališ. Ali ga ne istjedose pustiti, već rekoće: „U crkvi čemo pjevati Isusu.“

Jozo rado ide u crkvu. Sve ga tu zanima, za sve se raspitkuje. Jednom na večernji ugledao na oltaru izloženo presv. Oraštvo.

„Što je to?“ zapita tetku.

„Odatle je Isus,“ ova će, „i veli ti, da — šutiš!“

„A smijem li ja k njemu, da ga vidim? . . .“

„Suti! Sada ne smiješ. Budи dobar, pa će on doći k tebi i biti u tvome srcu, kao što je sada u onome zlata.“ — I Jozo se smirku. Napokon zapjevače pjevači s kora: „Svet, svet, svet! . . .“ — a Jozo zamoli tetku, da smije na kor, te uzmognje i on pjevati dragome Isusu. A kad bi mu to kasnije tetku koјi put i dopustila stidio bi se doduše i ne bi pjevao, ali bi sav sretan i zadovoljn stajao mirno uz pjevače.

Ali zato bi zapjevao u sav glas kod kuće! Ima tu velika slika na zidu, što svira. Pred njom bi naš malo Jozu cijele sate sjedio, slušao i pjevao dragomu Isusu svome do mile volje.

Na molitvu ne treba nikao da ga tjeru. Dogndi li se koji put, da na večer zadrijeva bez molitve: čim se toga sjeti, emo ga, gdje ustaje te moli sviju večernju molitvu. -- Jednom će zapitati otvorenio: da li se valja moliti — težeći; a kad mu rekoše, da to nije lijepo, odvrati;

„Od sada će uvijek moliti klesčeči!“ — Pa tako sada i čini.

Dijete ko dijete. Ne može uvijek da sjedi u zapećku, ko u zatvoru već se rado sigra s drugom djeecom. Dogndilo se, te jedamput čuo, kako netko ružno govorii. Odmah poleti k majci, pa zapita iskreno i bezazlenu:

„Mamal smijem li i ja — griješiti (kleti)?!“

„Síoko!“ Ova će mu u čudu: „Šta to piši? Pudnipošto: jer se time Bog dragi vrijeđa.“ — I on to dobro upamtio, te se čuva, da nikada ništa ne rekne, za što je čuo da ne valja.

Nekog dana nadivili se crni oblači i za čas dva eto ti velikoga grada (tuče). Vidjeviš to Jozu, silno se pobola; po gotovo kad mu rekoše, da se Bog dragi upravo zbog njega srdi, jer ne sluša. A on klekne i uze moliti:

„Isase! slušat će tata i mamu: samo se nemoj ljutiti i nemoj nas snijegom zasati! . . .“

Kad mu umrla jedna sestrica, isao i on na grobije. Tu vidio mnogo krževa sa slikom Spasiteljevom: „Ko je to razapet?“ spita znatiželjno i začugljeno, a bio onda još manji, nego je sada.

„Isus dragi“, rekoše mu,

„Pa šta si učinio, Isuse mojt da su te razapeli?“ uzdalne Jozu boho i zagrli najbliži krž.

Da, da, „Što si učinio, Isuse mojt da su te razapeli — da te svaki dan nezahvalni ljudi bez prestanka razapinju? . . .“ jesli li se kad god — ti ovako zapitao, takomus i nezahvalni grješnici? . . .

Umro mu i jedan brat, a on često hoće da mu ide na grob, te reče ne jedamput, da bi on rado — umrelo, jer je svijet, vei, tako zločest! . . . Jednom će za neke šenje zapitati tetku:

„A gdje je dragi Bog, teto?“

„U nebū! Zato ga mi ne vidimo.“

„Ot da mi je k njemu doći. Baš bih volio.“

Što vežite vi na to, koji bi rado u ovom zemaljskom proučanstvu živjeti valjda do sudsijegata? . . .

A ni križa ne boji se mali Jozo, jednom razgledao slike po kalendaru. Listajući po njemu, nagre jednu s puno križeva.

„Mama! koji je moj? . . .“

„Onaj najmanjil“ ona će.

„Ah kako je maleni!“ uskliknu Jozo: „Moći će ga i u džepu nositi!“

Od oada, kad god bi našao križ, a osobito na krunici, obasipao bi ga nebrojentim cjelovima i sav ushićen kliktao:

„Ah! može li zar tako bolje Isusa ljubiti, nego ja?

О срећне i триput срећне младости i srca nedužnoga, koji ovako pred Bogom i pred ljudima smije govoriti!

Vidio jedantput u crkvi, kako svijet pristupa k sv. isporuči.

„Što rade tamo?“ zapita tetku zmatljivo.

„Kazuju bratru svoje grijebce.“

„Hoću li i ja ići i kazati mu svoje? . . .“

„Pa šta si ti već sagriješio!“ mirila ga tetka; ali on se ne da, već prizna otvoreno:

„Nisam tatu slušao.“ —

Više puta i mater napastovala, da ga pusti na isporuči. A kad bi ga ova spitala, što će isporijedati, odgovorio bi mislito: „To će samo bratru kazati.“

O da bi mogli i mnogi odrasli ovako čeznuli za svećim sakramen-tom! . . .

U kući se drži i „Glasnik Pre-svetoga Srca Isusova“. Najveće ve-setje malomu Josi, kada stigne novi broj. Razgledajući ga tada sa svih strana, na sve bi zaboravio. — Dogodilo se, te u nekoj drugoj kući ugledao „Glasnik“ uz ogunjiste. Poletio odmah k njemu, duguo ga, privimao k nedužnom srdačcu i poviknuo sav ražaren: „Zar da se momce Isusu dini?! Ja će vam kazati, kako se Isus črval . . .“ i položi Glasnik na mjesto zaklonjeno od dima.

Slatko ime Isusovo uvljek mu u ustima i na jeziku. Često ponavlja razne pobožne uzdale i strjelovite molitvice, kako su ga naučili, kao n. pr. „Isuse, čuvaj me, da ne sagriješim.“ — „Gospo, daj mi strpljenje, dan kada nesagriješim.“ — „Isuse,

Mali Jozo.

Marijo, Josipe, vama dajem dušu svoju?" — „Budi hvaljeno
Prestveto Srce Isusovo!" i t. d.

A što će duljiti? Ta puno toga ima, što je iz nevinog srdača njegova izašlo i što bi bilo vrijedno, da i drugi mailši i roditelji čuju i tako rade. Ali dovoljno je i ovo, što je do sada rečeno onome, tko je čestit, i tko od srca Gospodina Isusa Ijublja; a tko ne valja i ne mari za njega, tomu ne će ni debele knjige pomoći. Do roditelja je, da u nježnom i nepokvarenom srcu djetinjem za rana rasplante onu iskru ljubavi, koja mu je s milošću posvećujućen na sv. krštenju u dušu ulivena; da njih je, da taj oganj čiste i nevine ljubavi u srcu njihove djece nikada ne smalakse, već od dana do dana da sve više raste, jer i toga je sretna budućnost, kako djece, tako i njihova vlastita Dubra bo djeца radost su, ponos i sreća svojih roditelja, a zločesta na sramotu su im i vremenitu i vječnu. Roditelji! Kakvo si stablo othramite, takvo ćete i voće s njega brati!

Mladi obraćenik.

Piše nam učiteljica iz jednoga slavonskoga sela.
Evo pred kipom i novim oltarom Srca Isusova i jednoga mladića od kakovih 19 godina. Sklopio je ruke, uprvi pogled u onoga, od kojega nam je sve dobro. Sav je blažen. Vidi mu se, da je sretni od svih. Pa ima i zašto. Taj je mladić prije oio raskolnik istočne Crkve. Kada su prije 4 godine školska djeca prikazivala božićnu predstavu (sr. Glasnik 1902., str. 140.), nitko od mladih slušatelja nije tolikim zanimanjem pratio biblijski događaj, kao što naš mladi raskolnik. U njegovu dobrom srcu porudila se želja, da ugje u pravo kršćanstvo, u katoličku Crkvu. I dolista je tu sreću postigao na uskrs ove godine (1905.). Osim je čeznuo bio za svetom pričesti. Znao je kasnije govoriti: „Ja sam mnogo puta imao priliku gledati, kako Isus unilazi u mrauga srca i mjesto lmade: ali u mojem srcu nije bilo mesta za nj“. No sada je katolik, sada ne mora više znostajati za dragima, kad se sv. pričest dijeli. Dao Bog, obistinile mu se rijeći, koje je u prevelikoj sreći svojoj govorio: „I u smrtnom se času želim svega toga sjećati!“ (M. L.)

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 5. Svibanj 1906. God. XV.

Izlaže mjesечно. Čijena 48 f. — S početkom 1—10 istinsaka po 80 f.
10—60 po 70 f., 60 i više po 60 f. Za inozemstvo 1 K 20 f.

Namjena molitava i dobrih djela za svibanj.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Utjecanje Mariji, Majci milosti!

Da je svá sile raznih utočišća za nevoljnike šrom ovog bijednog svijeta. Koliko raznovrsnih bolesti i bijeda tjelesnih, toliko posebnih lječevitih vrela u prirodi, toliko od ljudi podignutih lječarica i bolnica, toliko zavoda za slijepce, za gluhotinjene, za hrome i nemoćnike, toliko sirotinijskih kuća i ubožnicu svake vrsti. I u duševnim bolestima ima posebnih pribježišta ili barem službenih odvjetnika i sudaca, visokih zagonovnika i pokrovitelja, napokon ima i duhovnih pastira, duhovnih lječnika i otaca, koji raspolažu svojom vlastu i svim lječovima Božjim, da nam pomognu.

Ali se ljudi velikim dijelom nekako žacaju i kroz ovih utočišća, gdjegod mogu; te ih obično samo prijeka potreba nagoni, da se uteka takovom pribježištu. A zašto? jer se boje raznih troškova, poniženja, dangube, i drugih neprijatelja i žrtava, bez kojih ne mogu biti primljeni u takova utočišća, niti oslobođeni od svojih boli i jada.

No ima još jedno utočišće, što ga svi naraštaji, svi vjerući najviše traže i slave po svemu svijetu i kojem se najlakše i najuspešnije utječu u svakoj potrebi i duše i tijela.

A koje je to?

To je Marija, draga naša „Gospa od sveudiljne pomoći.“

Marijo, Josipe, vama dajem dušu svoju!" — „Budi hvaljeno Prestveto Srce Isusovo!“ i t. d.

A što će duljiti? Ta puno toga lma, što je iz nevinog srdašca njegova izšlo i što bi bilo vrijedno, da i drugi mailši i roditelji čuju i tako rade. Ali dovoljno je i ovo, što je do sada rečeno onome, tko je čestit, i tko od srca Gospodina Isusa ljubi; a tko ne valja i ne mari za njega, tomu ne će ni debele knjige pomoći. Do roditelja je, da u njegovom i nepokvarenom srcu djetinjem za rana rasplamte onu iskrku ljubavi, koja mu je s milošću posvećujućom na sv. krštenju u dušu ulivena; do njih je, da taj oguj čiste i neviše ljubavi u srcu njihove djece nikada ne smalakše, već od dana do dana da sve više raste, jer toga je sretna budućnost, kako djece, tako i njihova vlastita Dobra bo dječa radost su, ponos i srča svojih roditelja, a zločesta na sramotu su im i vremenitu i vječnu. Roditelji! Kakvo si stablo ohranite, takvo ćete i voće s njega brati!

Mladi obraćenik.

Piše nam učiteljica iz jednoga slavonskoga selaz.

Eno pred kipom i novim oltarom Srca Isusova i jednoga mlađića od kakovih 19 godina. Sklopio je ruke, uprvi pogled u onoga, od kojega nam je sve dobro. Sav je blažen. Vlil mu se, da je sretniji od svih. Pa lma i zašto. Taj je mlađić prije bio raskolnik istočne Crkve. Kada su prije 4 godine školska djeca prikazivala božićnu predstavu (sr. Glasnik 1902., str. 140.), nitko od mlađih slušatelja nije tolikim zanimanjem pratilo biblijski događaj, kao što naš mlađi raskolnik. U njegovu dobromu srcu porodila se želja, da ugle u pravo kršćanstvo, u katoličku Crkvu. I doista je tu sreću postigao na uskri ove godine (1905.). Osobito je čeznuo bio za svetom pričestiju. Znao je kasnije govoriti: „Ja sam mnogo puta htio priliku gledati, kako Isus nailazi u mnoga srca i mjesa imade: ali u mojem srcu nije bilo mjesa za nj“. No sada je katolik, sada ne mora više zaostajati za drugima, kad se sv. pričest dijeli. Dao Bog, obistinile mu se riječi, koje je u prevelikoj sreći svojoj govorio: „I u smrtnom se času želim svega toga sjećati!“ (M. L.)

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVА.

Broj 5. Svibanj 1906. God. XV.

Isazi mjesечно. Cijena 45 f. — S poštom 1—10 istisaka po 80 f.,
10—50 po 70 f., 50 i više po 60 f. Za inozemstvo 1 K 20 f.

Namjena molitava i dobrih djela za svibanj.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Utječanje Mariji, Majci milosti!

ima sva sila razniti utočišća za nevoljnike širom ovog bijednog svijeta. Koliko raznovrsnih bolesti i bijeda tjelesnih, toliko posebnih lijekovitih vrela u prirodi, toliko od ljudi podignutih ljekarnica i bolница, toliko zavoda za slijepce, za gluhoćnjeme, za hrone i nemociške, toliko sirotinjskih kuća i ubožnica svake vrsti. I u duševnim bolestima ima posebnih pribježišta ili barem službenih odvjetnika i sudaca, visokih zagonjnika i pokrovitelja, napokon ima i duhovnih pastira, duhovnih liječnika i otaca, koji raspolau svojom vlaštu i svim lijekovima Božjim, da nam pomognu.

Ali se ljudi velikim dijelom nekako žacaju i klone ovih utočišća, guđegod mogu; te ih obično samo prijeka potreba nagoni, da se uteku takovom pribježištu. A zašto? Jer se boje raznih troškova, poniznja, dangube, i drugih neprilika i štavala, bez kojih ne mogu biti primljeni u takova utočišća, niti oslobođeni od svojih boli i jada.

No ima još jedno utočišće, što ga svи naraštaji, svи vjernici najviše traže i slave po svemu svijetu i kojemu se najlakše i najuspješnije utječu u svakoj potrebi i duši i tijela.

A koje je to?

To je Marija, draga naša „Gospa od sveudiljne pomoći.“

Komu bi se utekli već sveti apostoli u potrebama mlade Crkve Kristove? Ustramaše jednodušno u molitvi s Marijom, materom Isusovom" (Djela ap. 1, 14.). Komu bi vapsili sv. misčenici u stiscu svojoj? Čujmo samo jednoga svjedoka, sv. Grgura Nazijanskoga, gdje veli o sv. djevcici i mučenici Justini: „Kad je nečastivi po poganskom vratiču Ciprijanu najžeće napadao Justinu, ona se uteče Bogu i odabra zaštitnikom svojim zaručnika Krista, ali zazivaše i Djevicu Mariju, da joj bude u pomoći.“ Koga su istočni kršćani zazivali preko mnogo-brojnim krivovjerstvima prvih stoljeća, ako ne presvetu Bogorodicu? Ime je „Bogorodica“ već u vrijeme efeškog sabora crkvenog (g. 431.) postalo značajnom lozinkom u ustima pravovjernih kršćana, te već od 6. stoljeća vapsili su vjernici rasorno sa Crkvom naših dana: „Veseli se, Djevo Marija, sva si krivovjerstva ti jedina satrila na cijelome svijetu.“ Komu su u čast i zahvalnost za moćni zagovor kršćanski Rimljani i svi zapadni narodi već od vremena krvavih progonstava do našega vijeka podigli najsjajnije kuće Božje? Kojemu su se Svecu iz Krista Gospodina toliko molili i utekli, toliko molili, koliko prečistoj Djevici Bogorodicici?

Marija je zdravlje bolesnih, utočišće grješnih, utjeha žalasnih, pomoćnica kršćana. Mariji, nebeskoj Majci milosti i milosrđa, sva Crkva katolička, pače i mnogi bezazleni inovjaci, dan u dan radošo i uspješno vase, osobito za ovog mjeseca svibnja: „Spomeni se, o preblažena Djevo, kako je nečuvano od vijeka, da bi ti koga zapustila . . . Pod obrambu se tvoju utječemo, presveta Bogorodice, ne odbij nam molbe naše u potrebama našim, nego nas od svih teškoća i nevolja u vijek osloboди . . . !“

Štěcenicima svojim Bl. Gospa punim pravom dovikuje riječi vjećne Mudrosti: „Blago onima, koji se drže putova mojih! Blago čovjeku, koji sluša mene i koji straži pred vratima mojim svaki dan i čuva pravove vrata mojih! Tko mene nagje, nači će život i crpst će spasenje od Gospodina . . . Ja kao čokot rođih slatki imionarinsni plod; i cvijeće moje plod je slavan i častan. Ja sam majka lijepe ljubavi i straha i poznanja i svete nade. U meni je svu milost puta i istine, u meni je sva nuda života i kreposti. Dogljeti amo k meni svi, koji me želite, i nasilite se mojih rođova! Jer je duh moj slagiji od meda i nastjedstvo moje slagje od medenoga sata.“

U ovim riječima, što ih crkva na blagdane Marijine meće u usta Blaženoj Gospi, lijepo je natuknut i glavni razlog, zašto

je Marija naša Gospa od svetidljive pomoći, zašto je ona Majka svake milosti. Sveti Bernard u kratko naznačuje taj razlog, gdje veli: „Božja je volja, da imademo sve po Mariji, jer smo po njoj primili i Isusa, vrelo svih dobara.“

Štujmo dakle revno i ustrajno bezgrješnu Djevicu i Bogorodicu! Veće potrebe svekolike Crkve i pojedinaca usred poostrenih napadača neprijateljskih neka to većma raspale sveči žar djetinske pobožnosti k ovoj nebeskoj Majci svake milosti. Neš se i u ovoj godini i napose u ovom mjesecu sve to sjajnije ispunja ona proročka riječ Marijina: „Blaženom će me zvati svi naraštaji.“

(B.)

— 2 —

Majka Božja Lurdska,

što se štuje kod vrlo oo. kapucin na Rijeci.

Nije toliko davno — tek šest godina nazad — stajao je jednoga ljetnoga dana u glavnome gradu Bavarske, Monakovu, pred izlogom nekoga dučana otac kapucin B., te se kao s nekim ushitom zagledao u jedan kip Majke Božje Lurdske, koji mu je u prvi mah osvojio srce i rekao bi govorio: „Uzmi me! Uzmi me!“

„Ah, to će biti krasan dar za moje klerikel!“ pomisli u себi i preistupi u dučan, da si nabavi taj prekrasni kip.

I tako ga je taj isti O. kapucin na povratku svome iz Wörrishofena, gdje je bio na liječenju, u kolovozu god. 1900. donio na Rijeku.—

U prvi mah bi odregjen za klerički vrt, ali budući da se tamu nije mogao zgodno smjestiti, postavi se napokon na hodnik, na isto mjesto, gdje običavaju velečasni oci blašovitjali.

Tek što bi kip smješten na rečeno mjesto, poče se odmah pobožni puš, kao nekomb neodoljivom silom privlačen, kupiti oko njega i pobožno motiti.

Doskora zaregijaše i milosti. A to kao da je naravno moralo slijediti iz onog velikog pouzdanja, što ga mnogi odmah s početka postavše u tu Gospu. Ovaj i onaj bi na pouzdanu i žarku molitvu pokrijepljen i utješen bud u tjelesnoj bud u duševnoj potrebi.

Megutim — mimogred budu rečeno — onaj isti otac, koji je taj kip donio na Rijeku, a koji je bošovao na srcu, jetrima i bubrežima i imao po mnenju liječnika za kratko vrijeme pod-

teći svoju bolesti, pogje s pouzdanjem u francuski Lurd, odakle se povrati čit i zdrav, i evo, hvala dragomu Bogu i Majci Božjoj, teće već četvrta godina, a on se sve jednakost čuti posve dobro. Valja ujedno napomenuti, da mu se želja, da pogje u Lurd, počela ragjati u srcu istočn onda, kad je taj kip donio na Rijeku.

Otkad je ta Gospa Lurdska u samostanu, porodila se i druga želja u njegovu srcu; da podigne tako potrebita novu crkvu, i to baš na čast Gospici Lurdskoj, a još i druge je mnoge milosti primio od dragoga Boga, otkada je ta Gospa u samostanu.

Tako su očutjeli njenu pomognuću ruku i mnogi drugi. A to je razlog, zašto se tu narod nekako najradije molji. Od rana jutra, pa sve do kasne večeri nači češ tu uvijek pobožnoga svijeta, koji se nikako ne može odjeftiti od te Majke Božje. Kad k njoj dogđu, onda kao da im se sav teret svali s duše, i tu im odbahne. Koliko ih je tamo došlo plačući, a utješeni se vratili svojim kućama!

Jednoga dana — tako priopovijeda brat Spiro, vratar, — čeh iz maloga oratorija, kako netko plače. Ja ču na hodnik, da vidim, što je. A to pred kipom Majke Božje Lurdske rasplakala se neka gospodja iz Vise u Dalmaciji. Na moj upit, zašto plače, odgovori ona kroz suze: „Kako ne bih plakala, kad mi dijete, osam godina već bolesno, evo u jedan čas pred ovim kipom ozdravil!“ To rečavši skine sa svojim uskuju zlatne naušnice i pokloni ih za uzdarje Majci Božjoj.

Neki opet gospodin zadobi ovdje milost obraćenja. A i druge velike milosti zadobiše tu mnogi, kako to svjedoče oni darovi, što su oko kipa.

Kad su ono nazad tri godine iz Francuske gonili redovnike, navratiše se i ovamo k nama na Rijeku dva kapucini iz jednoga samostana nedaleko Lurda. Kad jedan od njih ugleda ovaj kip Gospin, prosuzi, pa će: „Oh, baš je ona to! jest ona ista kao u Lurdut!“ Sjetio se bio Gospice Lurdske u svojoj domovini; sjetio, pa i proplakao!

I doista, kip je sam po sebi milovidan, ugodne vanjštine, ima u sebi nešto privlačivo i budi u čovjeku djetinje pouzdanje u Majku nebesku.

Priredili smo bili s njime već dvije procesije, i to prvu i dan (1906.) prigodom slavlja Bezgrješnoga Začetka, a drugu opet ove godine. Obadvije su procesije uspjele upravo sjajno. Naroda je bilo kao mrava, pet do šest hiljada. Neopisiv vjerski

Kip Lurske Gospe kod kapelina na Rijeci.

zanos zavladao je narodom, i neko sveto čeznuće zahtvatišo svačije srce, kad se ona, nošena od trećoredaca u bijelo-modrim haljinama, okružena od Marijinih kćeri, sve u bijelo obuđenih s modrim pojasmima i lilijanima u ruci, pojavila tako na Riječkome „korsu“ (glavna ulica). Hoćeš, ne češ, svi bi, svladani od nekog počitanja, skidali kape. „Ah, kako je lijepa!“ — čuli bi se izmed naroda veseli povici, a majke bi dizale malenu dječku i sve razdragane pokazivale mališinu Majku nebesku.

Da, tako tu Majku Božju ljube i stuju na Rijeci. Ona je na neki način ovdje popularna. Narod o nju ima veliko pouzdanje, njoj se utječe i molí, dobiva milosti — i zato je onako voli.

Kad je prigodom prve procesije neki gospodin, koji se već trideset godina nije ispovjedio, pogledao taj Lurdski kip, tako se gamio, da je ušao u se i obratio se.

„Vi se sad vraćate svojim kućama — tako je završio svoj govor prečasni gospodin Pavelić, kanonik, arhijakon i župnik Baskarski, kad smo se onomadne bili vratili sa hodočašća iz Loreta — idite i pripovijedajte slavu Majke Božje, kazujte sve, što ste čuli i vidjeli, pa radite i nastojte, koliko svaki sa svoje strane može, da se što prije podigne ovdje na hrvatskome tlu prvi veličanstven i hram u čast Majke Božje Lurdške. A da dragi Bog, da bi se i ona čudesa, što se zbijaju i francuskom Lurdum, opetovala i ponavljala ovdje na hrvatskom zemljištu, u hrvatskom Lurdumu!“ — — — (B.)

Darovi za dogradnju kapucinske crkve Majke Božje Lurdške neka se izvole poslati na adresu: „Velečasno starješinstvo kapucinskog samostana na Rijeci.“

Bezgrješna se odužila.

(Po suštini istini pripovijeda A. M. A. P.)

Svečano proslaviše Kosarčani (biskupija banjalučka, župa Prijedorška) pedeset godišnjicu, što se je svijetu člankom vjere proglašilo Bezgrješno Začeće Bl. Dj. Marije.

Od godine 1903. diže se tamo na ubavu brežuljku crkvica: „Naše drage Gospe i uvijek Pomoćnice.“ Na podnožju ovog brežuljka, nazvana „Marijin humac“, priredila im Božja priroda naravnu spilju, koju revni štovatelji Gospini god. 1904. pre-

tvoriše u Lurdsku spilju, neka bi čuvala i u kasnijim naraštajima uspomenu na to jubilejsko slavlje Bezgrješne.

Tako nastane malí bosanski Lurd. Čitatelji Glasnika sjećat će se jošte, što smo lani pisali o novom svetištu i o svečanom otvorenju na dan Velike Gospe god. 1904. (sr. Glasnik 1905. str. 71.).

„Uđostojao se dobri Bog, te ovo novo svetište skoro proslavio mnogim milostima i velikim blagodatima po zagovoru Blažene Djevice Marije“. Ovom željom završao se je lanjski članak.

Ne znamo, što je u Božjoj osnovi; ali znamo, da ne progješe ni dva mjeseca iza otvorenja malog bosanskog Lurda, a već se tamo slavlja svećana služba Božja u zahvalu za naglo ozdravljenje po zagovoru Bezgrješnog Začeću.

Megju mnogim drugima, osobito je velikih zasluga stekao kod gradnje i kićenja tog novog Marijinog svetišta, jedan stazina Slovenac. — Pa gde! Upravo tone neumorno revnitelju htjela se je Bezgrješna Djevica odužit, iskazavši mu prvu veliku milost u malom svojem bosanskom Lurdru.

*

Pustjino pobožnoga starca, da nam sve sam isprirovijeda.

Srednjem mjesecu srpnja (god. 1904.) vozili smo iz Prijedora na Marijin humac nekoje stvari, koje smo još trebali za gradnju žrtvenika u spomen-spliji.

Već dulje vremena čutio sam silne bolje u desnoj nozi. No davao postale te bolje od neprestanog drmanja na kolima upravo nesnosne. Pa napokon, kad me noge sve jače zaboli — nema druge — moram s kola, ne ču li da mi se bol samo još pogorša.

Ne ide li kolima, pa ču pješke! Na Marijin humac doći moram, pa bilo što mi drago. Podupiruće se o batinu, odvucem se teškom mukom pod humac.

Dotle išlo je još nekako. No sada, užbrdo bivale boli sve nesnošljivije. Bolesnom nogom nijesam mogao bez užasnih boli ni maknuti. Oblio me znoj od boli i napora. No moram, moram na vrh! Pregorim boli — i napokon evo me posve izmorena i obnemogla na vrhuncu.

Odatle nije bilo baš daleko do same spilje. Rado bih još do nje — no ne da mi se dalje — sav iznemogao srušim se . . .

O Marijo, pomozi mi, utišaj mi boli bar u toliko, da mogu pripomoci kod gradnje za tvoje svetište!

Grozne muke malo popuste. Saberem sve sile i odvucem

se pred spilju. — Tu me boli opet tolikom silom spopadnu, da sam paš na tle i savijao se od muke kao crv u prahu.

Ovako ležeći na tlu nadzirao sam radnje u spilji i naregjivao, kako da se napravi žrtvenik.

U duhu gledao sam milu Gospu Lurdsku, gdje Bernardić izjavljuje: „Ja sam Bezgrješno Začeće.“ U sjaju njezine netaknute nevinosti i čistoće vidiš sam svoju pokvarjenost, okajlanost i nevrijednost. „Hvala, hvala, o Marijo, da me čistili groznim mukama od moje grještosti! Da, da, o Marijo, ove teške boli neka mi budu pokora za grješte moje, neka očiste dušu moju!“

Pod većer odlože radnici orege i spreme se kući. Ja se ni maknuti ne mogu. Htjedeš me podići. To mi boli samo jošte povećalo. Zamolim ih dakle:

„Pustite me ovdje, a vi idite mirno kući na počinak.“
Ostatoh sam.

Užasne li noći! Nodi pune boli, pune duševnih patnja i muka! Neopisive boli u noži razišle se po čitavom tijelu. Bilo mi, ko da bi me na četvero rezali i žile mi iz tijela trgali. — Još groznejše bile su muke duševne. Čutio sam se posve zapuštenim, zabačenim od Boga i ljudi. Ni tračak vjere ni ufanja nije više sjevao u mojoj duši. Rado bih sveto ime Marijino zazvao ili bar u srcu pomislio na nju, tješiteljicu žalosniti i Majku Božje milosti — ali ni toga nijesam mogao. Sad me opet najednoće spopao gnjev, sružba i mržnja na Boga i sve, što je Božje. O paklene muke! . . .

Oko ponoći malko se primirim. Duša mi se razvedri. Osjećao sam milost Božju, kako me jači i tješi. Predam se sav u volju Božju, poput skrušenoga grješnika.

Boli u noži i po čitavom tijelu još ni malo ne popustiše. K tome stao hladni gorski vjetar duvati, te sam se sav tresao od zime i boli.

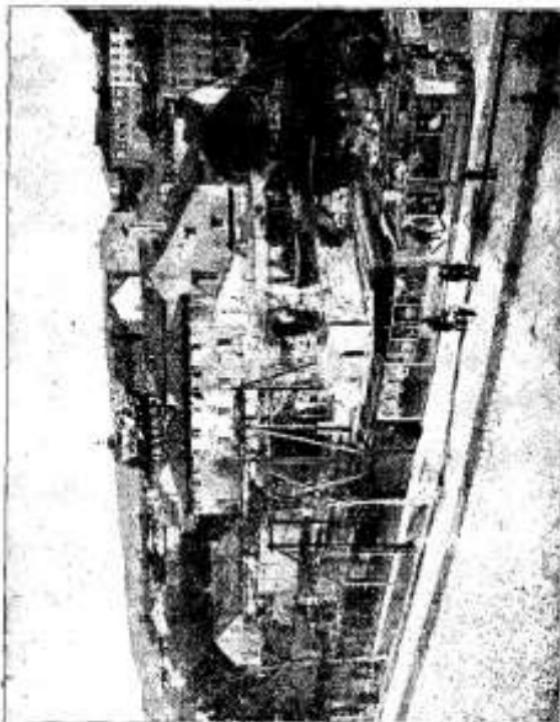
Milost, Isuse, milost, o Presveto Srce Isusovo, uzdišao sam u svojoj golemoj nevolji! . . .

Polagano, oprezno ustanem i odvucem se na vrh humka k crkvići „Naše drage Gospe i uvijek Pomoćnice.“ — Htjedoh u crkviću, no obnemogao padnem na stepenice pred crkvenim vratima . . .

Skupim još jednoću svu svoju snagu, pridignem se i otvorim crkvena vrata. Iza duga i bolna naprezaanja doprem do pred Gospin žrtvenik.

Preda mnom otvoril se u duhu knjiga mog dosadašnjeg

života. Vidio sam sve manje, pogreške i grješte svoje. Vidio sam sve one milosti, koje mi Gospodin Bog bio nugao, a ja ih zanemario ili se barem nijesam dovoljno njima poslužio. Živo mi lebdile pred očima sve one blagodati, kojima me Bog kroz

Lauža crkve Lutiske Gospe, srušenoštan i stari crkvički na Rječici.

Čitav život bio nadario. Nasuprot ovim blagodatima vidio sam svoju nevjernost, svoje zle ili barem ne posve čiste nakane . . .

To spoznanje bilo istina gorko, ali je blago i utječno djelovalo na moju dušu . . .

Boli budu sve veće i jače; u gradima me stislo, te sam sve teže i slabije disao. Bilo mi, ko da ču umrijeti . . .

Na veliku mi uhjehu bilo, da sve to trpim pred oltarom Majke Božje u novom njezinom svetištu, za koje sam se mnogo trudio i mučio.

U teškim mukama polagano prolazio sat za satom — za me gotova vjećnost. Napokon osvanulo. Dugo sam čekao, ne će li tko doći, da zvoni Gospo na pozdrav. Kad još nikoga nema, pokušaj sam, da iskažeš tu počast Majci Božjoj!

S teškom mukom doplazim po tlima crkvice do vratiju. Tu obuhvatim rukom konop od zvona, jedva jedvice se malko pridignem i zazvonim. U prsimu mi bude laglje. Molim pozdrav Gospin. Uspravim se na jednu nogu. Sada stupim oprezno i na bolesnu nogu, koraknem i pogjem do jednoga sanduka i sijednjem na nj.

Boli u velike popustile. Sada sam opet mogao moliti. Zahvaljuju sam se Bogu i Kraljici nebeskoj, ne zato, što su boli u toliko popustile, nego za sve one milosti spoznanja, za sva ona sveta nadahnuća minule noći.

Više puta mukalo me nešto, da zaprosim Blaženu Djericu, neka mi isprosi potpuno zdravje. Ali toga nijesam htio činiti. Bio sam uvjeren, da mi se je bolja i mukama čistiti, hoću li što valjana uraditi za Bezgrješnu Djericu. Čudio sam se, kako je Ona mogla dopustiti, meni ubogu i nevrijednu grješniku, da sam već koješta smio izvesti u slavu njezinu.

O velike li milosti i dobrote Isusove, koja se i tako slabim oruđjem poslužuje za proširenje slave Bezgrješne Majke svoje . . .

Noga me dakako još neprestano boljela, no ipak sam mogao čitav dan nadzirati sve poslove u spomen-spijiji.

I slijedeću noć proboravio sam na Marijinom humcu. Istom treći dan mogao sam pomoći Štaka kući.

*

Približavao se veliki blagdan Uznesenja Blažene Djericice Marije na nebo. Taj dan bio određen za svečano otvorenje Lurdske spomen-spijije. Meni se bilo brinuti, da ukrasim novo svetište za ovu slavu.

Uoči Velike Gospe odšepam bolnom i posve oslabljenom nogom četiri sata daleko, do našega milog bosanskog Lurda, da sve pripravim za veliku svečanost.

Na sam blagdan jedva jedvice prispijem do mjesta, odakle je imala krenuti procesija na Marijin humac.

Oltar naše Gospe od bergrješnog "Začeća u "Velikom Storu.

Moja mi je bolna noga bar u toliko dala mira, da sam izvršio, kako valja, sve svoje poslove kod te svečanosti.

Dogje mjesec listopad. Noga sve slabija, a boli tako žestoke, da sam vrlo rijetko i uz najveće muke mogao hodati.

To svoje stanje spomenem u listu jednom veleč. gosp. zlatomisniku. Ovaj me opomene, da mi se valja odmah pobriauti za liječenje noge, jer da je to moja dužnost.

Ali šta češ? baš onda nisam imao dosta sredstava ni za lijekove, a kamo li možda za toplice. — Što da činim?

Gdje bih inače zatražio pomoći, ako ne u bez grijeha zate, u nje, koja je zdravlje bolesnih.

Sa živim pouzdanjem obratim se Majci Božjoj i obećam joj, ako mi od Boga isprosi zdravlje, da će hodočastiti k malom bosanskom Lurdru i obaviti još neka druga dobra djela.

Preporučim se još jednoč Blaženoj Djevici i legnem u postelju.

Ni maknuti se nijesam mogao od nemilih boli, što se iz noge razvriježiše po svemu tijelu. Napokon osmamiđen od silne muke usnem.

U noći se probudim. Ali što je to? Prije me nogu ne-prestano boljela, sada najednoč ne čutim nikakvih boli. Izmolim Zdravo Mariju i svladam od umora opet usnem.

Tko da opiše sveto gnuče i zahvalnost moju, kad u jutro ustancu, a moja bolesna nogu čila i zdrava!

Spremim se na put. Bez ikakve potpore išao sam u župnu crkvu Sv. Josipa, uru hoda.

Poslijе sveci mise predstavim se veleč. gosp. župniku. Taj se samo čudom čudio. Ispravljem mu sve ukratko. Pa za dokaz, da mi je nogu zaista posve ozdravila, poskakivao sam pred njim na jednoj nozi, i to baš na onoj istoj nozi, kojom se još dan prije zemlje ma ni dotači nijesam mogao.

Zamolim veleč. gosp. župnika, da u malom našem bosanskom Lurdru obavi službu Božju u zahvalu za naglo ozdravljenje po zagovoru bezgrješnog Začeća Bl. Dj. Marije.

Slijedeće nedjelje najavio je župnik svojim ovčicama sv. misu za dojduću suhotu u malom Lurdru.

U subotu u jutro sabralo se mnogo naroda, osobito članova bračovštine sv. krunice u župnoj crkvi. Odayle krenula procesija prema Marijinom humcu. Svi na glas molili krunicu te iza svake desetice pjevali doličnu pjesmu.

Tko da opiše moja čuvensta radosti i zahvalnosti! O kako sam zahvaljuvao Bezgrješnoj Djevici, kad sam ovako krepak

i zdrav došao na ono mjesto pred spiljom, na kome sam prije dva mjeseca ležao shrvan od silene боли, kao pogaženi crv u prahu.

O Bezgrješna Djeviće, hvala ti, sto puta hvala!

*

Ovako nam pripovijeda sam ozdravljeni štovatelj bezgrješne Djelice Marije.

Sve se to dogodilo još godine 1904. No neki prijatelji njegovi nijesu pravo vjerovali, da je nogu posve ozdravljena: „Čekaj do zime”, govorili bi mu, „pak ćeš vidjeti, da će se bol opet povratiti!” — „Dobro” pomisli on, „čekat čul!” Dogje zima, a bol se nije povratila. Istom u proljeće 1905. javio nam je svoje čudesno ozdravljenje.

Mi još oprezniji odlučimo počekati još jednu godinu dana, prije nego to objelodanimo. I evo, na naš upit, odgovori nam štovatelj bezgrješne Djelice u proljeću ove godine:

„Bogu hvala! Slava Majci Djevici! Moja je nogu od onog vremena, kad mi ju je Bl. Dj. Marija ozdravila, uvijek ostala posve zdrava, čila i krepka. Obavila se zato već tri puta u zahvalu svećana služba Božja u crkvi „Naše milje Gospe i svijek pomoćnice” u našem malom bosanskom Lurdzu. Sve, što sam u svojem ozdravljenju pripovijedao, mogu po duši svećanoj zakletvom potvrditi, a mogu to posvjedočiti i toliki oče-vici. Čast, slava, zahvala Presvetomu Srca Isusova i njegovoj djevičanskoj Majci Mariji!”

¶

Zahvalnice Majci Božjoj.

~~Zahvalnice treba da su potpisane potpukim imenom i adresom, osim ih ne možemo nikako urožiti.~~ Ureda.

— Majka dobrog sava jeta. Zagreb. Cutjela sam kroz više godina želju, da stupim u koji red ili duhovnu zadrugu, pa da se posvetim sasmostu dragomu Bogu. No gde ne-prilike: otac ni čuti o tom! Sve moje molbe i suze bile uzalud. Dakle duša u se, pa šuti! Tako su protekle malne dvije godine, a koliko sam kroz to vrijeme pretrpjela, to znade samo onaj, kojemu sam se željela posvetiti. Otac naime i braću silili me na udaju, jer se tomu baš pružala zgoda, koju su oni držali naj-ljepšom i najvećom srećom mojom. Bljah zdvojna. Molbe, obećanja, a i prijetnje očeve, pa laskanje jedinog mi brata, malo da me ne predohiše. U toj velikoj neprilici stekoh se prečistoj

Djevici, toj „Majci dobroga savjeta“, i obećah joj, izbavi ih me iz ove kušnje, da će se javno zahvaliti u Glasniku Presvetoga Srca njezina Božanskoga Sina. Obavih devetnicu na čast Bezgrješnoj u plaču i vrućim vapajima — i gje! za kratko vrijeme otac se sasma promijenio, te privođi, da stupim u samostan, pače sam se pobrinuo za sve potrebno. Za prigovore brata i rodbine nijesam si više glave razbijala. I ne bi dugo, moj me isповjednik u dogovoru s mojim ocem i poglavarima milosrdnih sestara otpremio u bijeli Zagreb. A sada, kad sam tako sretna, te već godinu dana nosim redovničko odijelo, i kašam, kako je jaram Gospodinov sladak i breme njegovo lako, ispunjujem svoje obećanje, kličući iz dna srca: hvala, slava i čest bez grejha začetoj Djevici i Majci Božjoj, te opetujem bez prestanka:

Spomeni se, Djevo mila,
Da još nije čeo svjet,
Da si koga zabacila,
Koj ti poslo uzdah svet!

— Zahvalnica hrvatskog vojnika. Travnik (Bosna). Evo, mili čitatelju, i mene vojnika, da ti nešto oglasim o dobroj Majci nebeskoj. Otkada sam stepio u vojnički stalež, malo sam čuo dobra pričovjedati o svetoj vjeri, a to više sam čuo ružnički psovaka (kletava), da se čovjeku koža ježi. To mi je bilo vrlo mučno. Utekoh se dakle sa nekoliko molitvica dobroj Majci Mariji, da mi isprosi od Presvetoga Srca Isusova veću slobodu, kako bih mogao izići iz kasarne, kad me je volja, te ne bih čuo toliko psovaka (kletava), i da bih mogao više puta u crkvu stupiti. I ja se tako molio i ustrajao u molitvi, i bih uslišen. Sada mogu svakim danom, kad god hoću, u crkvu i ne čujem niti dvadeseti dio psovaka kao prije. Zato danas i uvijek, dok budem živ, zahvaljujem Božanskom Srcu Isusova, koje me je uslijalo po zagovoru prečiste Djevice, pak prepričam svim momcima, koji će danas satru poći u vojništvo, da nek ne zaborave na svetu vjeru rimokatoličku, u kojoj smo se rodili, a u svim poteskoćama, mjesto da bi dragoga Boga psovali (kliči), neka se iz svega srca mole, pak će im svaki teški posao biti lak, i svaka žalost doći do radoći.

— Očinji vid. Jedan svećenik iz Zagreba javlja: Poznajem jednu staricu, bila gotovo već posve izgubila očinji vid. Utekla se u zagovor Presvete Bogorodice, a sada vidi, kako samu kaže, osobito na desno oko, „kao malo dijete“, te se javno zahvaljuje za tollku milost.

— Tri puta nagjena novčarka. Slatina (Slavonija). Dne 15. veljače ove godine nagje jedan državni službenik na pločniku („trotoaru“), kuda cijeli dan mnogo svijeta prolazi, jednu novčarku, a u njoj svatu od 14 kruna 9 fillira i jednu medaljicu Majke Božje. Poštenjak Hrvat predade novčarku općinskom bilježniku, koji to dade na trgu uz bubenj oglasiti. Treći dan potom javi se jedna udovica, jer da je ona izgubila tu novčarku, i kako je sve znala točno opisati, razumije se, da joj se je sve i povratilo. Tko vesciji od nje? Sada će ona prijavljivati, kako tu medaljicu Majke Božje ima već 20 godina i kako je sada već treći put s njome izgubila novce, a svaki put opet i dobila, jer je uvijek takav našao, koji hoće da vrati. Došla poslov u stan onomu, koji je novce našao, da mu zahvali i stane puno puta cijelativ ova medaljica uvjerenja, da ima zahvaliti Majci Božjoj i njezinoj medaljici, što je novce opet dobila. Još je prijavljivala, kako nije ni opazila, da je novce izgubila na ulici, već je posumnjala na svoju djecu; no djeca su se Boga molila, da očituje njihovu nevinost. Ute udovica saznaла некako za onaj oglas na trgu, došla u općinski ured i eto dobila opet svoju novčarku. (Pisao državni službenik, udario općinski biljež, a župnik „kao istinito“ potpisom potvrdio.)

Naša prošteništa.

Pomoć Majke Božje Bistričke. Jedna časna sestra milosrđnica piše nam: Dne 4. kolovoza 1905. dogje k nama na Bistricu jedan polodjelac iz Seljaka, općine Ludbreg, i prijavljeni mi ovo: „Imao sam osmoro djece. Sedmero njih jedno za drugim umrije od strašne bolesti. Ali i osmo obolje od iste bolesti. Već kučmuo djetetu zadnji čas, primilo sveta otajstva umiručili. Strašno je bilo pogledati ubogu mojo jedanaest-godišnju Agrezu. Oči joj nabrekle, kao da će ispasti iz očnicu. Pomicali ste mi, kako mi je bilo pri duši! „Te može pomoći samo Bog“, rekoh. „Bože, ti znaš, kako mi je — pomoći! Ti znaš da je to moje jedino dijete.“ Sjetim se i Majke Božje Bistričke, te vapim: „Ti znaš, kako je izgubiti jedino dijete!“ Obećam poći na Bistricu. I namah se dadow na put. Kad sam odilazio, dijete me već nije više poznavalo. Išao sam cio dan gladan i žđan, a sliha bila vrućina. Kad sam se približio Bistrici, spopala me nekakva strava, mislio sam: dijete umire! Ali pun ponuzdanja u Majku Božju krenem dalje. Putem se zagovorim, da ču, dok sam živ, svake godine s dijetetom ići na Bistricu, a kad ja umrem, ići će dijete samo. Došav na

Bistricu, obigjeni na koljenima oltar, darujem svijeću, izgjem iz crkve, z to kao da mi je paš kamem sa srca. Pomislim, maloj se odlahmilo, kad je meni tako lako. Taj dan ostanem još u Bi- strici, a sjutradan pogrem kući. Kad ja u svoje selo blizu kuće, a meni može dijete leti u susret. Ja kao da sam se okamenio. Umirući je ostavih, a sad?! — Više ona: „Tata, ja sam ozdra- vila, dok si ti molio kod Majke Božje Beštričke.“ — Ja seljaku, nastavlja častna sestra, nijesam vjerovala, ali on reče, da ne laže da će dovesti malu, da ju vidim. I doista, za četvrt sata eto ga opet k meni s malom. Bitia je u istinu zdrava, dakako mršava, samo joj se poznale one četiri rane na ruci i ramenu, kao da je liječnik iglom bio. — „Ja držim i čitam Glasnik Presvetoga Srca Isusova,“ reče seljak, „pak bili to rado javiti, da i drugi znaju za to, pak se utaju u Majku Božju. Učinite mi to, molim vas.“

— **Pomoć Majke Božje Jeruzalemske.** Dne 30. svibnja 1903. došao na Trški vrh u Krapini (Hrv.) jedan čovjek iz S V. Smun na kraj Zagreba i pred mnogim svjedocima iskazao ovo: Ja sam bio dne 25. prosinca 1900. opstrljeno lijevu ruku, i to srčanu žlu, te sam bio u bolnici milosrdne braće u Zagrebu kroz deset tijedana. Liječnici izjavile, da mi nema lijeka, već da mi treba odrezati ruku. No ja si ne daldo odrezati ruke, nego se vratali kući, a majka moja zagovorila me blaženoj Djevici Jeru- zalemskoj na Trški vrh. I cvo danas, poslije 2 godine i 5 mje- seci, ozdravila je ruka u toliko, da njen već mogu manje poslove obavljati. Zato od seca zahvaljujem Bl. Dj. Mariji Jeruzalemskoj na Trškom vrhu.

— **Pomoć Majke Božje Kutjevačke, Vinkovci** (Slavon.). Bijasno premješteni u daleko mjesto u Slavoniji. Morala sam osamost putovati sa više nejake djece, pa i sa sedmo- godišnjom nejemon kćerkom, koja je boľovala od upale pluća. Obratim se dakle s velikim pouzdanjem Majci Božjoj Ku- tjevačkoj, da mi ozdravi kćerku. I doista ona nakon tri sedmice ozdravi.

— **Pomoć „Naše drage Gospe i svijek Pomoćiće“, na Marijinom humcu kod Kozarca u Bosni. Pri- jedor (Bosna).** Pri koncu 1905. godine oči, osobito desno oko, silno su me boljele, otekle i počervenile. Već sam vrlo slabo vidio. A što, kada bih vidi prosvje izgublio? Poslužio sam se lije- kovinama, ali bez koristi. U toj velikoj njevolji zavjetovao sam se Majci Božjoj i njezinu novom svetištu na Marijinom humcu kod Kozarca. Na to je brzo prestala očinja bolest, a pogled postao je

bistar, tako da ja starač od 60 godina, mogu i moću bez nadočala kod svjetiljke čitati i najštitnja slova. Čast, slava i zahvala Presvetomu Srcu Isusovu i njegovoj Djevičanskoj Majci Mariji!

— Pomoć drage Gospe Husinske Dolnja Tuzla (Bosna). Moj suprug zidari štetova na jednom poslu strašno i u tome se silio zaduži, tako da mu je ovih dana kuća došla na prodaju. A ja kad ču? Utekuš se Majci Spasiteljevoj, koja je „utjeha svih nevoljnika.“ U prečiste i preslavne njezine ruke predajem parnicu, da mi se smiluje i prodaju zaprijeći. Usmi obećam Majci Boga svoga i Majci svojoj, budem li uspišena, da će otići bosa i pješke na Husinu kod Dolnje Tuzle, selo, gdje se slavi draga Gospa Husinska, i obećam tri dana postiti prije Male Gospojine, a jer se na Husini poslije Male Gospice ne ide, to sam se zavjetovala još dva puta pješke idu u Breške kod Tuzle, jer se i tam slavi Bl. Dj. Marija, i obećam javnu zahtvalu. I eto čuda; onaj isti dan, kad je svatko mislio, da će man se kuću prodati, jedan vjerovnik, do koga je najviše stajalo, izjavljuje pred sudom, da odustaje od prodaje, a ostali vjerovnici preko njega ne mogu. Stoga neka svijet zna, da preponizmu hvaliti slajem dragoj Gospoj Husinskoj.

2.2

„Vrga po mlalo.

— „Naša Gospa od bezgrješnog Zatreća“ u Velikom Stonu. (Uz našu sliku.) Godine 1904. prigodom pedesete godišnjice, što je proglašena dogesa (nauka) o bezgrješnom zatreću Bl. Dj. Marije, nabavio vič. o. franjevcu za svoju crkvu u Velikom Stonu (Dalmacija) krasan kip „Naše Gospe od bezgrješnog Zatreća“, te ga postavio na privremeni oltar. Kad blagoslovu i otkriće bila je gamutijava svečanost, uz propovijed, pučajavu i razbijeganje Ospovitne pjesme. Dne 8. prosinca iste godine bila još velebitna svečanost. Taj se dan u onoj župi najdostojnijim načinom proslavio jubilej bezgrješne Djevice. Kip se nosio oko Stona, zauštavio se sred trga pred općinskim dvorima, da pred njim pada na koljeni ono silno mnoštvo. Nad Gospom bio svod okičen cvijećem i zelenilom. Preč. g. dekan Buntijelić zanosim riječima pozvao narod na posvetu, te ju pred njim izrekao. I tako se Ston pod vodim nehom zavjero Majci preclosti. Na mnogopostovaniom o. Kazifari-n nije bilo počinka, dok nije sagradio i novi velebitni oltar Djevice djevice. Godine 1905., na dan Imena Marijina, elo opet nove svečanosti: Gospa bi postavljena na svoj novi prijesto. Te ona danomice privlači sve više štovatelja. Jur je dobrahno okičena zlatnim zavjeljima. Bože daj, da ovaj novi oltar Gospin bude za pun stonski nepresahni vrlo nebeskih milosti! (D. L.)

— Muška gragjanska Marijina kongregacija u Sarajevu istom opstoj godinu dana, a već može brojem članova, revnošću i dohrom organizacijom drugima služiti na izgled. Dne 2. veljače blagostovila se njihova nova zastava, i primilo se 18 novih članova, tako da već broji 140 pravih članova („solidi“), dok mogu „kandidati“ jedva čekaju, kad će oni biti primljeni. Porazdijeljena je ova kongregacija u tri odsjeka. Prvi odsjek (svete Cecilije) jest pjevački zbor. Ovaj se gotovo svake večeri vježba pod ravnateljem preč. g. kanonika Hadrovića u crkvenom pjevanju, te svake nedjelje pjeva u katedrali pod pučkom misom. Drugi odsjek jest odsjek sv. Franje Borgije. Članovi ovog odsjeka zajednu osobito pobožnost k Presv. oltarskom sakramenu, želje slobodu sv. misa i više puta u mjesecu primaju sv. prćest. Usto gledaju, da i druge sklonosti na ovu pobožnost, osobito raznim bratovštinsmama. Treći odsjek ima za zaštitnika sv. Franju Saleskoga, te širi posveta dobre knjige i časopise, da se tako stane na put širenjem rješavaštva. Svaki odio ima svoga predstojnika i potpredstojnika. Od vremena do vremena svaki odio deži poseban sastanak za dogovor. Svaki član ima predstojniku mjesечно predati listić bez potpisa, gdje je zabilježeno: kod prvog odijela, koliko je puta bio kod vježbe u pjevanju, koliko je puta pjevao u crkvi i t. d.; kod drugog odijela, koliko je puta smisao sv. misu, koliko se je puta prisjetio i t. d. To se zbraja, te se sve oglašuje u prvom mjesечnom sastanku. Jedan član može se i u više odijela upisati, ali se može biti predstojnik od više odijela. S vremenom uredit će se još drugih takovih odsjeka. A budući da među radnicima, koji su članovi ovoj kongregaciji, imade i takovih, koji ne znaju čitati, to si je jedan zbornik, koji je prije bio odčitljiv, uzeo zadaćom, da ih svake nedjelje vježba u čitanju i pisanju po novo izumljenim metodama (načinu) g. Anderlića. Knjižnica kongregacije broji već oko 1000 svrznaka. U ovoj kongregaciji kao da je ozivio drah starih kongregacija, koje su tako lijepo znale s pobožnosti spojiti i revnovanje za spas bližnjega. Ugledale se sve naše kongregacije!

— F o j n i c a (Busna). Na Sviljećnicu, dotično na prvu nedjelju iz nje, revni su ovi franjevcu svetano otvorili dvije Marijine kongregacije, jednu za muška, drugu za ženske mlađe. U prvu bi primljenih 20, u drugu 60 članova. (Sr., „Serafinski perivoj“ hr. 2, str. 30.)

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Ptice našla svoje gnijezdo.

Primisimo ove gamudičive retke od jednoga mladoga gospodina iz Sarajeva.

Nadam se, da će zadobiti mjestance u ljubiteljem Glasniku, da ispunim svoj zavjet,

O da mogu svakomu čitaocu razložiti stanje svojega dosa-

đanjeg života! Ali nastojat ću, da pristojim što više prostora u malome Glasniku, jer znam, da su osim moje zahvalnice jošte mnoge položene na oltar presvećih Srdaca. Samo ću vam kazati ovo: Kao što ptica selica, koja je iznemogla od dugoga putovanja zaostala za svojim jatom i zabudila u tuge krajeve, tako, i još bјednija bijaše moja duša.

Mili čitatelu, znam, upitati ćeš me: Zašto si bio tako jadan?

Slušaj, ne ću ti tajati. Bio sam, ne grješnik, nego pravī grješnički vogja, jer grijeha ne poznajem, što ga nijesam učinio. Napokon sam zamrzao na čitav svijet, jer mi se činilo, da je mene svaki ostavio. Samo uzrujanost i zdvojnost vjerno me pratiše. Sam na sebe bijah lut, i jedino me grijeh mogao u neke ublažiti.

Pokraj svega toga obuze me često želja za boljim životom. No kako da ga se dovinem? Jadni grješnike, tko će ti pomoći, koji pomoci mi od koga ne zaslauješ?

Jednoga dana, kada sam bio shrvan od bremena svojih grijeha, sjednem i stanjem kao razmetni sim razmišljati o svojoj prošlosti. Pred mojom dušom stvorile se slike, ah, ne znam, jesu li to bile uspomene slatke ili gorke. Čas vidim, gdje kao mladi gjak sklopjenih ruku klečim pred slikom Majke Božje, te joj se vrneće preporučam, a dobra me Majka uvijek uslišila; čas opet vidim, gdje sjedim i čitam — Glasnik Presvetoga Srca Isusova, koji me je mlađa tako ugodno razgovarao o najboljem i najplamenitijem Srcu. O kako mi je onda drukčije bilo pri duši, nego sada! Kamo sada onoga mira dobre savjesti, kamo one poštovnosti, kamo one sreće, kamo, ah, kamo one blažene nevinosti?

Dok ja ovako razmišljam, nastao je izvanredan, odlučan čas. Kao da mi najedamput neki nutarnji, tajanstveni glas milo i ozbiljno prišapće ove jasne riječi: „Pokušaj se opet preporučiti staroj svojoj zaštitnici, Blaženoj Djevici Mariji — i nemoj više grijehiš!“ I kao da su lanci popucali, koji su tako stezali otvrđenuto u zlu srce.

Ustaoš, da potražim arak papira. Tražeći namjerim se među starim knjigama na jedan stari molitvenik, s kojim sam se već odavna raskrstio bio. Otvorim ga, a cko mi i nehotice zapje o „devetnicu na čast Blaženoj Djevici Mariji“. Ah, nije li to jasan znak, da Majka Božja k sebi zove mene, razmetnoga, zabludjelog sina; da još uvijek nije zaboravila mojih molitava i uzdisaja, kojima sam se dječakom toliko puta njoj iz utjecaо?

I sreć mi obuzine neknu neizmijerno čuvaštvo pouzdanja, ganaču i radosti, što već davnio, vrlo davno nijesam iskusio.

Latih se papira i pera i sjedoh pisati. Napisah onako od sreć svoje želje, naime da mi Majka nebeska isproši oproštenje grijeha, te me opet uzme pod zaštitu svuju; napisah i svoje zavjete, da će se isповjediti, pričestiti, devetnicu učiniti, svete misce slušati, u Glasniku se zahvaliti i t. d. Sve ovo potpisah svojim imenom, kao nezahvalni sin Bl. Dj. Marije.

Dragi čitatelju, ustipi se još malo. Sutra me vigaš u sarajevskoj katedralci Presvetoga Srca Isusova, onamo u danu, blizu vrata, jer se kao grješnik nijesam usudio približiti k oltaru, a nagjoh se, ne znam kako i zašto, baš kod jedne ispovedaonice.

Rano sam došao u crkvu, bio sam treći ili četvrti. Kad eto ti se vrata sakristije otvoee, izgje svećenik, i ravno u ispovijedaonici do mene. Nijesam dugo razmišljao, nego kleknen pred slugu Božjeg i skrašeno se isповjedim, O, Šta sve nije morao slušati taj blagi svećenik! Kofiki sam nesnosljivi teret svalio s duše! Kako me razblažila njegova božanska riječ: „Ego te absolvuo!“ — „Ja te odrješujem!“

Iza podulje zahvale krenem napokon kući. Kako sam se čituo srećnim i rečao bilo nego preporgjenim! Sance mi se je činilo stajnjim nego obično, nebo vedrije, sve oko mene prijaznije i veselije. Pa sve se u ldu pitam, ta tko je poslao onog pastira u ispovijedaonicu, baš k meni? Ah, tko drugi, nego ti, Majko moja; ti, utolište grješnih; ti, koja nikoga ne odbiješ, koji se utječe k теби!

Sutradan — iza toliko godina — opet pristupili k stolu Gospodnjemu i očitujeh se kao razmetni sin u naručaju dobrog Oca, koji mi je sve oproštin, te pelvimo na svoje Sreć mene nevrijednoga, zabludelega, a sada raskajana, te iz groba grijeha ekskrinalnoga sina.

Dragi čitaocu, želiš li još znati kako mi je sada? — Kao ptici, koja je iza dugog tumaranja opet našla svoje milo gnezdo. Nestalo je iz sreć onoga mog nezadovoljstva, one očajnosti, našao sam opet mir, našao utjehu i radost, koje svijet dati ne može. Samuća mi je draga, a osobljo mi je voljko, kada sam u crkvi, a orgulje sviraju, te mi dušu zamose u raj.

Božansko Srce Isusovo i Marijino, vama će hvaliti, vas slaviti do zadnjega časa svoga zemnoga žica!

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 6.

lipanj 1888.

God. II.V.

izlazi mjesечно. Cijena 48 fl. — S poštom 1—10 istisaka po 80 fl.,
10—50 po 70 fl., 50 i više po 60 fl. Za inozemstvo 1 K 20 fl.

Namjena molitava i dobrih djela za lipanj.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Česta sveta pričest.

ragi štovatelji Srca Isusova! Znam, da je Presveto Srce sunce vašega života, sve milje i omilje vaše. A kad bih vas upitao, gdje li nas to sunce Božansko zrakama svoje ljubavi najviše grie i miluje, ej, mislim, da biste mi svi ko u jedan glas odgovorili: „U Presvetom oltarskom sakramentu!“

I pravo biste tako odgovorili!

Ta, u Presvetom je sakramenu Srce Isusovo izvor svake sreće, svega blaga, sve utjeche za nas. Tamo — u Presvetom oltarskom sakramentu, pod neznatnim prilikama kruha, u tihom svetošramništu — tamo žive, tamo knuci za nas ono isto Srce, koje je u krilu prečiste Djeve Marije kucalo, koje je na gori maslinskog groznu muke i smrtnu bol uz krvavi znoj cutjelo. Tamo je ono isto Srce našega Spasitelja, koje se je na križu otvorilo, te i zadržalo krv za nas istočilo.

svoju pastirsку okružnicu s natpisom: „Pod barjakom Srca Isusova!” Tamo on svećano izjavljuje: „Ja odličnih nadbiskupija vrhbosanskoj dati geslo: *Srce Isusovo . . . Ja . . .* stavljam sebe i svu braću svoju i sav pok cijele vrhbosanske nadbiskupije u *Srce Njegovo . . .* ja proglašujem, da je od danas glavni patron i čuvar ove nadbiskupije: *Srce Isusovo*”. Isti dan posveti on ovu novu, isom osnovana nadbiskupiju, kojoj je on prvim natpastirom, za sve vlijekove Presvetome Sreću Isusovu, te naredi, da se ta posveta u svim župnim crkvama ima obnoviti tri puta na godinn. Za nadbiskupski grb izabera se Sreća Isusova. Svoju nadbiskupsku kapelicu posveti Sreću Isusovu. Svoj novi diecezački list okrsti s početka: „*Sreća Isusovo*”. Svoju katedralku podiže na čast Sreću Isusovu. Svoje pero stavi u službu Sreća Isusova, napisavši knjige i molitvenike, koji bi širili njegovu pobožnost. On prvi, god. 1891, pokrema „Glasnik Presvetoga Sreća Isusova”, iskiti mu prvi tečaj (1892.) svojim člancima, te ga svećenstvu i puku najtoplje preporuči. Blagdan Sreća Isusova daje u Sarajevu tako svećano proslaviti, da je to najljepša svečanost u godini, najveće slavlje Sreća Isusova u svim hrvatskim zemljama. I na svojim pastoralskim pohodima neumorno svagdje širi pobožnost k Presv. Sreću Isusovu.

Njegov primjer, njegova žarka riječ, njegovi spisi, njegov „Glasnik Sreća Isusova” daleko su djelovali izvan granica nje, gove nadbiskupije. S nadbiskupom Stadlerom ograničio svoj širok hrvatskoj zemlji novo Sunce, Sunce Božansko, Presveto Sreću Isusovu. Od onoga vremena, kad je nadbiskup Stadler razvio zastavu Sreća Isusova, pobožnost ova na gotovo čudesan način počela se širiti po svim hrvatskim krajevima.

Pa da ne bi lijepo pristajala u njegovu ruku širom razvijena zastava Sreća Isusova? Ove godine teče mu:

Dvadesetpetna godina biskupovanja.

Šta će on? On si je sam odabrao dan, kada će tu dvadesetpetnu godišnjicu slaviti, a odabrao si za to — *b l a g d a n*. *Sreća Isusova*. On i ovi pritliku hoće da upotrijebi, kako bi se blagdan Sreća Isusova, koji je najmiliji njegovu srcu, još velebitnije proslavio. Svu čast, svu slavu, koju mu njegovi štovatelji hoće da prirede za njegov jubilej, on, koliko je do njega srača na Sreću Isusovo, učinjući jedino u tom, ako se ova Sreća Božansko još više upozna, oblubi i uštije od ljudi.

Ovu svoju odluku oglasio je narodu u ovogodišnjoj ko-

Dr. Josip Stadler, nadbiskup vrhbosanski.

rizmnoj okružnici. Kao nazad 25 godina, tako joj i sada napisala čelo svoje geslo: „P o d b a r j a k o m S r c a I s u s o v a !“

Na početku ove svoje okružnice osvrće se na onih 25 godina svojega biskupovanja. Ni riječju on tu ne spomene onih tolikih neprilika, teških bolesti, gorkih razočaranja, silnih briga, kojima mu je Providnost Božja kao oštrim trnjem poslala put. Ta, i na Sreću Isusovu vidi trnovu krunu, pa i sebi druge ne želi. On vidi, gdje je sva ta prošlost protkana jednom zlatnom niti, a to ga sve neugodnosti obilno odštečeće. A ta je zlatna nit — p o b o ž n o s t k P r e s v e t o m u S r c u I s u s o v u. Puna utječe i zahvalnosti prema Bogu piše on:

„S veseljem gledam natrag na proteklo vrijeme, s razloga, što vidim, da se pobožnost k Presv. Srca Isusovu raširila po svu našoj nadbiskupiji; tako da nema ni jedne župe u njoj, gdje se ona ne bi obavljala. Sam pak blagdan Presvetoga Srca Isusova obavlja se posvuda, a imenito u nekim mjesilima naše nadbiskupije tako svećano i uz prisutnost tako ogromne množine naroda, da se nijedan drugi blagdan tako svećano ne obavlja, i da toliko hajdaju ljudi takovom zgodom k svečanosti dolazi, koliko nikada u godini . . . Zaista se može već sada ta pobožnost k Presvetomu Srcu Isusovu nazvati p u č k a . . .“

„Ja sam upravo zato, da se za toliku ljubav, koju je Gospodin Isus svima uprće, a napose nama kroz ovo dvadeset i pet godina pokazivao, što bolje hvalimo, odlučio dvadesetipetogodišnjicu svojega biskupovanja u nadbiskupiji vrhobanskoj slaviti na sam blagdan Presv. Srca Isusova, što će se u našoj nadbiskupiji, osobito u Sarajevu, obavljati dne 24 lipnja.

„Ja vas pozivam i molim smjerno, da u što većem broju iz svoje župe sa svojim dušobrižnicima ovamo u Sarajevo dođete, da zajedno proslavimo Presveto Srce Isusovo, ter se na ognju njegovu ogrijemo i oduševimo za njega, ter odlučimo njemu jedinomu svom dušom do zadnjega časa života svoga služiti, ter se ničim ne damo odvojiti od ljubavi k njemu, našemu Gospodaru i Bogu. Oni pak, koji ostanu kod kuće, neka takogjer što svečanije proslave blagdan Presv. Srca Isusova, hvalaći mu za ljubav, kojom ih obuhvaća, i moleći ga za ljubav, kojom da oni njega sa svim svojim srcem obljube, i da te čvršće uz tu ljubav priomu, što se više pokvareni svijet sa gjavolom takmi u mržnji na njega“.

Tako govori presvjetli g. nadbiskup još u uvodu svoje

okružnice. Onda on uzme opširno i temeljito tumačiti samu pobožnost k Presvetom Srcu. „Znam ja dobro”, veli on, „da vi već znate, što je ta prekrasna pobožnost; no dobro je ipak, da si ju kadikad u pamet dozovemo, ter se na što veću ljubav potaknemo prema našemu Gospodinu Isusu.“

Riječi pak, kojima presvjetlji g. nadbiskup završuje svoju okružnicu, tako su lijepo i zanosne, da ne može odoljeti srcu.

Katedrala Srca Isusova u Sarajevu.
(Sa južne strane.)

već ih doslovceamo prenosimo, ne bi li ove žarke iskre, što iz njegova srca vracaju, i naša hladna srca zahvatile, te u njima probudile novu revnost za pobožnost k Presvetom Srcu. Evo kako govori:

„Poštujmo Presveto Sreću Isusovo“

svom dušom svojom, jer je ono svojom krviju uzdržavalo tijelo njegovo, koje je on sve žrtvovao za spasenje roda ljudskoga. Poštujmo njegovo Presv. Srce, jer je ono izlilo svu krv svoju

do zadnje kapi za nas. Poštujmo njegovo Presveti Srce, jer je ono kroz sav život njegov čutjelo. Stogod je njegova Pre sveta duša zasnovača za spasenje naše, osobito jer je ono za vrijeme muke i smrti njegove neiskazane boli za nas trpjelo. Poštujmo njegovo Presveti Srce, jer nam ono predstavlja njegovu neizmjernu ljubav, što nam je upravo u ono vrijeme pokazao, kad ga ljudi odlučili smaknuti s ovoga svijeta, odlačivši ostati s njima u Presv. oltarskom sakramantu, ter im dati dokaz neiskazane ljubavi na neizrecivu njihovu mržnju. Poštujmo Srce Isusovo, jer je njegova neizmjerna ljubav odačala najmučniju smrt na drvu križa za otkupljenje roda ljudskoga i htjela, da tu najveću ljubav nezahvalnjen ljudima predstavlja Srce njegovo, poradi čega je i zapovjedio Margariti Alakok, neka bi se njegovo Presveti Srce štovalo, puno plamče ljubavi, no prepleteno trnjem i provigjeno križem; neka bi se tako svak, čim pogleda na Presveti Srce Isusovo, spomenuo ljubavi, što mu ju Spasitelj pokazao na križu, unutriški za njegu od ljubavi i uslijed bolova od ljubavi; neka bi se sjetio pre velikih plamenova ljubavi u Presv. oltarskom sakramantu, koji je on ustanovio kao spomen ljubavi pokazane na križu; neka bi si u pamet dozvao, da za tu dvostruku preveliku ljubav nije on drugo žeo nego nezahvalnost, prezir, ruglo, sramotu; neka bi ga ta nepojmljiva ljubav prema ljudima sklonula, da za ljubav nastoji vraćati ljubav, da za bolno preprljone prezire i negde preuzme na se protivštine. Što mu ih on u svojoj dobroći i provisnosti žalje, da za nanesene mu uvrede dade kakvu naknadu.

„To ćemo pak osobito time postići, ako se svaki prvi petak ili svaku prvu nedjelju u mjesecu preko sve godine, a osobito u vrijeme sv. korizme, dostojno isповједimo i pričestimo, značući, da se to Presvetomu Srcu Isusovu najviše misli.

„Naš je Gospodin kazao, da je onđe naše srce, gdje nam je blago. Bude li njegovo Presveti Srce naše blago, onda će onđe biti i naše srce s njegovim sjedinjenjem. A jest u istinu Srce njegovo pravo blago ljubavi, milosti, milosrđja, posvećenja, spasenja. U svojem 126. listu piše bl. Margarita Alakok: „Presveti Srce Isusovo jest blago sakriveno, koje ne ide za draginu, nugo da se rasprostre i porazdijeli, da se obogati naše srodomaštvo; jer si je on stvorio tu odluku, da to Srce očituje ljudima i da im otvori sve bogatstvo, što to blago u sebi sadržaje, da se svi oni, koji me uslijedisu dati i isposlovati svaku ljubav i svaku čast, koliko im buda moguće, obogate obilato tim Božanskim bogatstvom, kojemu je vratak to Presveti Srce“.

„Tražimo dakle u tom Presvetom Srca sve, što nam je od potrebe; utecimo mu se u svako vrijeme, na svakom mjestu. Njemu je osobito drago, nama činiti dobro, da se čini, da je njegovo neiscrpljivo blago samo zato otvoreno, da nas njime obogati: to je blago vječno, što se tiče njegova trajanja; jest neizmjerno, jest tako veliko, da je nemoguće izreći ga. Crpajmo

Katedrala Srca Isusova u Sarajevu.
(Sa sjeverne strane.)

s veseljem iz toga vrutka prema riječima Izajie proroka: Crpat
ćete s veseljem iz vrutaka Spasilejivih. Amen".

Time završuje nadbiskup svoju okružnicu. Završimo i mi kličući radošna i Bogu zahvalna srca: „Živio presvjetli g. nadbiskup dr. Josip Stadler, veliki štovatelj Srca Isusova i revni apostol njegove prekrasne pobožnosti — živio! Presveto Srce Isusovo još duge godine uzdržalo ga hrvatskomu narodu. Živio!“

Zahvalnice svetomu Antunu Padovanskому.

Iza svetoga Josipa ne će biti Sveca, koji bi tako općenito bio obijablen u hrvatskoga naroda, kao što veliki čudotvorac sveti Anton Padovanski. U raznim neprikama, osobito u parnicama i kada su štograd izgubili, znadu se njegovi štovatelji njemu uteći s očvidnim uspjehom. Evo nekoliko primjera:

— **Kruh svetog Antuna. Bjelovar (Hrv.).** Imala sam parnicu sa svojim susjedom, koji me je optužio, da uživam jedan dio njegova zemljišta. Kuda će ja satomašna udovica sa svojom djecom? Savjetovaše mi moje sestre trećorednice sv. Franje, neka ne uzimam odvjetnika, kojega ne bih mogla ni da platim, već neka se vrućom molitvom utečem odvjetnicima nebeskim. To sam i učinila, izabravši si za odvjetnika sv. Antuna i obećavši 22 krune u kruh sv. Antuna za siromuhe. Parница je trajala gotovo dvije godine, moj susjed potrošio je više od 400 kruna na odvjetnika, a mene moj odvjetnik nebeski ne stajao ništa, osim ustrajne molitve i, kad sam napokon parnicu dobila, onih 22 krune milostinje za njegove siromuhe. Hvala nebeskomu mojemu odvjetniku svetomu Antunu!

— **Našla izgubljeno. Mali Ston (Dalmacija).** Dobili smo preko samoga vlc. g. župnika ovu zahvalnicu, koja, ako i jest čudna, ipak je posve istinita. Evo što je župniku pri-povijedala jedna pobožna duša: Godine 1904. uoči Bezgrješnog Začeća naša omladina radila do u kasno doba noći, da podigne slavoluk i nakliti puteve, kada je u procesiji sutradan imala proći Kraljica nebeska. Nastojasmo, da što bolje iskažemo svoju ljubav. U toj radnji izgubili naušnicu, ali ne opazili. Sutradan pogledi se opremati, da odem na sv. misu, kad opazim, da nemam nego jednu naušnicu. Tražih je po svoj kući i po putu, svud kad sam hodila i gdje smo radili, ali sve uzalud — nema, pa nema. Kad treći dan u večer pogledam na sliku sv. Ante, zavapim i obećam, ako nagjem naušnicu, da će se zahvaliti u Glasniku. Tu istu noć meni se pričini, ko da mi neko reče: „Nači čes, što si izgubila“. U isto doba majka me kazove i reće mi: „Dušo, užesi svjeću; sanjala sam, da je pod krevetom tvoja naušnica“. Ja upalam svjeću, kad na veliko čudo moja naušnica pod krevetom, ko da ju je onaj čas netko stavio. Stoga moja je hvala malena, već molim i stale čitatelje Glasnika, da sa mnom kliknu: Slava, čast i haka svetomu Antu Padovanskomu!

— Nebeski liječnik. Mali Ston (Dalm.). Prošle zime moja majka obolje strašno na lijevoj ruci, tako da joj je ruka sve do prsta bila silno otečena. Na više se mesta učinile rane, iz kojih je tekla gnijedao kao iz točka. Dozvassno liječnika i učinimo sve, što je bilo moguće, ali nikakve pomoći. Majci bilo sve gore i gore, tako da je već bila došla na rub groba, a nitko nema nade, da će više ozdraviti. Otac mi umro već prošle godine, a ja sa troje nejačadi čekah, kad će nam smrt oteći milu majku. Jedan dan reče mi slabim glasom, da učinim jednu devetnicu, jer joj se čini, da će onda ozdraviti. U toj žalosti obratim se našem sv. Antu i počeh pouzdano devetnicu. Dok sam ja srušila devetnicu, bolest krenula na bolje i na veliko čudo svih, koji su za to znali, moja je majka sada zdrava. Zato sada zajedno sa cijelom obitelju velim: Slava i čast sv. Antu, nebeskemu liječniku!

— Zahvaljuju još sv. Antoniju i zovim jesta: Čeckovec, Gjurgevac, Samobor, Sabotica, Travnik, Velike Drage, Vukovar, Zagreb; a zareme im i o s t i: zdravlje, pomoći u naucima, kod ispita, u sudbenoj parnici, blagost u staji, sretno namještila sina, sudbenim putem zanatlija dobio svoju tražbinu od višeg činovnika, našli izgubljene stvari (3), utjeha u žalosti i teškoj brizi.

Već joj zvonilo samrtno zvono.

(Pripovijeda Don Ante Vidučić.)

Na hadnjak godine 1902. obolje kod nas u Dragovama (u Dalmaciji) jedna žena na smrť. Bolest je strabovitom brzinom napredovala. Svaki se prepade, pomislivši na njezinu jednu djecu. Ta muž joj u Americi, a djeca još nejaka, slaba. Najstarijemu, Nikoli, ima tek 10 godina, Božići ima 6, a Mati godina i pol. Tko će tu pomoći? Liječnika na daleko nema. Do Zadra je 40 kilometara.

Tad se sjeti jedan svećenik, da je Glasnik Srca Isusova baš pripovijedao u zadnjem broju, kako je Srce Isusovo u Hrvatskoj čudom izlijecilo jednoga mladoga čovjeka, kojemu devet liječnika nije znalo pomoći. (Vidi Glasnik 1903., str. 3.). On poštu bolesnici, i stane joj pripovijedati o tome čudu, i kako je Srce Isusovo najbolji liječnik, koji bez ljekarija, a besplatno, u tren oka može svakoga ozdraviti. Neka se dakle i

ona pouzdano obrati Presv. Srcu preljubeznoga Spasitelja, neka počne devetnicu s njim, pa će ju Presv. Srce ozdraviti, samoako je to na spas njezine duše i njezine djece. On joj pruži sličicu Srca Isusova, koju ona žarko poljubi, uzdahnuvši: „Isusovo Srce, u meni — Tvoj ražeži plan ljuvenil!“ Onda položi sličicu na uzglavlje, da se Srcu Isusovu i samim pogledom preporučiti može. Na devetnicu radosno pristane, i sva zanesena uskljike: „Dašto, grješnica jesam, ali odmetnica nijejam. Počinimo devetnicu, pa se nadam, da ne će u zagluške zabaciti moje vapaje. Ta, on došao tražiti grješnike, a ne pravednike, i tim pokazati gopemu ljubav svoju svijetu i ganuti ih, da mu bar ljubav za ljubav vrati.“

Mi dakle započesmo devetnicu, ali bolest svejednako ide na gore. Trećega dana devetnice trebalo ju providjeti svetotajstvima uniručih i konačno papinskim blagoslovom. Petoga dana, na samo mlađo ljetu, od časa do časa očekivala se smrt tako te je župnik kod nje stajao i preporučavao joj dušu. To je bilo oko tri sata poslije podne.

Na jednoj bolesnici izmučena sklopi oči, disanje prividno prestalo. Prisutni udarili u jauk i naticanje, a i zvono oglasilo sehu smrt. Svijet stao žalovati nju i djecu njezinu, i moliti za ispojok duše njezine.

Malovjerni, zašto plaćete? zašto ste izgubili ufanje? Ona za koju držite, da je mrtva, eto vam naprotivo žive, a ne samo žive, već je isti čas bolestjenjala. Isus nas je dragi preko svakog isčekivanja htio iznenaditi i pokazati, da on, koji je mrtvace na život pozivan, i danas istu moć imade.

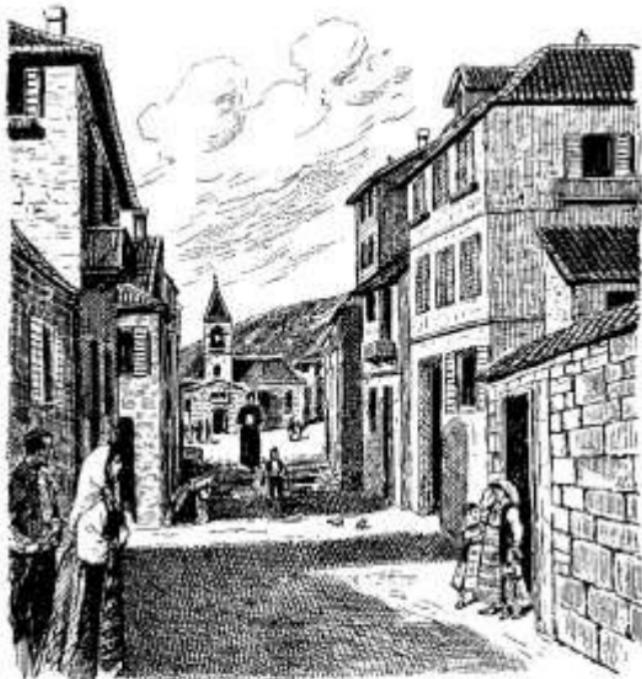
Evo, malo iza kako je nemoćnica zaklopila oči, opet ih otvorila, počne govoriti i primi hrannu, koja već od više dana nije primila. Na takove vidne i jasne znakove, da je tuj pomogao najbolji, Božanski lječnik, prestane svako žalovanje. A svačija se usta otvore, da uzduži dostojunu hvalu Božanskom Srcu Isusovu.

Radosna snuo srca dovršili devetnicu, pa još i drugu u zahvalu, a međutim je bolesnica posve ozdravila, i djeca se njezina opet veselo igraju oko svoje majke, što im je Presveto Srce zdravu povratilo.

„Oh sada sam mladić!“

Godine 1903. držao jedan o. misionar, gorljiv štovatelj Srca Isusova, korizmene propovijedi u jednom hrvatskom

gradu. Čitav se grad preobrazio. Dogodila se nečuvana obraćenja, što ih je Presv. Srce tvorilo. Bilo je grijehnika, koji su 10, 15, 20, 30, 40, 50 godina sprovevodili grijesni život, a sad ih moćno taknsula milost Božja. Evo jednog primjera:

Već joj zvonilo samrtno zvono.

Kazivali ocu misionaru za jednoga 84-godišnjega starca, umirovljenog vojnika, koji je 17 godina služio u vojsci. On da se nije bar 50 godina ispovjedio, i da ga ne može niti na to nagovoriti. Niti ide k misi, niti k ispovijedi, niti u opće za to moli. Jedan dobar katolički krčmar svasta mu nudio; i kola mu

nudio i knjige i novu opremu i ne znam koliko vina, osim toga nudio mu, da može svaki put u krčmu doći, pa se najesti i napiti do mile volje: sve mu je to nudio, samo ako se isповједi. Nu sve uzalud! Rekoće o, misionaru, da za cijelo ne će ni on opraviti ništa kod tako okorjetoga grješnika.

Šta će? Sve uzdanje svoje stavio u Presv. Srce Isusovo, koje je svojim štovateljima svećenicima obećalo, da će z n a t i g a n u t i i n a j o k o r j e l i j a s r c a . Odluči o, misionar, da po primjera dobrog Pastira pogje tražiti izgubljenu ovčicu. Bila mu kuća daleko od grada, a put ružan, strmenit. Ni pet ni šest, a moj ti o, misionar sjedni u kota s još jednim svećenikom, te ravnio njegovoj kući. Kad tamо, njega nema doma!

„Kuda je otisao?“

„Otisao, da travu here.“

„Hajdemo za njim!“

Na putu ga sretoše, nazova mu „Hvaljen Isus!“ i ponude mu, da sjedne u njihova kola. To je dakako stari godilo, jer će ovakvo svoje stare kosti bez znoja i truda voziti kuću. Revni svećenici okreni amo, okreni tamо, dok ga napokon ne sklonuše, da će se ipak isповјediti. U takovu razgovoru dogioše do starčeve kuće. Sada se on htio lijepo oprostiti, uvjeravajući o, misionara, da će već u svoje vrijeme doći, pa se isповјediti, kad bude mogao. Nu otac će misionar na to:

„Znate, stari, Vama ne treba nikamo ići. Ovdje u Vašoj kući svu ja vlast imam, da Vas isповједим!“

„Ama zar tako? Sad je popodne; sad se ne može pričestiti!“

„Ne treba, prijatelju; ne treba se danas pričestiti — sutra ćemo, ako Bog da. Samo vi samom hajdetu u onu sobicu. Kleknimo!“

Kleče stari, pomoliše se Bogu i Bl. Djevici Mariji, i stari se lijepo i skrušeno isповјedio. Kad se svršilo, i stari van izlazio, reče:

„Oh, sada sam mladići! Sada mi je samo trideset godina mjesto osamdeset!“

Tko će opisati radost njegove obitelji, tko dostojući hvalu uzdati Presv. Srcu Isusovu?

Na takav je način revni o, misionar četvoricu predobio za sv. isповijed. A drugi samsi dolazili. Više je puna o, misionar morao isповijediti sve do ponoći. Ispovjedio ih je za ono kritično vrijeme preko 1.110 ljudi. Hvala i slava Presvetom Srcu Isusovu!

Šveđa po malo.

— Vodice kod Šibenika (Dalmacija). Tu opstoji bratovština Srca Isusova već od g. 1851. Te godine, dne 31. kolovoza, sam ju je presvigili g. Ivan Brdić, biskup Šibenski, boraveći tamo na pastičkom polođu, svečano otvorio. Bratovština se briste za sjaj kuće Božje i za sve crkvene potrebe, slično kao u drugim mjestima Dalmacije bratovštine Presv. oltarskog sakramenta. Stoga se članovi primaju samo uz dužnost gođišnjeg primosa u rečenu svrhu, pa se za to iz smrti sahranjaju na trošak bratovštine. Broj je članova danas oko 300. Ove godine naročili su 50 Glasnika Srca Isusova. Više se u prvih mاه nije moglo raspaćati, jer, kakvے su već prilike u Dalmaciji, 70 po slo ne zna čitati, nza sve to, što već od 40 godina u mjestu opstoji pakta učionica. Kod svećanih ophoda muški članovi idu sa svojom zastavom Srca Isusova, dva i dva, u bračinskom odijelu, s gorućom voštanicom u ruci. (A. S.)

— Požega (Slavonija). Ovdje od godine 1903. opstoji bratovština Srca Isusova i broji 300 članova. (J. L.)

— Blagoslov dahočnih vježba. Jedna je gospogija zagrebačka, kongreganistička, potakla misao, da bi se u njenom rodnom kraju držale duhovne vježbe za radnički svijet. Tu je svrku sa sestrinom svojom i drugim plemenitim dušama doprinijela i putobitiju svatu novatu. Nu gle potешkoće! Svećenici misili, da duhovne vježbe ne će moći uspjeti, i da bi bilo zgodnije, da se novac upotrijebi u koju drugu dobru svrhu. Ali revna im kongreganistica znala riješiti svaku potешkoću. Tako bi napokon određeno, da će se duhovne vježbe obdržavati na sam Božić godine 1905. i bilo u dobar čas. Radnici usmjerili u velikom broju. A prije nekolike nedjelja primila list od v. g. župnika, gdje veli: Hvala Bogu, to je za radničke naše bilo u istini vrijljeno milost. Lanjske su godine bile jošte a 23 primjerka izložene socijalističke novine, te se poticano čitale. Danas nema više nijednih. Duhovne vježbe svršile uči mlade godine te se svima obustavila preptata. — Kamo sreće, da progledaju i hrvatski radnici, te upoznaju u svijetu kršćanskih istina, otkuda im jedino svile prava sloboda i pomoći spas! (E)

— † O. Franjo Doljak D. I. Dne 10. listopada 1905. godine premrli u Sv. Andriji Koruškoj o. Franjo Doljak D. I. u 77. godini života. Bio je i u našoj domovini na daleko poznat kan-gorljivi pučki misionar i vogja dahočnih vježba. U svojoj zadnjoj bolesti dao je osobitu krasnulj primjera kršćanskih kreposti. Premda je puno trpio od žrgje, nije nikada poslje posoci htio, da ju čim stazi, samo da bi svaki dan mogao odslužiti svetu misu ili barem primiti svetu pričest. Nekoliko dana prije smrti izjavlja on starješini, da se odriče svih stvari, što ih još u sobi ima, ne bi li mu duša bila posve osijepljena od svih zemaljskih stvari, kada se rastavlja s ovim svijetom. Imao je točnu uru. Kamo bi došao, da drži pučke misije, zahtijevao bi namah, da se ure na zvoniku po njoj udesi. Sjetivši se dakle, da je za životu toliko držao do svoje ure, nije ju sada više htio kod sebe imati, nego je zadnje svoje dane htio biti bez ikakve ure. Raspolo, blagosloveno od svetoga Oca i ohdušeno potpuno oprustom za čas smrti, nosio

je u bolosti uvijek na vrpcu oko vratu, da mu se ne bi kako izmaklo. Zadnjih dana dežao bi to raspeo gotovo uvijek ruci i svaki bi ga čas vruce cijelvao. Kada je vidio, da mu je smrt blizu, onda prije sveće pridest pred starješinom na glas obnovi svoje redovničke zavjete, te svećano izjaviti, da želi umrijeti u pravoj svesti vjeri, u stalnom utanju i u žarkoj ljubavi prema Bogu. On hoće umrijeti onako, kako je to uvijek vjernicima propovijedao. Kada je odatlo, da mu je kućnu zadnji čas, zamoli sam svećenika, koji je uz njega bio, da započne molitve za umrte, te je na njih sam odgovarao. Onda progrli raspeo čvrše, okrenu svoje lice prema kućnoj kapelici, gdje se čuva Presveti sakramenat, i tako, bez teške borbe, mirno i spokoјno ispušti svoju plemenitu dušu. Mnogi je uzdahnuo u sebi: „O kamo štete, da je i meni umrijeti onako bogoljubom, odanom i svetom smrću!“ Pokoj ma duši! A ti, dragi čitatelju, živi kao on, pa deš i umrijeti kao on.

— **Vukovar** (Slavonija). Od 5.—13. ožujka držala hrvatsku Srca Isusova u franjevačkoj crkvi svećani devetnice Srca Isusova u naknadu za tolike uvrede, što su mu se u zadnje doba u Hrvatskoj javno, na opću smutniju, učinile. Gdje se još nije obdržala takova devetnica, dobro bi bilo, kad bi se držala prije blagdanu Srca Isusova.

— **Visoko** (Bosna). U crkvi franjevačkog samostana postavio se mjeseca ožujka novi oltar Srca Isusova.

— **Zagreb**. U velikom tjednu postavila se u hrvatskom svetištu Srca Isusova četiri nova oltara: Bezgrješnog Začeda, sv. Josipa, svetih Angeyla čuvara i sv. Alojzija. Svi su dakle 9 oltara sada gotovi. Kad cijele radnje hrvatskog svetišta Srca Isusova nije se Bogu hvala dogodila nijedna nesreća, osim dne 21. travnja. Toga dana jedan mladi radnik iz selu Vrapču skotirao se s najviše visine s najviših lazija, kakovih 16 metara, sve do ispred živenskog Srca Isusova. Svaki, koji je bio prisutan, mislio je: mrtav je. Kad tamo, on si je samo slomio jednu ruku, „Hvali Bogu, koji te je sačuvao“, rekao je mu. „To je čudo“, rekao drugi. — Hrvatskom svetištu Srca Isusova treba još slijih novaca, dok se sasvijem dovršiti neftarnje uređenje. Jedna zagrebačka gospoginja dala je ovih dana 2 zlatna dolarja (oko 10 kruna), što ih je nosila u svojem ovratniku nakita. Okitilo ju zato Srce Isusovo najujljivim svojim Krepostilama: blagošću i poniznošću, koje čovjeka ljeplje rese nego sve zlato, svi dragulji člaviga svijeta. — Darove za hrvatsko svetište Srca Isusova s najvećom zahvalnošću prima: „Uredništvo Glasnika Srca Isusova, Zagreb, Palmotićeva ulica 33.“

— **Francuska vlast** znade se upravo podlijem i djetinjnim sredstvima boriti proti katolicima. Hodočasnici, koji su mjeseca ožujka 1861 na prošlenje francuskom svetištu Srca Isusova u Parizu (na Montmartru) dobili su dosada pupust na državnim željeznicama. Ove godine uskratila im je vlada ovu potakšnicu!

— **U Osijeku**, u gornjem gradu, ustrojilo se katoličko djetičko društvo.

Hrvatska omladina pod zastavom Sreća Isusova.

Sablast.

— Šta ti je sinko? — upita majka svojega sina gimnazijalca, zabrinuto ga gledajući i gladeći mu ruku.

— Šta pitaš? Nije mi ništa.

— Ma šta tako malo jedeš?

— Nijesam gladan.

— Jesi li bolestan?

— Nijesam.

— Ma ti si već nekoliko dana tako ozbiljan i mučljiv, malo jedeš, a svaki si dan sve to bijegji i mršaviji.

— Istina, istina — upade i sestra — i ja sam to opaziila. Ko da nije više isti. Prije gjak veseljak, uvijek gladan ko vuk, a sada hoda, ko da mu je duša nad zvijezdama, rastresen je, čangrizav, a mjesto da jede mesa, glogje samo kosti. Ta, šta ti je, Gjuro?

— Ako već hoćete da vam kažem, evo šta je — nemojte se uplašiti — — — jedna mi sablast ispija mozakt! — — —

— Sablast?! kakova sablast? smije se sestra.

— Jest, sablast dan i noć mi ne da mira, ko da mi je sjela na vrat.

— Uhh! šta govorиш? — u čudu će majka. — Zar da u našoj kući ima sablasti?

— Ima, imam, i kako me progoni! Čisto mi je da poludim. Na večer kad idem spavati, eto sablasti i legne kraj mene na postelju. Noću kad se probudim, sablast mi se kesi i

zlobno ruga: „Propao si!“ U jutro, kad ustanem, prvo, što mi se prikaže, opet je ona grozna sablast. Danju, ili sjedio ili hodao, svuda me sablast prati. Kad jedem, sablast jede sa mnomo iz istoga tanjura, piće iz iste moje čaše. Uh! — — — Pa se onda čudite, što mi ništa više ne ide u tek, ni žganci, ni kolaci, ni pečenka. — — — — —

— Uh! sinko! — krsti se majka od užasa, a sestra problijedi, pomislivši, da nije brat možda poludio?

— Ma kakova je to sablast — upitat će sestra — mi ne vidimo ništa, to su same utvare. Mili Bože, šta ti je?

— Ne, to niješ utvare, to ti je živa istina.

Nasta podulja tjeskobna šutnja. Majka u najvećoj brizi gleda sina, a sestra malo da ne proplače.

Najedamput udari gjak u grohotan smijeh, da se je sav tresao.

— Vi me pitate, kakova je to sablast? Kazat ću vam, i ako je nijeste dosada vidjeli, sad ćete ju vidjeti.

— Uh! Bože budi s nama! — kriči majka.

— Ta vam je sablast — uh! opet mi se zlobno smije, iskeši zube, škripl — — — — —

— Uia! uh! — majka će prestravljenja.

— Joj, Gjuro! — zavilli sestra i pokrije si bijelo lice objem rukama.

— Ta je sablast — uz tajanstveni će smijeh Gjuro — misao na ispit. Ta me misao progoni dan i noć. Bojim se, da ću propasti, premda marljivo učim, a sada pogotovo učim i buham, ali ona mi sablast ne da slatko ni jesti ni piti ni veseliti se.

— Ali, Gjuro! — razvikuje se sestra — kako si danas vragoljast! Takova šala! Tako nas nasamariti! Uplašio si nas, da ne mogu kazati!

— Bogu hvala, kad nije druga sablast! — uzdahne majka. Bilo joj, kao da joj je kamen spao sa srca. — Te sablasti skoro ćeš se riješiti. Ispit je pred vratima, još koja nedjelja pa se ne treba više bojati.

— Ispit pred vratima! — jače gjak. — To je baš moja nevolja, sablast, koja mi je uvijek pred očima.

— Ne boj se, Gjuro — sestra će živo. — Čitala sam u Glasniku Srca Isusova, a i ti si čitao, kako su se već toliki gjaci utekli Srcu Isusovu, a usto, to se zna, marljivo učili, pa s pomoći Presvetoga Srca dobro prošli na ispit. Učini jednu devetnicu, pa ću i ja s tobom.

— I ja ću, sinko, s tobom se moliti. Hoćeš li?

— Hoću, hoću, kako ne bih. Ali me je ipak strah od samoga svoga straha. Ako onako uzrujan i prestrašen stupim pred stroge profesore, ne će znati zamucati ni bijele ni crne.

— Ne plaš se, sinko, od ptičjeg strašila — miri ga majka. — I toga će straha nestati, ako se pouzdaš u Srce Isusovo. Ti se samo molji, uči i, uzdaj — i dat će Srce Božansko, sve će dobro biti, ako je samo njegova Presveta volja.

— Pred Srećem Isusovim — veselo će sestra — tvoja će sablast strugnuti poljem!

— Hvala ti, majko; hvala ti, sestro! Dakle sutra ćemo početi devetnicu?

— Sutra, namah sutra — klikne sestra — pa šta Bog da i sreća junačka.

I doista počeće devetnicu, nestalo je sablasti u nepovrat, naš je Gjuro marljivo učio, na ispitu mirno i sabrano odgovarao, i bolje pružao, nego se i nadao.

Ali to je samo priča! — reči će naši dragi čitatelji.

Jest, no ako je i priča, opet je istinita. Ne vjerujete li priči, a ono čujte, što vam sami gjadi po živoj isilni i po duši pripovijedaju. Evo vam tuj nekoliko njihovih zahvalnica iz onih tolikih, što ih je Glasnik opet primio.

Gjačke zahvalnice.

Evo Zvonimira iz Zagreba. „Strah bio je ponajglavniji uzrok, zašto sam dva puta sporedno propao na ispit. Dopustom visoke vlade budem pripušten treći put pred ispitno povjerenstvo. Padnem li sada, propala je sva moje budućnost. Učio sam, molio se još više Srcu Isušovu, sasvijem se pustiv u ruke Božje. Došav na ispit, nestalo je u meni straha, mirno i dobro odgovorili i s veseljem odoh iz sobe ispitnog povjerenstva, jer sam, hvala Presvetomu Srcu! dobro prošao“.

Evo Petra, koji je sada već na visokim školama u Beču. „Sve se više približavalo vrijeme ispitu zrelosti, vrijeme od svih gjača očekivano velikim strahom, a pogotovo od mene, jer sve da sam marljivo učio, nije mi nauk nikako polazio od ruke. Osnobitih mi je briga zadavala povijest. Silan me je strah obuzeo, da ne će moći položiti ispit. U toj stisici obratih se životom vjerom na Presveto Srce Isusovo, stalno se uzdajući, da će me pomoći. I doista se nijesam prevario u nadi, već sam položio ispit upravu kako sam i želio. Hrvatski mladići

i djevojke, u kojoj god potrebi obratite se na Presvetu Srce Isusovo, i budite uvjereni, da će vas ono pomoći, te da ćete mu i vi, kao što ja sada, veselo kliknuti: „Hvala i slava prestatkomu Srcu tvome, o Isuse!“

Eno Vjekoslava, realca u Karlovcu. „Bio sam u opasnosti, da ću dobiti drugi red iz matematike i iz hrvatskoga jezika. Čitajući Glasnik i u njem mnoge zahvalnice, utečem se i ja devetnicom predobromu Srcu Božanskemu, i dobio sam prvi red iz svakoga predmeta.“

Eno i Jurja, abiturijenta iz Zagreba. „Imao sam u lagati popravni ispit, kojega sam se bojao kao žive vatre. Istina, učio sam dosta, ali pouzdanje i odvažnost kod ispita mogu i moram pripisati samo Presvetomu Srcu Isusovu, kojemu sam se utjecao za pomoć.“

Iz mnogih drugih zahvalnica gjaka spomenut ćemo još onu Stjepana, pravnika z a g r e b a č k o g a, koji piše: „Sam Presvetomu Srcu želim da zahvalim sav svoj uspjeh u muzicima, a napose kod drugoga državnoga ispita“ — i ona Petra, I s t r a n i n a, svršenoga pravnika, koji izjavljuje: „Zahvaljujem Presvetomu Srcu Isusovu za pomoć kod državnoga ispita.“

A gdje su nam djevojke? Evo ih čitava povorka. Svakoj je u ruci bijeli ili ružičasti, parfumirani list, kojemu je napisana njezina čuvstvena zahvalnica. Slinjamo barem jednu ili dvije. Pavica, sada već učiteljica u Dalmaciji, stupa iz reda i čita: „Malo je tko, pa bio i najvaljaniji, a da mu se ispit ne čini pravim strašištem, neprelaznim mostom. I meni je nazad malo vremena bilo da učinim taj korak, koji će odužiti o mojoj sreći i budućnosti. No kako sam plašljive naravi, mučila me je dan i noć zločubna slutnja, da je to vrhunac, kojega se dočepati ne ću. Ali ono, što nije sam mogla da oče kujem od svojih slabih tila, očekivala sam od onoga, koji sve može, ako mu se samo svidi. I stoga obratih se devetnicom njegovom Presvetomu Srcu, obećah javno mu zahvaliti i pretplatiti se na njegov Glasnik, pa evo ispunjam obećanje, jer su moje molitve uslišane, a ja se lilišam onog tereta, one tjeskobe, one sablasti, koji su mi mutili sav život i sav rad.“

„Slušajte i mislite iz Bosne ponosne“, oglasi se Emilija. „Bila sam u VIII. razredu, a jedan mi je predmet vrlo teško išao od ruke. Već sam mislila, da će mi u svjedodžbi odliku pokvariti. Što da učinim? Utečem se devetnicom Presvetomu Srcu Isusovu, koje me je dosada uvijek uslišalo. I doista nije me ni ovaj put zaboravilo, te sam dobila lijepšu svjedodžbu, nego što sam se i nadala. Vazda kličem: hvala i slava Božanskomu Srcu Isusovu!“

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 7. Srpanj 1908. God. XV.

Islazi mjesечно. Cijena 48 f. — 8 poštom 1—10 štamaka po 80 f.
10—80 po 70 f. 80 i više po 60 f. Za inozemstvo i K 20 f.

Namjena molitava i dobrih djela za srpanj.

(Blagostovana od sv. Oca pape Pija X.)

Izbor staleža.

svijet je kao kazalište. Svaki tu ima svoju ulogu, koju mu je odigrati: tko je kralj, tko sluga; tko vojnik, a tko setjak i tako dalje. Ne može svaki biti svećenik ili profesor, niti svaki krojač ili slastičar. Ne mogu svi biti radnici, a nitko trgovati; ne mogu svi trgovati, a nitko raditi. Bog je u svojoj mudrosti tako uredio dražvo ljudsko, da mora biti raznih staleža, od kojih jedan dragomu pomaže.

A tko dijeli uloge? U kazalištu ravnatelj; a u svijetu dragi Bog. Svakomu on daje svoj red; svakomu određuje koju mu je ulogu igrati na svjetskoj pozornici, pa će ga jedan put pozvati na račun, da ti je svoju ulogu dobro odigrao ili zlo. Teško si ga onomu, koji nije htio stupiti u onaj stalež, što mu ga je Bog odredio. Teško ti će proći u životu, još teže na sodu Božjem.

Tko je u staležu, kamo ga je dragi Bog postavio, taj putuje kroz život kao željeznica po tračnicama, lijepo i lako. Ima na putu i pogibeljnih mjestâ, brda i ponora, ali ti je Bog milošću svojom sagradio i mostove preko ponora i prorove (tunelle) kroz brda poteškoća. Tko je pak stupio u drugi stalež, nego što mu je Bog namijenio, taj kao da putuje pješice gorom i dolom, lagano i mučno, nogu mu se često sklizne,

on će lako posmrti, te se strmoglaviti u koji ponor, iz kojega ga niko ne će izvući.

Ptici valja biti u zraku, a ribi u vodi, a tebi u onom staležu, u koji te Bog postavlja ili zove. Tko stupa u drugi stalež, taj čini nered i smrtnju na svijetu, unesrećuje i druge i samoga sebe. Bog je svakomu odredio sve potrebiti milosti, da se spasi, ali u onom staležu, u kojem je njegova Presveta volja da žive. U drugom staležu nemaš tako obilnih milosti, te ćeš se teškum mokrom i uz mnoge nevolje jedva spasti.

Kada mladič ili djevojka odrastu, onda je vrijeme, da si izaberi stalež života. Mnogi si stoga ne trebaju razbijati glave, jer im već same okolnosti jasno pokazuju, što im je postati. Dobro, barem znaš, da je to volja Božja, i da će te pratići njegov blagoslov. No drugi, osobito školovani, mogu si stalež izabrati po svojoj volji.

A kako oni to čine? Mnogi i premnogi onda samo pitaју, u kojem bi staležu najlaže došli do novaca, do časti i uživanja; gledaju i na svoje sklonosti, možda i na grješne sklonosti i strasti, pitaju za želju roditelja, a za volju Božiju ne pitaju. A roditelji većinom na drugo ne misle, nego kako će im što veća pomoći i korist biti od djece.

Sve to ne valja. Tako ne smije kršćanini birati stalež. Kada ti je bitati stalež života, onda valja da se pitaš: „Što hoće dragi Bog od mene?“ — A dragi Bog hoće, da stupis u onaj stalež, u kojem ćeš mu ti najbolje služiti i najlaže spasti svoju dušu. Ta, nijesi valjda na svijetu, da se obogatиш, da si stekneš slavno ime, da se zabavljajaš. Misli malko na smrť. Ona će svemu tomu učiniti kraj. A tvoja duša — kud će? — Bogu na istinu! — Ti si na svijetu, da Boga služiš i dušu svoju da spaseš. Ta istakne, i ništa drugo, mora odlučiti, kad se radi o izboru staležu.

Mnogi će najbolje Bogu služiti i dušu svoju spasti, stepu li u stalež svećenički ili redovnički. Ako te Bog zove u ovakav sveti i urušeni stalež, blago si ga tebil. Odazovi se njemu, inače ne ćeš biti sretan.

No ako te Bog ne zove ni u svećenike ni u redovnike, to ti je ostati u svijetu, ali ne da svijetu služiš, nego Bogu. Podne poštio nemoj dakle stupiti u takav stalež, u kojem ne bi lako mogao vršiti sve kršćanske dužnosti, ili goće bi zapao među zle ljude te došao u velike pogibelji za spas neumre si duše.

Slušaj savjete svojih roditelja, osobito ako su robožni kršćani. No ako se roditelji protive volji Božjoj, onda je Božja starija nego ljudska. Roditelji nemaju prava, da zapovijedaju djeci, u koji će stalež stupiti, ne sanju te siliti na ženidbu, no ne sanju te niti siliti, da postaneš svećenikom. U svetu je točno čovjek slobodan, sam si je kovat svoje srće.

Mnogi su nesretni i nezadovoljni za čitavoga svoga vijeka, pa ne daj Bože, i za čitave vječnosti, jer nijesu izabrali stalež prema volji Božjoj.

Da te takova nesreća ne zadesi, puno se Bogu molj, kad ti je izabaviti stalež. Molj se Duhu Svetomu, da te rasvjetli, molj se Presvetomu Srcu Isusovu, koje te više ljubi nego i sami roditelji; molj se Blaženoj Djeyici Mariji, koja je „Majka dobrog savjeta“. Ispiluj svoje sklonosti, svoje darove, svoje okolnosti; promišljaj, kako bi ti bilo u ovom ili onom staležu, ali nada sve uvijek se pitaj: u kojem će staležu najbolje Bogu služiti i najjakše dušu svoju spasti? — Ako tako biras, ne ćeš promašiti.

„Veliko obećanje Srca Isusova“ i puš u Lavant- skoj dolini u Koruškoj.

(Dopis jednoga slavonskoga svećenika.)

Megju spisima blažene Margarite Alakok nalazi se i jedno pismo, što ga je godine 1688. ili 1689. pisata u Dijon (izgovori: Dijon) časnoj majci, nekadanoj glavarici svojoj, Frančki de Saunaise (izgovori: de Somes). U tom listu piše „učenica Presvetoga Srca“ megju ostalim i ovo:

Nekoga petka reče Gospodin kod svete pričesti nevrijednoj službenici svojoj ovo:

„U neizmjernou milosrgu Srca svojeg obećajem ti, da će svemožna ljubav njegova udjeliti milost konačne pokore svima, koji se u devet suslijednih mjeseci svakoga prvoga petka pričeste; ne će oni umrijeti u nentilosti njegovoj niti bez svetih sakramenata, jer će im Srce moje Božansko sigurnim utočištem biti u onom zadnjem času“.

Velika je to, nema sumnje, milost, što ju Presveto Srce obećaje svima, koji obave tu „veliku devetnicu spasa“, to jest, koji se „u devet suslijednih mjeseci svakoga prvoga petka pričeste“. Ali tko da se čudi tonu i da sumnja u tom? Ali

možda Gospodin Isus nije mogao toliku milost obećati? A što ne može on svestrožni; on predobri; on, koji je u neizmjernoj ljubavi Božanskega Srca svoga život svoj dan za naš; on, koji se i danas u oltarskom sakramentu izlaže neprestanim i najvećim uvredama; samo da nas brani tijelom svojim i napaja krvlju svojom — što bi nam on uskratiti mogao? Zar naau nije, davši sebe u Presvetom sakramentu, i onako sve dao?

Nikada nijesu pobožni štovatelji Presvetoga Srca Isusova o tom obedećaju ni najmanje sumnjali. Mnogi su se vjernici, često uz velike žrtve, trudili, da si onako veliku milost za odsudni čas smrti ovom „velikom učešćenicom“ osiguraju. Da ne govorim o drugim primjerima, pripovijedat će vam ovdje samo ono, što sam sam vidio i čuo, boraveći dulje vremena u lavantskoj dolini u Kornškoj.

Središte revnosti i tluhavi spram Presvetoga Srca Isusova u dolnjoj lavantskoj dolini jest Sveti Andrija, maleni gradić na podnožju sinjih Alpa, sa jedva kakovih 7-800 stanovnika. Sama župa broji 3566 duša, ali je raspršana, te obuhvata više ovečih sela. Veliki je tu samostan Družbe Isusove, a njihova prostrana crkva Majke Božje od Loreta staro je u glasovito proštenište, tanto od godine 1647.

Kako je dolina dobro narušena, te seli mnogo, a svećenstva malo, to dušobričnomu svećenstvu svjetovnomu rado-pomažu, kada i gdje samo mogu,oci Isusovci. Tako printjerice drže oni već od više godina u četiri oveće filijalke svake nedjelje po podne propovijed i blagoslov. Ovda onda upjela bi se tom prilikom koja i o Presvetom Srcu Isusovu, dok nije koncem svibnja godine 1903. jedan otac neke nedjelje mjesto običajne katekeze u selu Sveti Stjepan (župe Wolfsherg) rekao lijepe propovijed o tako zvanom „velikom obećanju“, te pozvao slušatelje, da sljedećeg petka otpočnu veliku devetnicu od devet petaka. U me vič, g. Rektora obećao im, prijaviti li se dovoljan broj, da će doći jedan od otaca, te im saslušati ispovijedi i služiti togu dana sv. misu.

I gde, s mjesta se prijavilo 60 osoba; a kad došao prvi petak, bilo ih 133! U srpnju paće 142, u kolovozu 157 itd., svaki put sve to više, tako da već jedan otac nije mogao sam svima da udovolji, jer je radeni dan, pa bi svi rada, da budu što prije gotovi, te uzmognuti brzo na posao. Od prosinca dakle iste godine dolaze ovamo uvijek dva oca, i to već u četvrtak po podne, te marljivo ispovijedaju od 5-9

sati na večer, a bude kadšto i dulje. U jutri im valja ustatiti još prije tri sata, jer svijet, premda poljodjelski i radnički, ne mareći ni za kštu ni za snijeg, čeka već pred vratima.

Mislilo se, da će nakon devet mjeseci ta pobožnost je-njati, ali gde, što dalje, čini se, da to bolje crvate. Danas se obavija tamo već po treći put ponovno velika devetnica, pa je ipak popriječno svaki put oko 170 pričesnika, a znade ih biti često i daleko preko 200. Uvažiti pak valja, da je kod crkve jedva desetak kuća, dok su sve ostale veoma rastrešane.

Sv. Andrija u Koruškoj.

U Siegelsdorfu počelo se s tom devetnicom u ožujku godine 1904. Maleno je to seoce od jedva kakvih 16 obitelji, s kakvih 50 odraslih članova. Ali tu je, jedva pet časača daleko, zaselak (majar), gdje je takozvani zaposleno oko 50 dečjadi. Pa gde, i tu od prvoga početka pa sve do danas, premda je sada već i druga devetnica otpočela, prima svete sakramente svakoga prvoga petka popriječno 70 do 80 osoba, a bude ih i preko stotine, da se čudiš, odakle ih toliko u tako malenom mjestanju. Ali dà, čuje se to daleko, pa komu je još bliže i moguće, taj upotrijebi tijepu priliku, da razveseli

Božansko Sret, a sebi osigura blažen smrtni čas. I tako mnogi dolaze i iz podaljih mesta.

U Sv. Jakobu (spada pod župu Sv. Andrije) počelo veliku ovu devetnicu najprije troje djece, i to dva dječaka i jedna djevojčica. Kako u svom selu nesmaju ni škole ni redovite sv. misi, valjalo im ići na ispunjaj i k svetoj pričesti u Svetog Andriju. Ali to je daleko, dobro uru boda! Ništa za to. U školu i onako mograju. Ustat će dakle ranije, sat prije poći će od kuće, pa do osam sati, dok škola počne, mogu biti već gotovi. Ali im vrtja gladijati, te do večere ništa toploga ne okusiti, jer preko počne ostaju u školi. O, ljubav ne pozna nikakih zapreka; „Jaka je proput smrti“, veli sv. Pismo. Mali štovatelji ustrajali i postidjeli mnoge velike.

Megutim pokušao i tu jednom, na Tijelovo godine 1904., toje palo upravo noći prvoga petka, jedan otac Družbe Isusove, da u propovijedi oduševlji za tu stvar i odraste. I gle, premda je imao veoma malo nadje, kako sam kazuje, jer bijaše ljetno doba, doba velikih poljskih poslova, a kuće na daleko i na široko po dotini rasijane, odmah poslije propovijedi, još iste večeri, ispunjedilo se preko četrdeset osoba, a sutradan još i više; ukupno 115. Kasnije se taj broj doduše nešto umanjio, ali nije čudo, kad je selo maleno a rastfrano, te mnogi trebaju po čitavu uru do crkve. „Jedan čuvjek“, pripovijeda isti vše, otac, „rekao mi jednom, da je u 12 sati sati noću pošao od kuće, samo da se okoristi lijepom prilikom, te obavi veliku ispunjaju, jer u drugo doba ne doisprijeva od velikoga i teškoga posla“.

Cuti i u Schönewegu (spada takozjer pod župu Svetog Andrije) za te nove pobožnosti u svom susjedstvu, pa zaželjeli i oni svećenika i sv. misu prvoga petka. Tu se je najmanje kakvom uspjehu nadalo, jer su kod crkve samo dvije kuće, dvije su četvri ure daleko, a ostalima ni traga ni glasa. K tomu cijelo selo leži u bedinama, da u zimi ljudi jedva mogu iz svojih kuća da izognu radu silnoga snijega. Pa ipak, premda se sa čednim brojem otpočelo — 39 duša, — lijepo je kasnije pobožnost napredovala, jer još i danas prima tom prilikom 70—80 osoba sv. sakramente, a to u scocu, koje broji jedva 300 duša!

Kad ćemo čuti za ovaku revnost iz naših hrvatskih krajeva? Imu doduše i kod nas mnogo razasutih sela, ali jedva da će gdjegod, barem u vidoj Hrvatskoj i ravnoj Slavoniji, biti takvih, kakva su ovdje. Ovdje naime vidis obično samo crkvu

i još samo kuću, dvije, te se uzalud obaziraš i pištaš: gdje je selo? Pa ipak, gde, koja revnost! Što će na tu oni, koji do crkve ne trebaju nego tek par koračaja? Nadamo se, da ćemo uskoro o sličnoj revnosti i žaru gledom na veliku ovu devetnicu, jer u mnogom drugom pogledu ima hvala Bogu kod nas primjera, kakvih češ teško drugdje naći — moći i iz hrvatskih

Crkva Majke Božje Loretske u Sv. Andriji = Kruškoj

krajeva javiti. Na posao dakle, tko još nije obavio ovu veliku devetnicu!

Za ravnanje primjećujemo, da je dovoljno, te se prvoga petka primi samo sv. pričest, a sv. ispunjava sama po sebi nije potrebna. To dakako vrijedi samo za one, koji se s dopuštenjem svoga ispunjednika smiju i bez ispunjava ovda onda pričestiti.

Paklena bomba.

(Dopus iz kapucinskog samostana na Rijeci.)

Bijaše to 9. svibnja ova godine. Cijelo stanovništvo grada Rijeke kao da ju zaboravilo na svoje poslove i zanimanje. Govorilo se samo o jednoj stvari: o zločinu, koje da se je tobože dogodilo u našem samostanu. To ne bijaše ništa drugo, nego strahovita kleveta — crna laž, koju su socijalisti u paklenoj mrižnji proti nama kapucinima izmisili, boteći nas jednim udarcem oboriti.

No Bl. Djevice Marija smela ih je, i to baš na dan došaska sv. kućice na Trsat, 10. svibnja. Opaka je kleveta kolala po gradu samo 24 sata, dok nije našao sutra u jutro-katolički list „Il Faro“, koji raskrinka početnike te paklene „bombe“, kako ju on punim pravom naziva.

Bomba se je, istina, rasprstila, a uz takav prasak, da ga je čitav grad čuo — ali, mjesto da je pogodila nas kapucine, proti kojima je bila bačena, ona je naškodila samo početnicima tog atentata, te im sav obraz počernila. Početnici one klevete odgovarati će pred sudom, a s njima i nekoje židovske novine, po kojima su nesretnici sramotno laž htjeli turiti u svijet. Grad se negnjutim odmah umiri i uvjeri, da to nije ništa drugo nego strašna jeka one poznate Volterove: „Lažite, lažite, prijatelji mojih!“

Ovo, što do sada pripovjedisimo, nije nego početak čuda drame, koju kanimo ukratko vrijednim čitateljima Glasnika pripovijedali — na čest i zahtvalu Božanskom Srcu Isusovu i Bijeloj Djevi na obzoru Pirineja — Majci Božjoj Lurdskoj.

U mjesecu smo Marijinom — čarobnom svibnju. Kod nas se, kao i drugdje, taj mjesec proslavlja što svećanije. Propovjednici su svjek birani između načglasovitijih, što ih naš Red ima. Ove godine propovijedao mlad, vatretni, učeni kapucin, otac Gaetano iz Firence. On, kao član istog Reda očuti svu težinu crne klevete. Njega se to nemilo dojmi. Pak da dade oduška svojoj opravданoj srdžbi, počne propovijedati o spomenatoj kleveti i o ljudima, koji su je izmisili.

Njegove su propovijedi bile tako temeljite i poduprie takvim dokazima, takovom silom logike i izvanrednom govorničkom vještinoom, te se narod sav ushićen nije mogao više uzdržati, već ga u samoj crkvi pozdravi burnim odohravanjem i pljeskanjem, kličući u čest nevinim žrtvama podle klevete. Oni, koji ne moguće od velikog gamuća pljeskati, ronili su suze,

kojima su oprali za čas baćenu i jagu bezdušnih lažaca, i utješili naša ražalošćena srca. Kad jedan pliče, a njegov je plać opravdan, divno je, ali kad cijeli narod zaplače i susama uzvećice slavlje pravde i nevinosti — to je veličanstveno! Mnogi su kao u znak prosvjedovanja nosili mikodare za gradnju nove crkve.

Neprijatelji su sada bolje nego ikada uvidjeli, da su promašili cilj. Htjeli su umanjiti ugled i ljubav naroda spram nas — a oni ga još povećale. To ih je vrlo peklo.

Što sad?! Oni ne miruju, nego kipeći od ljutine spram našeg dičnog subrata oca Gaetana, pozovu ga na javnu učenu prepirku. On im se najpripravnije odazove. Sutradan čita se po gradu oglas, da će biti javna učena prepirka između oca Gaetana i nekog socijaliste iz Milana. Kao mjesto za prepirku određeno bi gradsko kazalište. Raspravljat će se o demokratskom i o kršćanskom socijalizmu. Svak je željno očekivao večer. Taj dan pričestilo se s nama mnoštvo naroda za što sjajniji uspjehi prepirke, te smo ujedno obećali javno se u Glasniku zahvaliti, ako sretno svrši.

Na večer u 8 i pol sati u prepunom kazalištu pokaže se na pozornici otac Gaetan sa svojim protivnikom, kojega uz silno odobravanje i pljeskanje slušatelja najsajalnije pobijedi. Da, i sam bivši socijalistički vogja mu pljeskaop — što je najbolji dokaz pobjede. Katolički dnevnik „Il Faro“ sutradan donosi članak pod naslovom „Pobjeda našeg junaka“. To je bio veliki udarac za pogubni socijalizam,

Mi pak presretni, radi divnog uspjeha — kličemo svom dušom i svim žarom naših srdaca: Slava Presvetomu Srcu Isusovu i precistom Srcu Marijino!

A ti, premili Glasnike — vjerni prijatelju naroda našega — javi svim svojim plemenitim čitaocima, kako je moćna i velika naša Zaštitnica i ovaj put satira glavu zmiji paklenoj. Pripovijedaj im, kako nevinost slavlje slavi i kako tmine nestaje, gdje svjetli luč žive vjere. Kaži im, da je slatko vojevati pod zastavom, na kojoj sjaji Božansko Srce Isusovo i Marijino, reci im neka uvijek stope na braniku vjerskih svetinja i načela. Napokon dovikni i našim neprijateljima, da smo za istinu, pravdu i nevinost pripravljeni sve podnijeti, da, i samu smrt!

Zahvalnice.

Zahvalnice trebaju biti potpisane potpunim imenom i adresom, i učešće ih ne može biti nikako nezvanično. Uredni.

„Nevolja gola — najbolja škola“. Ona nada sve uči žarko i pobožno moliti, a dragi Spasitelj, kako je dobra i milostiva Srca, često upravo na očekivan način pomaže, kada već ljudske nade nemaju. To ti potvrđuje bezbroj zahvalnica, što ih u Glasniku čitaš.

No ju li se dosta samo moliti?

Reči ćeš: dosta je, jer je Isus sam rekao: „Molite i dobit ćete“.

No pazí, dragi čitatelju! Nije Isus rekao samo to, nego je namah i dodao: „Tražite, i nači ćete; kucajte, i otvorit će vam se“. Drugi put reče: „Bdijte i molite“, a opet jednom zgodom: „Ova se vrst (vrugova) izgodi samo molitvom i postom“.

Vidite dakle, da nije uvijek dosta, samo kako tako se moliti, već treba tražiti i kucati, treba kadikad dodati i bdijenje i post, to će reći, razna djela kreposti i samozataje. Svakako će nam molitva postati uspješnija i brže će se uslišati.

Kada te dakle nevolja snagije, moli se, moli pobožno, ponizno, pouzdano, Boga odano, postojano; moli u crkvi i kod kuće; učini jednu, učini i više devojnica Srcu Isusovu na čast; moli zajedno s drugima, uteci se u razgovor Bl. Dj. Marije, sv. Josipa i drugih ugodnika Božjih — ali uza sve to dodaj još razna djela kreposti i samozataje, učini, ako te srce nuka, i koji zavjet — i Sreću Isusovo, koje je bogato milosrđjem, zaciјelo se ne će oglušiti tvojim silnim molbama, nego će te uslišiti, ako je samo ono, što moliš, Bogu na slavu, a duši tvojoj na spas. Ako li nije — što on bolje znade od tebe — onda će ti udijeliš drugu, svakako još korisniju milost.

A koja su poglavita dobra djela kreposti i samozataje, što ih možeš dodati svojim molitvama?

Prvo je:

Primi bogoljubno sveće sakramente!

Ako hoćeš, da ti molitva bude Srcu Isusovu ugodna, prije svega treba, da si u milosti Božjoj. Stoga ćeš najbolje početi devojnicu time, "da se iskreno i slrušeno isповjediš i bogoljubno pričestis".

Gdje god odgode primanje svetih sakramenata do na kraj

devetnice. Je li to pametno? Ako si nijesla svijestan ni jednomu grijehu, neka, slobodno odgodi svete sakramente do zadnjega dana devetnice. No ako ti je duša u grijehu, onda ćeš svakako bolje učiniti, počneš li devetnicu time, da si dušu očistiš u svetoj ispoljedi. Istina, Bog i grešnika uslišava, ali kud i kamo više i prije pravednika. Pa i pravedniku više će vrijediti bogoljubno primanje svetih sakramenata, osobito svete pričesti, nego i sama devet-dnevna pobožnost. Nikada Isus radije ne uslišiva tvojih molitava, nego kod svele pričesti, kada poput svetoga Ivana kod zadnje većere počivaš na grudima, na Srcu dragog Spasitelja.

A sada čuj lijepo primjere:

Pripovijeda sin krune Dalmačije, povjerenik Glasnika: Bijah u velikoj neprijetici, ne mogavši naći posla, da si zaslужim svagdanji hleb. Tužan i jadan padoh u zdvojnost, tako da sam si želio oduzeti život. No sam se zgražah od svoje nevaljanosti, a savjest me je silno pekla. U to sjetili se premlostivog Srca Isusova, obratim mu se vrućom devetnicom i počnem primati svete sakramente svakoga prvoga petka u mjesecu. I gde, Srce Isusovo usliša moje prošnje i pribavi mi lijepo mjesto, u kojem sada zadovoljan živem. Sioga zahtaval kličem:

Srce Božje živ je izvor
Svakog dobra, svakog dara;
Srce Božje svegj nas ljubi;
I kad daje i kad kara.

Cujte mladu Hrvaticu. Već su toma tri godine, što mi se je probudila želja za redovničkim životom. Ali se nikad ne usudih prošiti majku za dupuštenje. Sumnjala sam, je li to doista volja Božja, da se odreknem ispraznog svijeta, ili je to možda samo koji mladenački žar, kojeg će s vremenom nestati. U ovoj neizvjesnosti minula već treća godina. Kad eto ti jednoga dana prevrčeni svoje knjige, naigrem na nekakve crvene knjižice: bili su to stari brojevi Glasnika Srca Isusova. Držala sam Glasnik, kad sam polazila u višu školu u Gjakovu, a od onog vremena nije mi više nikada došao pod ruke. Zametnula sam ga bila. Sada, našavši ga, obesejila sam se, kao kada se tko iza dugog vremena opet sastane s nezaboravnim prijateljem. Čitam ga opet, i sve većom nasladom čitam, i naigrem na one tolike zahtvalnice. „Mili Bože“, pomislim, „Srce je Isusovo već tolikim помогло u potrebama tjelesnim i duševnim, pa zar bih ja jedina bila, kojoj bi uskratilo svoju

pomoć?" Odlučim držati devetnicu njenu na čast, te se nakon iste isповједiti i pričestiti, ne bi li mi Srce Isusovo očitovalo svoju volju, da li me je odabralo za službenicu svoju. Ako mi majka dopusti, da stupim u samostan, uzet ću to kao stalni znak volje Božje, jer ona dosada nije za to htjela ni da čuje. I doista, nakon devetnice zamolila majku, a ona mi dopusti, da učim po svojoj želji. Tko sad veseliji od mene? Srce Isusovo, za uvijek bit ću tvoja nevrijedna, ali vjerna zaručnica!

Prikaži Boqu svetu misu.

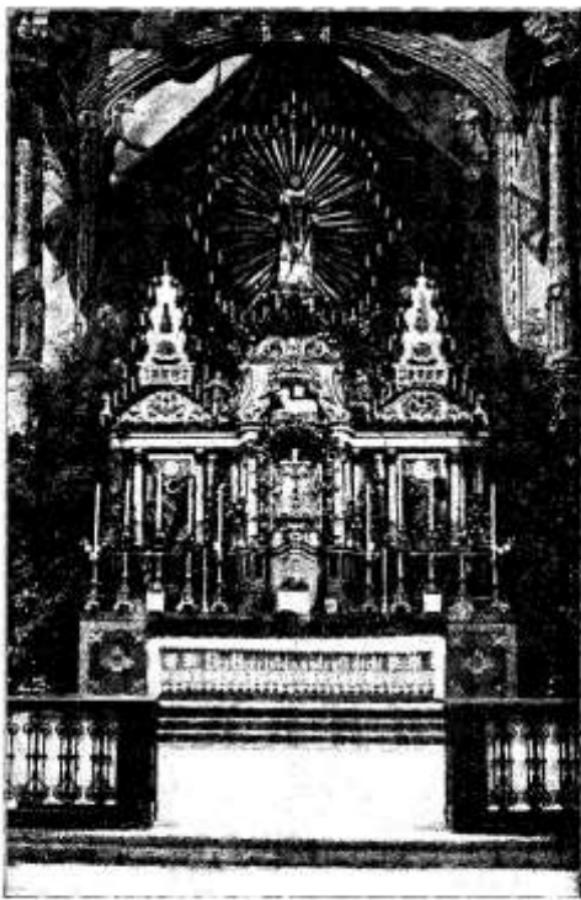
Druge, što ćeš vrlo korisno i uspješno dodati svojoj devetnici, jest sveta misa. Slušaj ju pobožno, ako ikako možeš, svaki dan devetnice, pa daj i jednu ili drugu sv. misu na svoju nakazu odslužiti. Tako ćeš uz svoje slabe molitve dragom Bogu prikazati někryme žrtva njegova predragoga Sina, a ne trebam ti istom kazati, što će više vrijediti i tebi brže dobiti milost, koju želiš: da li tvoja molitva, tvoja devetnica, ili pak molitva i žrtva samoga Božanskoga Srca u svetoj misi.

Tražiš li primjera? Evo ih!

Ostario sam u službi — prípovijeda jedan Slavonac — a uvijek sam uživao potpuno zadovoljstvo svojega nadzornika. Kad eto ti jednoga dana učinim jednu pogrešku. To su moji neprijatelji jedva dočekali, pa me stali na svaki način očnjivati kod nadzornika, dok se on ne razljati na mene, pa ni dva ni tri, već me smješta pošalje kući. Ostadoh skoro mjesec dana doma, ne znajući, šta da učinim. Imao sam sada kad čitati, a sredom dopane mi ruku Glasnik Srca Isusova. Čitajući zahvalnice, pouzdam se i ja u Sreću Božansko, učinim devetnicu i dam odslužiti jednu sv. misu. Izvršav sve to, eto ti jednoga dana k meni drugog službenika s porukom od nadzornika, neka opet dogjem. Sutradan vratim se u službu, a nadzornik me primi, kao da nije ništa bilo. Slava Presvetomu Srcu Isusovu i hvala mu, što me je u toj nevolji pomoglo.

Evo zahvalnice iz Dubrovnika. Moj suprug teško obolio. Dva lječenika ga liječila bez uspjeha, a bolest samo sve to gora. Sto ću jadna, već se počnem moliti Srcu Isusovu i dadem odslužiti jednu sv. misu pred njegovim kipom. I ne bi dugo, a bolest krenula na bolje.

No veća nevolja za obitelj od same bolesti jest nesloga. Biti sam se — piše jedna Hrvatica — ljuto zavadila sa svojim suprugom poradi njegovih kletvi (psovki), kojima me

Za blagdan Srca Isusova nакићен олтар у цркви Мајке Božje
Loretske u Sv. Andriji.

je za svaku malenkost znao obasipati, i poradi druge neurednosti njegove. Na moju veliku žalost nije mi se dao više pomiriti. Ali što ne mogu ja, može Srce Spasiteljevo. Učinim devetnicu njemu na čast, platim jednu svetu misu, i eto ti veselja: kaže mi odjednom suprug, da će ići na sv. Ispovijed, što već nekoliko godina nije učinio. A primivši svete sakramente, da vidite, kako se je promiljenio! Neurednosti je nestalo, a ne samo da ne psuje (kune) sam, već ne trpi ni da drugi psuje. Zar to nije sjajna pobjeda milosti Božanskega Srca??!

Veselo nam javlja Slavonka iz Gromaćnika: Puni sedam godina dana bolevala sam i već sve to više propadala. Majka plače dan na dan, moja su djeca žalosna, a ja sve to slabija. Od ljekarija nije mi bilo nikakve koristi. Ali se zato obratim Sreću Isusovu, učinimo više devetnica i dadećemo odslužiti tri sv. mise — i opet se povrati žugljeno zdravlje. Živjelo Presveto Srce Isusovo!

U ime svoje preplatnice piše nam povjerenik iz Vareša (Bosna): Jedan radnik već odavna izgubio jedno oko, kad ćetru radeći on u tvornici željeza, izleti mali komadić gvožđja ispod čekiča njemu ravno u jedino zdravo oko. Otprije ga u bolnicu u Sarajevo, a liječnici izjave, da će mu i to oko ostati posve slabo, i da će samo posve malo na njem vidjeti. Njegova žena ne gubi nade, već utec se Sreću Isusovu, plati jednu sv. misu, a muž joj u kratko vrijeme ozdravi, te radi kao i prije.

Slušajte ovaj gantanljivi list iz Čirilaca u hrvatskom Primorju: Naš sin, radeći u Bosni kod gradnje nove željeznice, oboli od sličnoga reumatizma u rukama i nogama. Kad nam dogje tažna vijest, da je on u bolnici, živo zaželjeno, da nam barem dogje kući. Namah počesmo u to ime devetnicu Presvetomu Srcu. Pa i sin zaželi, da se povrati u naš naručaj, i zamolit liječnika, da ga pusti kući. On mu to dopusti, i dade mu putni trošak. Ali je daleko do nas! Onako bolestan putovanje naš sin tri dana koflma, dva dana i jednu noć željeznicom, a od kolodvora još tri sata kolima do naše kuće. Namah ga spravljamo u postelju. Širota! Rake su mu ukućene, ni kuća s mjestima. Od žalosti proplače, kad pogleda na svojeg oca i majku. Otac i majka isto tako u suzama. Napokon mi veze: „Sinko, ne boj se ništa i nemoj suza rostiti. Mi, otac i majka, za te, sinko, molimo devetnicu Božanskuu Srcu Isusovu već od omoga časa, kad smo doznali, da si u bolnici, ne bi li te

Božansko Srce kući dopratilo, da te vidi otac i majka i sva naša družina. A sada ćeš i ti s nama moliti devefticu, i dat ćemo jednu sv. misu odslužiti na oltaru Srca Isusova, i ono će ti i dalje pomoći!" I gde, isti dan, kad se je sveta misa služila, ranim jutrom ustane nam sim iz postelje i svakim danom bilo mi je bolje. Kako god puta odahmene, toliko puta bilo hvaljeno Božansko Srce Isusovo!

Šveđa po malo.

— Vrati kod Niha (Dalm.). Od 17.—22. travnja bio je kod nas veleč. o. Gattin, da pužetji župnika Don Nikole Sirkovića, uveče „Vojsku Srca Isusova proti psevki (kleiv) i prokljinjanju“. Ta, hora je, da se odlačno, a pod zastavom Prešvoga Srca, zamjetne boj proti najvećemu našemu neprijatelju, koji se na goleme nesreće u našem narodu udomio, te mu polkopava i ruši ljepljav i zloga, sije razdro i mržnju, a navlaci prokletstvo Božje. Naumlješno djelo bi okruženo neочекivanim uspjebom. Upisalo ih se naših 100 vjernika u „Vojsku Srca Isusova“. Još isti dan, kada se je „Vojska“ svečano ustrojila, te se sav narod posvetio Srcu Isusovu, spustili se na našu sahu polja Blaga kriša, kao da je dragi Bog nu očekivat način bio pokazati, da je sada sklonjen poglaviti nrok, zašto nas toliko puta pohodio sušom i drugom nevoljom. Samo, mlađa Vojsko, ustraj! Bori se jenachki, dok nasvijem ne iskorijeniš te župe tuij glavolski, bogunarski običaj psevanja i prokljinjanja. Daј Bože, uvela se ta spasosušna, rudojubna „Vojska Srca Isusova“ u svakoj hrvatskoj župi, da nas nimo srđiva Božje, koja se psovanjem i prokljinjanjem neprestano izazivte na naš i onako već bijedni narod. Upozorujemo opet na prekrasnu knjižicu: „Vojska Srca Isusova“, Stoji samo 20 lipira, s poštarnim 5 lipira više, a dobiva se kod „Slavne tiskare Antuna Scholza, Zagreb, Gajeva ulica 7.“ (Sr. „Dan“ br. 16.)

— „Kalendar Srca Isusova i Marijina za godinu 1907. već se tiska. Među ostalim članicima donosiće opširnih i vrlo zanimljivih crtica, uz mnoge slike, o „Gospici Komuniškoj“ u Bosni. A u svaki mjesec biti će opet kratka povijest i slike po jednoga hrvatskoga svetišta, i to ovim redom: 1. Gospa od Milostigja kod Dubrovnika. 2. Lurdska Gospa u samostana kapucina na Rijeci. 3. Gospa od Angjela povrh Orebića u Dalmaciji. 4. Gospa od Sunja na otoku Lopudu u Dalmaciji. 5. Gospa od Masline kod Zadra (Villa Bellatessa). 6. Znamenita najstarija hrvatska kapelica Srca Isusova — u Dubrovniku (u svratištu de la Ville). 7. Gospa od Orasca na Pelješcu u Dalmaciji. 8. Glasovita Sinjska Gospa u Dalmaciji. 9. Majka Božja Kutjevačka u Slavoniji. 10. Majka Božja Radnanska u jačnoj Ugarskoj, gdje ima mnogo Hrvata. 11. Gospa od Zdravlja u gradu Krku u Istri. 12. Gospa od bezgrješnog Začetka u Glavotoku na Krku.

— **Tko će nam poslati razglednicu?** — Svake godine na Kamilovo (dne 18. srpnja) mogli čitatelji iz svih hrvatskih krajeva čestitaju uredniku Glasnika imendan. Ta ga dakako vrlo veseli i hodri u radu za mili hrvatski narod. U zadnje vrijeme pođeo je urednik skupljati razglednice iz svih hrvatskih krajeva, jer mu njerigko mogu dobro služiti bilo za „Glasnik“, bilo za „Kalender Sreća Isusova i Marijina“. Bilo bi stoga uredniku osobito drago, kad bi mu ove godine na Kamilova sa svih hrvatskih strana dolejše razglednice ljeplih naših krajeva hrvatskih, vjerskih spomenika, narodnih nošnja itd. Samo neka se ništa ne napiše na samoj slici, jer urednik treba posvetiti istim razglednicama. Najbolje će se osavati razglednice, a i najjelitnije poslati pošta ili se (makar i više njih skupa) u otvorenom omotu. Ako se na razglednicu ništa drugo ne napiše, nego samo ime poštalištua, adresa i dan, dosta je u Hrvatskoj i Ugarskoj bilježiti od 2 filira, a u Austriji i Bosni od 3 filira. Javit ćemo, koliko ih se je odazvalo urednickovoj skromnoj želji, a u kojih mjestima. (Naša adresa: Veleč, o: Kamil Zabec D. I., Zagreb, Palmoticeva ulica 33.)

— **Moći zajedničke molitve.** — U nekom hrvatskom mjestu živjela tri oknjela grješnika — sublazan cijelomu mjestu. Baš se držala sveta puška misija. Župnik je misionaru govorio, da će biti zadovoljan, ako se samo ova trojica obrate Misionaru načeli narode, neka se vratiće mole, da Presveto Srce ove zahladjene ovitice privede natrag u ovčinjak svoj. Dogle i predzadnji dan misije, a ona trojica još u griješu. Župnik izgubio svu nadu. Svansao i zadnji dan, a moj će misionar, da ih potrazi kod kuće. Ali toga nije trebalo, jer iznenada elo su one trojice pred misionara, a da ih nitiša nije ni pozvan. Lijepo se ispoljide i pričestuju i obilno nadoknutište pred cijelim pekonom za prijavaši svoju zao pješmar. (S.)

— **„Istina“.** Tako se zove krasan sedmični list, bogat sađržinom i krasnim opremom, uređen lijevim slikama. Tko ne može držati katoličkoga dnevnika: zagrebačkoga „Hrvatsiva“ ili sarajevskoga „Hrvatskoga dnevnika“, neka barem drži „Istinu“. Udomila se u svakoj katoličkoj kući! A nije skupa: samo 4 kruna za čitavu godinu. Narudžbe i novci salju se na adresu: „Uprava Istine, Zagreb, Nikolićeva ulica 7.“

— **Ilog na mao još trčha!** — S raznih strana pišu nam, da se u Hrvatskoj širi nekakva molitva. Dobijes je u zatvorenom listu bez potpisa, uz poruku, da ju izmoliš redom kroz 9 večeri i da ju 9 puta prepises i drugima podašes, moće — čuj i zađrtimti — stetiće te iz ravnih 9 dana veliku nesreću! A to je tobobiće Bog sam objavio! — Pitaju nas pljačljive duše, šta bi s tom molitvom? — U vatru s njom, namah u vatru! Ne će te stoga steti nikakva nesreća. To je sve pak praznovjerje, čega u našem narodu i onaku preveć ima. A praznovjerje je griješ. Tko bi dakle u ta praznovjerja molitvu vjerovao, pa je još i dalje raširio, ogrijesio, ni si dušu. Za 9 prejepisa i poštanske bilježe trebali biste baš jednu krunu. Dajte, učinite s njoj radije koju zadužbinu, a mjesto ove praznovjerje devetnice učinite devetinu Sreću Isusovu, kako to sv. Majka Crkva preporuča.

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Što ćemo u praznicima?

Kada u jutro zlatno sunce svojim žarkim okom zaviruje u pčelinjak, onda ti u košnicama nastaje čudna muzika: zum, zum, zum, zuna, zuna, zum, zum ... A pčelice veselo se razliječu na sve četiri strane svijeta.

I škole mi se čine kao nekakve košnice, a gjaci kao nekrilate pčelice. Ta, i gjaci sišu slatki med, s tom samo razlikom, što ga pčela siše iz cvijeća, a gjaci iz bijele knjige,

Kada pak pred školska vrata sine sunce „zlatnih“ praznika, onda li se u školi sve užurba, stiska i zuji kao u košnici: sve se ove nekrilate pčelice razliječu na sve četiri strane — doma, u slatki zagrljav tate i mame i braću i seke.

Pa pravo je tako, jo li gjak bio marijiv, onda se je dosta namučio za 10 mjeseci, neka mu ta veselica!

Ali, dragi gjaci, hoćeš li se u praznicima samo zabavljati? Znam, da su mnogi od vas vrlo oduševljeni za Presveto Srce Isusovo; ne čete li zar u praznicima učiniti nešto i njemu na čast?

Mnogi od vas to jedva čekaju, pa samo pitaju, što bi i kako bi?

Na to vam je Glasnik lani opisano odgovorio. Pročitajte opet lanjski VII. broj, znate, tamo, gdje piše: „Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova“. A ove godine priopovijedat će vam Glasnik samo jedan primjer o jednom revnom dalmatinskom

tinskom gjaku iz Zadra. Evo, što naiz je pisao i u
maio dana

Prije praznika.

Već odavna snovač, kako da u svoje rodno mjesto Žmara, na otoku „Duga“, uvedem Glasnik. Knjižica za povjerenike veoma me je obodrila. Već pisali nešto opširnije o tom svojemu vič, g. župniku, a on mi odgovori, da ćemo se toga obje-račke prihvati, kad dođem na praznike. Početkom godine 1906. morat će taj Glasnik dolaziti u Žman. To mora biti, pa kud puklo da puklo. Sam ću ih preptplatiti, što više budem mogao, no morat će se čitati u svakoj kući. To više, što u tom selu već imade mnogo „kuća Srca Isusova“. Ali još je jedan razlog, a taj je, što će se do kojih dan tamo podići „društvo djevojaka za načinu sv. pricest“. A zar su to vi razlozi? — Kako svi! Ta, kad bili stao nabrajati, ne bili nigda svršio. — Ma reci još barem jedan razlog! — Evo ga: To je želja Presvetoga Srca!

Ali sve je to meni premaio. Ja bih htio, da se Glasnik čita u svakoj hrvatskoj kući. Meni je premaio, da se samo čita u Žmanu. Zato ne ću biti nikada mtran, dok se ne bude čitao i po drugim susjednim prijestima. A ne treba vam se bojati, da će to biti kasno. Dohuće je to malo teško, no to će mi preko ovih praznika biti najglavnija zadača. A zar mi Božansko Srce ne će postoći? Ta, ja se molim za to i molit ću se. Uspjeli mora. Tlo je izocano, ne treba nego posijati sjeme. Kiša će biti, pa mora da uspije. Javit ću vam iza praznika, kako je uspjelo.

No da mi bude lakše, iđepo vas molim, većerasni oče urednici, da mi izvolite postati još tri „knjižice za povjerenike“, nekoliko „apisnih araka“ i nekoliko listova s naslovom: „Kako mogu sedlaci, obrtnici i drugi najbolje širiti Glasnik Presvetoga Srca Isusova“

S takovim iđepim osnovama ukreao se naš gjak u parobrod, koji ga je — teška li tereta! — na svojim širokim le-glima odnio na njegov zavičajni otočić. — A kako je uspio? To nam javlja u listu

Pozive praznika

Pitate me, kako sam uspio? — Hvala Presvetomu Srcu, uspio sam prilično, radeći oko njegove slave, a bio bili bez sumnje i bolje uspio, da sam više vremena mogao boraviti

u svom zavičaju. No kako sam bio posve oslabio, morao sam se oporavljati putovanjima. Ono pak vrijeme, što sam bio kod kuće, upotrijebio sam, što sam najbolje mogao.

Već kroz prošu školsku godinu neprestanim sam dopisivanjem podigao „Vojsku Presvetog Srca proti psovki (kletvi) i prokljinju“. Kroz praznike sam je pak što bolje sradio. Ne samo to, već sam pokrenuo misao, da se podigne i djevojačko društvo za naknadna sv. pričest. U to ime pozvao jednog velečasnog oca Isusovca u Žmanu, koji to društvo ustroji ne samo u mom rođnom mjestu Žmanu, već i u bližnjem, u Lucci. Ta će društva, nadam se, biti povodom, da se još u kojem bližnjem slučaju pokrene slično društvo. Porazdijelih im stare svoje Glasnike. (Toga nije trebalo: mogao je od uredništva ih od tiskare dobiti besplatnih Glasnika „na ogled“. Op. Uredn.) Nagloj među njima nekih 15 pretpiskica za godinu 1906. Nagloj i ponuči i povjereniku. A što sam sretno počeo kod kuće, to sada nastavljam dopisivanjem. Molim stoga za koji besplatni istisak Glasnika, da im ga mogu poslati na ogled. Verdo se nadam, da će do konca godine dobiti još kojega pretpisknika.

Da s tim ima dosta truda, o tom ne treba ni govoriti. Ta, za taj se Glasnik još nije ni znala u Žmanu. A usto imadent dosta posla oko toga i ovdje u Štencelinštu, gdje sam povjerenik za 34 Glasnika Srca Isusova. Pa još da je samo to, ali sam povjerenik i za „Glasnik sv. Josipa“ i za „Marijina Cvjetnjak“. To pak nije najjača stvar. Širim takozjer što više i „Kalendar Srca Isusova i Marijina“. Do sada (25. listopada) naručio sam ih 30.

No toga ja ne mogu pojmiti: što ja više oko toga radim, to me sve vlaši zanima. Drugi mi se čude, kako mi ne dodija, dočim sam ja sve zaljubljeniji u taj posao. Čude se, kako mogu bez ikakve nagrade toliko raditi. Ja pak i onaj Glasnik, što mi dolazi na dar, dajem našoj gjačkoj knjizi, a ja moram platiti kako i ostali. Pa mene to ništa ne smeta. Zar Presveto Srce sve to ne vidi? To je moja utjeha, to nagrada. Meni se čini, da ne bih mogao živjeti, a da stogod ne radim za proslavu Srca Isusova.

Prije nego pogjoh na praznike, obećah Presvetomu Srca zahvalnicu, ako mi moje nastojanje uspije. Stoga sada vičem, koliko me grlo nosi:

Hvala, slava, dika
Budi prevelika

Svetost! Srcu Isusa!
Po sve vike vika! Amen, amen, amen!

*

Draga hrvatska omladino, ugledaj se! Širite ovih praznika svi, što više možete, „Glasnik Presvetog Srca Isusova”, pa i „Kalendar Sreća Isusova i Marijina”. Švakomu, koji zatraži, smjesti čemo poslati „knjižicu za povjerenike”, „upisni arak” i primjeraka Glasnika na ogled. Pište nam samo dopisnicu, s točnom svojom adresom, dobit ćete sve besplatno i franko. A iza praznika javite nam šlogod u svojem radu i uspjehu.
S Bogom! Da ste mi u praznicima zdravi, veseli i — dobri!

76.

Svaštice

— Bio će te čuvati u praznicima? — Uptinio sam jednoga gješta, kako se vlasta. On, iskrena duša, odgovori mi: „U praznicima mjesam bio dobar, a to zato, jer se aljesan malo Boga. Sada se više molim, a zato mi je puno lakše biti dobrim i čuvati se grješiti.” — E, ta mu vadit! „Molitva je veliko sredstvo spasenja”, kaže sv. Augustin, a sveti Ivan Zlatousti piše: „Ja držim da svaki mora uvidjeti, da nije moguće, da tko bez molitve protvodi krepostan život.” Zapamtite to, gješti! Ako vam treba molitve uvlječi, pogotovo van treba u praznicima. (R.)

Šta čitaš? Piše mi moja sestra, koju sam optinio, da ti čitam romane: „U slободно vrijeme bavim se puno čitanjem, ali ne rostana, nego poučnoga štita, kojim sâ mogu razširiti znanje, a sreću oplemeniti. Romani sam ja posve sita, jerbo život nije takav, kakav ga opisava.” — Doista zdravo sudi ta djevojka! Rijetko će biti korist od čitanja romana, a prečesto goleme štete za dušu. Koliko je već mladića i djevojaka nastradalo zbog nečistih romanata; koliko ih je već izgnjibilo nevinost, vjerni ljubav k Crkvi; koliko ih je već palo u očajnost, da im je sam mladi život donadio! (R.)

— Kraski šegrti. Otar Matović D. I. upravlja u Inozemstvu društivom mladički radnika. Ovi su mladiči vatreni katolici. Od mnogih junakačkih djela, što su ih izveli, spomenut ćemo samo jedno. Jednom su putovanjem u Inozemstvo prešedli stari poganska svečanost, pa su rasvijetlili i sve gore naukošto. Što su učinili naši šegrti? Išli od kuće do kuće i prošli ulja, a onda se popesle na najvišu goru i tamo iznad svih vatara zapravile golem vatreni križ, te se činilo, da su sve ostale vatre samo ures svijetljom križu, na slavu Sina Boga živoga. (P.)

7626

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 8. Kolovoz 1906. God. XV.

Iznai mjesnom. Cijena 48 fl. — S poštom 1—10 izdaska po 80 fl.,
10—50 po 70 fl., 50 i više po 60 fl. Za inozemstvo 1 K. 20 fl.

Namjena molitava i dobrih djela za kolovoz.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Raširenje slike vjere.

Kada će biti konač svijetu?

Onda, kada se svim narodima svijeta brdo navijestilo
sveto evangelijsko. To nam je sam Isus jasno objavio riječima:
„Propovijedat će se ovo evangelijsko kraljevstvo po svemu svijetu
za svjedočanstvo svim narodima; i onda će doći svršetak“ (Mat. 24, 14).

Dandanas nema više mnogo naroda, kojima se još nije propovijedalo evangelijsko. Tako je na priliku do vladbe Leona XIII. najveći dio Afrike bio nepristupan misionarima, a dandanas već u svoj širokoj Africi blagovjesnici prodriju do u najzabitnije pješčane pustare, domoseći bijeditim Crncima radostni glas, da je dragi Spasitelj i za njih trpio, za njih umro. Za 25 godina slavne vladbe Leona XIII. osnovalo se je u misijansima izvan Evrope oko 200 novih biskupija i apostolskih vikarijata, jasan dokaz, kako se Crkva baš orijaškim koracima približuje srednjome cilju, kad će čitav svijet osvojiti dragosnu Spasitelju — ili barem sve one ljudi, koji su dobre volje, bili ma iz kojega naroda.

I Spasitelj će svijeta pobijediti!

Zar je bilo uzalud, što je godine 1899. sveti Otac Leon XIII. cijeli ljudski rod posvetio Presvetomu Srcu? Nije! Božanski Spasitelj sakuplji će oko Sreća svoga Presvetoga svu raspršenu djecu svoju iz svih krajeva zemaljskoga okruga, pa će prije konca svijeta „biti jedan ovčinjak i jedan pastir“, u potpunom smislu ove Božanske riječi.

Radili neprijatelji Božji, neprijatelji Kristovi, što mu dragi, naprežali sve svoje sile, klevetali, progonili, bjesnjeli: Krist će pobijediti. Crkva će njegova slaviti.

Kraj svih olnja progonstva, koje su tijekom devetnaestog vijeka snašle Crkvu Kristovu, ipak je u istom vijeku broj katolika poskočio za kojih 100 milijuna članova.

Uvijek u Crkvi katoličkoj djeluje i djelovat će riječ Božanskoga Spasitelja: „Idite dakle i naučajte sve narode“ (Mat. 28, 19). Još uvijek bezbrojne čete bogoduhih muževa i žena polazi u široki svijet, ostavivši dom i rod, da onkraj mora potraže pogane u njihovim šumama i špiljama, pače i u podzemnim stanovima od snijega i na ledenim poljanama Alaske i sjeverne Norveške.

Kako smo sretni mi, što živemo u kršćanskim zemljama, gdje narod već od mnogih vijekova ima Božanski nauk Isusa Krista! Da, sretni smo, ali samo onda, ako u životu i na smrti uščuvamo ovo najdragocjenije blago, te ga više cijenimo nego sve blago, sve zlato ovoga svijeta.

Ali na žalost ima dandanas i među samim katoličkim Hrvatima prenoglih, koji su ovo blago s prezirom od sebe bacili i nogama pogazili, te u ludiju i mahnitosti svojoj zamijenili sa smećem i blatom novopoganskog bezvjersva. Osim bito u gradovima ima već mnogo takovih odmetnika, a pogotovo u milom našem Zagrebu neprijatelji Crkve kao bjesomučnici rade o tom, da što više vjernih katolika otgrnu od njihove slike Majke Crkve. U tu je svrhu na priliku jedan dnevnik — „Pokret“ se zove — u božićnom broju lanske godine objeđeljano jedan članak o Božanskom Spasitelju, koji ide u najuglavnije, najodurčnije, najprestite, što je ikada ljudsko pero napisalo o Presvetoj osobi Božanskoga nam Spasitelja. I ovaj se bezbožni list širi, ne među židovima ili poganim, nego među hrvatskim katolicima. Ima hrvatskih društava i čitaonicu, koje drže taj list, a na žalost ima i među omladinom mnogih, koji ga čitaju. I u istom ovom bezbožnom duhu pišu dandanas mnogi hrvatski književnici. To su ža-

losni znakovi. Bude li to tako dalje išlo, doći će naš dragi narod do ruba propasti.

Mi imamo dakle u istinu svu silu razloga, da se molimo Božanskomu Srcu za raširenje svete vjere, i to ne samo za raširenje svete vjere među poganim u najudaljenijim krajevinama svijeta, nego i u miloj našoj domovini, da se po milosti Presvetoga Srca povrate u krilo katoličke Crkve oni, koji su jedino zalutali, utvrde u svetoj vjeri oni, koji kukavno kolebaju, a nada sve, da se draga omiladina, uzdanica naša, očuva od pogibelji bezvjernstva. Ta, neprijatelji svete Crkve u Hrvatskoj javno priznavaju, da im je osobito do tuga stalo, te omiladini otuge svetoj Crkvi i vjeri.

Molimo se dakle žarko i ustrajno Božanskoemu Srcu, da zaštiti vjernike svoje od ovih najgorih zasjeda duha paklenoga.

(H.)

Kapela Srca Isusova u Rakovpotoku.

Idesh li, dragi čitateju, glavnom cestom od bijelog Zagreba prema Jaski, napo puta, četiri sata hoda od Zagreba, baš kod prvog brežuljka, doći ćeš u ubavo seoce Rakovpotok.

Krasan je to kraj. S desne strane pruža ti se divan pogled na visoke, šumovite bregove. A u daljini koče se na jednom brežuljku podrti ručevine staroga Okić-grada. Ispod njega krije se u dolini Sveti Martin sa župnom crkvom. Pred tobom penje se cesta između brežuljaka put Jaske, a s lijeve strane od tebe stere se ravnica, obrasla amo tamo hrastovom šumom, a rijetke kućice, slanom pokrile, proviruju između polja i drveća.

— A šta se tamo zlati i sjaji na sunčanom zraku, baš na dnu ubavog šumovitog brijege, u čistini, lijevo tik ćeste?

— To ti je pozlaćeni križ i jabuka na zvoniku nove kapele. Maša je, ali mila, jer je u njoj slika Božanskoga Srca Isusova. Gie, kako te prijazno pozdravlja i milo pozivlje, da se pred njezinim oltarom pomoliš Presv. Srcu.

— To je dakle kapelica Srca Isusova? — Kako me to veseli! Ta, po svoj širokoj hrvatskoj zemlji, između tolikih stotina i hiljada crkava i kapela, znam, da ih je samo posve malo posvećenih preslatkomi Srca dragoga nam Spasitelja. „Kalendar Srca Isusova i Marijina“ izbraja ih samo 32. No odakle malomu Rakovpotoku ta riješka sreća, da se može po-

nosiš kapelom Srca Isusova? Možda je to zadužbina kojega izmučnoga vlastelina iz okolice ili iz samoga Zagreba?

— Čast i poštjenje svjetljoj gospodi vlasteli, ali se, prijane, varaš. Tu si je kapelicu sam dobiti naš narod žuljevima svojim sagradio, a osobito čestite zamatlje. A prvi je tu misao pokrenuo jedan pobožni postolarski pomoćnik Milan Težak, rodom iz Rakovpotoka, a stanujući u Zagrebu. Nego evo ti njegova lista, u kojem nam sve redom sam vrlo zanimivo ispričao. Baš sam te danas stoga izveo u Rakovpotok, da ti pročitam njegov list. Hodi, sjednjimo u hlad ovog krošnjatog kestena, u mekanu travicu, i slušaj, što piše. Vidjet ćeš, šta može sveto oduševljenje, šta li pozidanje u Sreću Isusovo i junaka ustrajnost, koja pred poteskoćama ne preda. Evo slušaj.

Krasna zamisao.

Jubiljske godine 1901. bio sam često u crkvi milosrdnih sestara u Zagrebu. Ta, hrvatskog svetišta Srca Isusova još nije bilo, a u crkvi milosrdnica ima barem oltar predivnog Božanskog Srca. Tu sam ti nekako najradije molio.

Jednoga dana za večernjice klećim ti upravo pred oltarom Srca Isusova. Dok molim, pogled mi se opet i opet vine ka kipu Srca Isusova, koji me tako milo gleda.

Najedamput, ne znam ti kazati kako i odatile, sime mi glavom misao: „Gledaj, Milane, kako bi lijepo bilo, kad bi se i u tvojem rodnom mjestu, u Rakovpotoku, podigao mali spomenik sa slikom Srca Isusova, kako si to čitao u Glasniku. Biće bi doista na raširenje slave i časti Presvetog Srca!“.

Ta me misao posve zaokupi. — Napokon preporučim čitavu stvar Presvetomu Srcu, izagjem iz crkve i odem kući.

Prolazio dan za danom, a ja neprestano misli i mozgaj, kako bi se ova lijepa zamisao dala ostvariti. Usto sam gotovo svaki dan slušao svetu misu, prikazujuci predivnomu Božanskomu Srcu svoju želju i možeći ga, da bi ono sve milostivo vodilo.

No eto ti stotina poteskoća po srijedi.

Imaš li, Milane, zemljiste, na kojem ćeš spomenik sagraditi? — Nemaš. — A gdje ti je opeka, drvo, gdje slika? — Nemaš ništa. — Novcem bi se sve to lako dalo nabaviti. Da, ali odakle ti novci?

Što ćeš? kada ćeš? Da čitavu zamisao zabacim? Ne! „Božansko Srce, ti ćeš mi sigurno pomoći, ti mi moraš pomoći: u tebe se ja uzdam!“

Već sam izmjerio, koliko će zemljište trebati za gradnju. Mislio sam, dva četvorno metra bit će dosta. Uzmem nekoga komadiča drva, reži, cijepaj, sastavljam, kako bi po prilici

Raskopotok, kapela Srca Isusova.

izgledao taj mali spomenik. U sredini stavim sličicu Srca Isusova. Srce mi je zalgralo od veselja, misleći, kako će to lijepo biti.

Složna braća kuću grade.

Megijutin od nekada doznao za moju osnovu i brat moj Ljudevit, Šimar u Karlovcu. Dogje on jednoga dana u Zagreb, pa mi veli:

„Dragi Milane, vidim, da bi ti rado sam isao u nebo, kad zidaš kapelice!“

Ja mu odgovorim, da ne mislim ni na kakvu kapelicu, već samo na čedni, mali spomenik.

Nato stane me brat nagovaratati, neka mjesto spomenika radije odmah sagradim oveću kapelicu, u kojoj bi se kadikad i sveta misa mogla služiti. Ta, od Rakovpotoka do župne crkve u Sv. Martincu daleko je, jedan sat i po hoda. Hoćeš li k sv. misi, moraš rano uraniti i dobro se podstapiti, a kako je to teško, osobito starcu i nemočniku!

No ja mu odvratiš: „Sve ti je to, brate, lijepo, ali stani, polako! Nemam ja novaca ni za mali spomenik, a odakle mi onda za kapelu? O tom nema ni govor!“

No on ne odustaje od svoga. Objećaje mi, da će sam i na svoj trošak pokriti kapelu limom i postaviti pozlaćeni križ i jabuku, pa me još i gotovim novcem podupirati. On me sokoli, nagovaraj i bodri, dok se napokon slijepo ne pouzdam u pomoć Presvetoga Srca i pristanem uz njegov prijedlog.

Gradilište.

Odem ja sada u Rakovpotok, da razvidim, gdje bi se našlo zgodno mjestance za kapelicu.

Evo tamo na brežuljku, usred šumice, u maloj čistini, mjesto prikladno, da si ljepeša ni pomisliti ne možeš. Otada ti puca krasan vidik na čitavu okolicu, sve do Zagreba.

Napišem dakle list vlasniku ovoga mjesta, priopćim mu svoju zamisao i zamolim ga, da bi dobrostivo poklonio taj komadić zemljistka za gradnju kapelice ili ga barem što jettine prodao.

No ni odgovora ne dobih.

Pisah mu i drugi i treći put, i napokon dobijem odgovor, da ga mogu kupiti za osam stotina kruna. A ja siromah ne imadob svih novaca do šest stotina kruna. Tugu i brigu, koju sam čuo s tog odgovora, ne mogu vaet opisati.

Razmišljam i molim se dalje Presvetomu Srcu i nagjem drugo krasno mjesto. Idem moliti vlasnika, ali me i on odbije,

„Do tri puta Bog pomaže“, ponistim i nagjem si treće,

Kapela Srca Isusova u Ravovrotosu.

ama baš prekrasno mjesto za kapelicu. Pomišlite si s jedne strane šumicu, a s druge strane čistinu, odakle je krasan pogled u zelene doline i na plitome brežuljike i naš bijeli Zagreb.

Vlasnik je toga mjesta Jurč Korabelj.

Idem k njemu.

Hoćeš li opet ostati kratkih rukava? „Serce Isusovo, pomozi!“

— Hvaljen Isus, Juro!

— Koje dobro, Milane?

Ja ti ispričaj svoju osnovu, izjedaj svoje neprilike, izaggi ni dva ni tri sa svojom molbom. Juro me u čudu i sve to ve-seliji motrio. Napokon će mi:

— No gde, Milane, to ti je baš čudno! Ko da te je Anggeo Božji dovelo k meni! Znaj, meni se je već više puta u srcu budila želja, da bi se po prilici na istom mjestu sagradila kakva kapelica. A ti hoćeš na čast Srcu Isusovu? Nikad bolje! Evo ti zemljista! Od srca ti ga rado ustupam. Ni filira ne tražim. Neka je na slavu Božju.

Cuvši ja te riječi, uzdrhla mi srce od veselja, oči mi se orose, te iz dna duše zahvalim predivnomu Božanskomu Srcu premloga nam Isusu.

Evo napokon gradilišta — no

Tko će nam zidati?

Eso preko puta od kuće mojega oca prvi nam susjed Ivo Pipić, vješt zidarski majstor. Pohrlim k njemu.

On, kad čuje, što je i kako je, veselo pristane. Obeća, da će graditi kapelicu posve jetinu, da se jettinje ne može. I doista je tako malo iskao, da bi druguma zidaru morao platiti dva puta više za istu radnju.

A gdje ti je osnova za gradnju? — Tu me je opet brat Ljudevit riješio neprilike. Na njegovu molbu gospodin L. Bogdan, inžinjer u Karlovcu, besplatno nam izradio načrt za kapelicu, koji bi sigurno stajao najmanje sto kruna. Isti gospodin Bogdan — bilo mu svako dobro od Boga dano! — ishodil nam od nadinžinira Vladoja Pristera, izraeličanina, da će samo dvije komisije odrediti; jer bi inače na svaki način više komisija bilo, a svaka stoji 40 kruna.

Napokon se je počelo graditi.

Pipić tako je lijepo zidao, da su ga sví hvalili.

Ljudi su rado pomagali. Tko besplatno nudio pijesak, tko vozio ciglu ili kamen.

Pa i krov nam je Pipić vješto složio, sabirajući od raznih susjeda drva, komad po komad. Dobri ljudi rado su davali na čest Srcu Isusovu.

Na kraju brat Ljudevit po svojem obećanju pokrio krov

Oltar u kapeli Srca Isusova u Rakovpotoku.

limom, stavio pozlaćenu jabuku s križem, da se je sve caklilo, pa još mi je dan sto kruna za ostale troškove.

Ne mogu, a da ovdje ne spomenem i gospogiju Anto-
niju Košec, koja je darovala 110 kruna, pa brata svog Toma,
postolarskog majstora u Zagrebu, kod kojega radim. On me je
uvijek slobodno pustio, da idem u Rakovpotok, kad je god
ustrebalno, a suviše mi dan 40 kruna za gradnju.

Svečano otvorene kapelice.

I tako uza sve poteškoće i neprilike, eto napokon kapelice Srca Isusova gotove, da ju je milina gledati. Samo ju još treba svečano otvoriti i na oltar postaviti sliku Srca Isusova, koja je već otpremljena u Sveti Martin.

Velečasni g. župnik Oskar pl. Simić sve je s početka radosno pozdravio moj namir, te mi u svemu savjetom i djelom išao na ruku. On nam je od prečasnoga ordinarijata ishodio dopuštenje za gradnju: on će sada i kapelicu svečano otvoriti. Za slavu odredi blagdan prečistoga Srca Marijina, dan 23. kolovoza 1903.

Taj dan dakle, prije podne, uredi se u Svetom Martincu ljepe procesija, koja će otpratiti sliku Srca Isusova u Rakovpotok.

Kako je krasno bilo gledati procesiju, kad se je moleći i pjevajući pod zastavom i sa slikom Srca Isusova lagano spuštala niz brežuljak k novoj kapelici! Vječna šteta, što to nijesmo mogli fotografirati za naš mili Glasnik.

Megijutim se oko kapelice sletio čitav Rakovpotok, da prisustvuju slavlju, kakova još nije bilo u tom seocu. Bilo je vreve i stiske oko novog svetišta Srca Isusova, s kojega su lepršale hrvatske trobojnica.

Sada postave sliku Srca Isusova na oltar, a veleč. g. župnik svečano ju blagoslovio.

Oj radost i uživanja! Božanski Spasitelj u novoj slici gleda sa žrtvenika, kao s kakova prijestolja, na vjerni svoj narod, pokazujući mu svoje od ljubavi plamno Srce, ma samo, da ne progovori onu milu: „Hodite svi k meni, koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti!“

Još jedna želja.

Sad imamo, što smo toliko željeli, imamo milovidnu kapelicu Srca Isusova. Ali nam se još nešto hoće, još nam jedna želja nije ispunjena.

Češće sam već pomisljao, kako bi lijepo bilo, kad bi se u našoj novoj kapelici i sveta misa služila, kad bi tamo Božansko Srce i živo zakucalo. No danas, videći oduševljenje i radost sviju kod svečanog otvorenja kapelice, zaokupi me ta misao silnije no ikada. A kad je poslije obreda pristupio čovjek jedan k meni, i utisnuo mi u ruku dvije krune, jednu od

sebe, a jednu od svog susjeda, pa mi veselo rekao: „Za svetu misu u kapelici“ — onda to uzmem za siguran znak, da Pre-sveto Srce traži od mene, neka uzmastojim, da i do toga dogje.

Preporučim opet čitavu stvar Božanskemu Srcu i zapitam veleč, g. župnika za sayjet. On radosno odobri moju namjeru i upozoril me, da imadem prije svega položiti glavnici barem od 400 kruna, a k tome nabaviti kalež, misno ruho i ostalo za svetu službu potrebno; onda bi se moglo zatražiti dopuštenje od prečasnoga ordinarijata.

Sad kako će? — Novaca nemam gotovo nikakvih, a tu treba do 600 kruna. Kako ih nabaviti?

Molim se i prikazujem želju predivnomu Božanskomu Srcu u svetim misama — i nagrijah izlaza. Napišem molbenicu, da mi se dopusti u župi sabirati milodare, a kada mi stigne dopuštenje, s velikim san veseljem počeo sakupljati, a i drugi su sakupljali. No kako je narod siromašan, nije više smogao do kojih 80 kruna, a meni treba 600 kruna.

Šta će sada? — Molim se dalje Božanskomu Srcu, i ono me doista rasvijetli i pomogne. Dogje mi sretna misao, da napišem mjenicu na 340 kruna. Nešto i sam skucam, i tako ne progju ni dvije godine, a već mogu nabaviti i zvono za zvonik i kalež i misno ruho i glavnici, riječju sve, što treba.

Prva sv. misa.

Baš uoči blagdana Srca Isusova stigne mi pismo od veleč, g. dekana Antuna Pinterovića, u kojem mijavlja, da je dopuštenje došlo, i da se sveta misa imade služili za tri dana.

Osvanu žugjeni dan. Bio to 2. srpnja godine 1905., nedjelja, kad se slavi blagdan Srca Isusova.

U cik zore upatim se u Rakovpotok. Tu još ni žive duše nije bilo kod kapelice. Spopane me strah, da danas ne će biti ništa od svečanosti, osobito stoga, što sam veleč, g. dekanu odmah otpisao, moleći ga, da bi se sveta misa odgodila barem na 9. srpnja, da možemo sve ljepše pripraviti.

Počnem kitići oltar i kapelu, a pomaze mi pri tom moj brat Gjuro. Zamalo eto i veleč, župnika i kapelana. Uredimo sve, a svijet se poče kupiti.

No sada da vidite moju nepriliku! Već je 10 sati, kada je veleč, g. dekan imao blagostovili kapelu i prvu svetu misu služiti, a njega još nema. Pred kapelom sakupilo se već do 200 vjernika i nestrujivo čekaju.

Preplašim se.

Saopćim velečasnomu g. župniku, što sam dekanu pisao. On odgovori, da nema sad druge, već da čekamo, hoće li, ne će li doći. Jer sve kad bi se kolima letjelo po velečasnoga, kasnu je. Do Berezovice skoro je jedan sat oštре vodnje.

Svijet se poče uznemiravati i smrnljati, a ja u svojoj uzrujanosti bježi amo tamo, a najposlije sakrijem se u štagalj, izvadim molitvenik, a kojem je slika Srca Isusova, i vapim iz sve duše: „Presveto Srce Isusovo, smiluj se meni griešniku!“ — I kao da čujem odgovor: „Ne zdvajaj, milost je Božja velika“. I povuče me nešta na cestu, kad tamo, evo velečasnoga g. dekana: dovezao se! Oj radosti i veselja!

U tili čas mužari zagrujavaju, zvonce zazvoni, i blagoslov kapelice počne.

Iza toga progovorio je veleč. g. kapelan sakupljenomu narodu prigodno slovo o ljubavi Presvetoga Srca.

Sada nadogreće onaj sveti čas, u komu se je imala ispuniti davna želja srđaca naših. Ka žrtveniku stupi veleč. g. dekan i odslaži prvu svetu misu u novoj našoj kapelici.

O kako sam bio sretan i presretan u taj čas! Srce Božanskoga Spasitelja obilao mi nagradilo sav trud.

Nijesam se uzalud uzdao!

Ali što nijesam sve pretrpio do ovoga sretnoga časa! Zar da vam nabrojam sve svoje brige i neprilike, koje sam imao, dok sam sakupio sve potrebite novce? — Ne, ne ču vam time dosaditi. A mogli biste mi se i smrnljati, kad bih sve to napisao na papir, kao što se i ja sada veselo smijem, hvaleci Presvetom Srcu, što mi je uz njegovu pomoć ipak sve sretno uspjelo.

Pisan sajam bio možbenice i na dva visoka mjesta, otkuda sam se posve stalno nadao bar kakovoj pripomoći, ali ni odgovora ne dobih. I tako sam paš u veliku novčanu nepriliku. Htjelo Presveto Srce, da se naučim u njega se uzdati. I uzdao sam se i — nijesam se prevario. Ono je gamulo mnoge plamenite duše, te su sví od ustiju otkidalii. Što su samo mogli. Malo po malo riješio sam se duga.

Samo jedan primjer. Ivan Pipić, koji je kapelica zidao, nije je zaboravio ni onda, kad se je iselio u daleku Ameriku. Evo što mi piše:

„Dragi Milane! Svaki se dan ugodno sjedam male kapelice Srca Isusova u Rakovpotoku. Vrlo me je veselilo, kada sam

dobio fotografiju njezinu. Sakupio sam za tu kapelica kod ovdasnjih Hrvata preko sto kruna, pa se nadam, da će još toliko sabrati, ako Bog da. Šrećno vas pozdravljam u Pre-slatkom Srcu Isusa i Marije".

A ne bi dugo liga toga, poslao mi je doista Ivan Pipić, čujte! ne što, nego pet stotina kruna sa strane američkih Hrvata, te su time napokon svi dugovi isplaćeni.

Srce Isusovo svima platilo, koji su bilo što doprinijeli za njegovu milu kapelicu. Ne mogu ih ovdje sviju izbrojiti. Njihova imena upisana su u spomen-knizici, koja se čuva u kapelici, ali još ljepljim i neizbrisivim slovima upisana su u Presvetom Srcu Isusovu, koje im životom vječnim naplatilo svaku i najmanju žrtvu!

Svršajem, zahvaljujući još jednom predlivnom Božanskomu Srcu Isusovu za njegovu milost, a i prečistomu Srcu Marijiniu za njezinu pomoć.

Presveta Majko Božja Marijo: s tobom sve, bez tebe ništa, po prečistom Srcu tvojem dolazi se k Presvetomu Srcu miloga nam Isusa!

Oj divna, mila, rodna grudo,
Sa ponosom se ti veseli;
U tvojoj srđi odabira si
Božansko Srce hramit bjeti.

I usred hrama na oltaru
Blagoslovje iz svete slike
I mila zove staro, mlađe
I grješnike i nevoljnike.

A usred slike — Srce Božje,
Milost vrelo i dareva:
Moji Rakovipotok posta pravi —
Čuj! — Potok Srca Isusova!

— 6 —

Načelnik po Šrcu Isusovu.

Prvo lice u općini — to je „načelnik“ ili „knez“. Blago si ga općini, ima li mudra i dobrog načelnika! No dva puta blago si ga općini, ako joj načelnik prednjači i primjerom revnoga kršćanskog života! Tri puta blago, ako je on revan štovatelj Srca Isusova! Zar nije Srce Isusovo obećalo štovateljima svojim: „Ja ču i im blagosloviti, što god poduzmu!“ Načelnik dakle, koji je pravi štovatelj Srca Bo-

žanskoga, imat će Božanskoga pomoćnika u svemu, što će on za dobro općine poduzimati. Stoga općina Srca Isusova, kada si bira načelnika, ne će samo gledati, da si bira čovjeka, koji je vješt svakome poslu, nego će gledati još više na to, da joj načelnik bude revan kršćanin, pravil štovatelj Srca Isusova.

S takovim se je načelnikom moglo ponositi jedno mjesto hrvatskoga Primorja. Bio je on trgovac. Dučan mu bio samo malo koraka udaljen od morskoga žala. Kada se prije nekoliko godina u selu držalo sv. poslanstvo, naš ti je trgovac sve učinio, da se u općini uvede pobožnost k Presv. Srcu Isusovu, koja je tamo prije jedva bila poznata. I doista, uvelo se Apostolstvo molitve. No sada se još hoće i oltar i kip Srca Isusova, a bez para nema ništa lijepa na svijetu. Dosjetio se tomu i naš trgovac. S jednim o. misionarom ide ti on od kuće do kuće, sakupljajući dragovoljne primose. A sada da vidiš divote u crkvi! Na malom oltariću u lijepoj kući, a pod stakлом, stoji upravo krasan kip Srca Isusova! Pred njim vise dvije lijepje svjetiljke, nad njim je u zlatu napisan dan, kada se je sva župa najsvećanje posvetila Srcu predragoga Spasitelja. Uredilo se i draštvo djevojaka za mukadlinu sv. prćest. Jedna je kći našega trgovca glavarica, a druga kći podglavarica. Sam otac upućuje ih u sve. Ta, on je daša svakoj pobožnosti u selu. Kod svetih sakramenata uvijek prvi, pa i prvi, koji posegne u držep, ako štogod treba za koje dobro djelo. Bio tamo jedan bolesnik, siromak pravil, te nije imao nikoga, tko bi mu pomogao. Naš revni štovatelj Srca Isusova sakupio za njega po selu mikodara, te ga lijepo utješio. Kada on putuje — a često je trgovcu putovati u poslu — uvijek kod sebe nosi molitvenik, da sve svoje obične molitve obavi. Bože daj svakoj općini takova načelnika, štovatelja Srca Isusova!

Zahvalnice.

■ Zahvalnice treba da su potpisane potpunim imenom i adresom, inače ih ne možemo nikako urobiti. Urednik.

Primi sv. Šakramente, prikazuj sv. misu!

Ako je dobro, primiti sveće sakramente, ako je spasoносно, slušati ili dati odslužiti svetu misu, zar ne će onda još bolje i uspješnije biti, učiniš li i jedno i drugo? Evo ti primjera, baš je jedan lijepši i ganutljivij od drugoga.

Jedan Dalmatinac piše: Evo me danas. Božansko Srce Isusovo, da ispunim svećano obećanje, da javim u twojem milom Glasniku, neka se upozna i proglaši po cijelom svijetu, kako si me ti ljubežljivo uslijšao! Živio sam u mnogim nepričikama sa svojim roditeljima i rođenim si bratom. Progonili su me oni, koji bi zahtijevale smrт, i koje sam ipak od srca tjubio. Idemo na radnju zajedno, ubojiti me pogledom gledaju, uvijek me grde; ma da činim što najbolje, sve uzalud! U mojoj mlađosti kako mi je teško bilo pri srcu! Svaki dan plaćem, a suze su mi još na obrazu, kad na veđer trudan i žalostan zadrijemam. Napolom nije mi se više dalo živjeti kod kuće. Ostavim svoju vjernu drugaricu kod matere, a ja ti pogrem u bijeli svijet. No srce mi u tujini ne da mira ni pokoja, uvijek mi je čeznula za domom, ba godine dana preko jednoga prijatelja posručim oči, da će se povratiti, te ga zamolim, da bi me na obali dočekao. Kad se ja iskrčam iz parobroda, eto i oca. No kako me strašno pogledava! Milo mu govorim: „Ne boj se, dragi oče, nijesam ja onakav, kako to misliš!“ Zagrlim ga i poljubim i ptačući ga upitaam: „Šta si se na me rasradio?“ On odgovara: „Nijesam, sinko, nego si mi uvijek na srcu“. I tako se je opet probudila ljubav i sluga među nama. Otac mi udjeli lijepe svetu novaca, pa si sagradih kćerku sa dvije sobe, gdje se nastanit sa svojom drugaricom. No kada oca nema novaca, nema opet i ljubavi, a meni bilo gore nego prije. Htio me otac otjegati iz moje kućice, ali nije mogao. Bacao mi kamenja u kuću, čekao na me s batnom, da me ubije, i sve to u strašne crne noći, a rođeni mi brat s nožem navalio na mene. Priskočiše dobri ljudi, pa me oslobođiše od nemile obitelji. Ja sve ustrpljivo podnosim i stojam tako sa svojom drugaricom i s malom kćerkom godina dana u srotničkoj svojoj kućici. Nema misliti nego od dragoga Isusa i Majke Marije. Bacim se sa svojom drugaricom na koljena pred stikom Presvetoga Srca, plačući radi nedovršenošću oca i matere i brata. Mili Bože, šta li sam dočekao! Mislio sam, i nebo morac plakati, a zemlja uzdisati radi tolike okrutnosti rođbene prema meni. No ipak zahvalim Presvetom Srcu, kad je njegova presveta volja, da to podnosim. Jednoga dana namjerim se na dobroga čovjeka, koji me lijepo uputi, da se upišem u Glasnik Srca Isusova, pa me uvjerava, da će sve milosti dobiti od Srca Božanskoga. Uzmem Glasnik, čitam zahvalnice svake vrsti, milina ili je slušati, kako je Presveto Srce sve pomoglo. Pa šta ne bi i meni? — Mislim ja, kad bih samo mogao dobiti koju službu, da se otrgnem od

nemile obitelji. Ovaj čovjek opet mi govori: „Eto sreće tvoje: baš trebaju ljudi za poštu“. Upravim molbenicu, a ujedno stam skrušenim srcem moliti devetnicu, da dem odslužiti jedna sv. misu i primim svete sakramente, sve u čast Presvetoga Srca. I ero, za kratkih dana dobijem brzovaj, neka dogjem na poštu, a danas se nalazim kao službenik u poštanskom uredu, sretan i zadovoljan i pun harnosti prema Božanskojmu Šeru, koje mi je pomoglo. A mojim roditeljima Bog dragi oprostio, jer nijesu znali, što čine. Danas su mene željni, a ja ih požažem, koliko samo mogu. Moji neprijatelji htjeli odnijeti i ovaj hlebec kruha iz mojih ruk u svaku sramotu na obraz moj staviti, ali je Božansko Srce Isusovo bilo jače od njih. Hvala mu i slava na vječne vijekove!

Piše nam jedan tamničar iz Bosne: Jedan jevrejac libavar pozvao na sud jednoga mog bližnjega zemljaka iz Kreševa, pa htio, da mu zaplijeni sve njegovo zemljište. Pet i pol godina tjerali su parnicu, i 14 puta morao moj prijatelj k raspravama, te svaki put izostan kruče po tri dana, a nekad i više, trošio i dangubio, a najposlije, prenda je iman vještoga odvjetnika, ipak izgubio parnicu. Tko sad tužniji od njega? Poče ti on zdravljati i o samoj pravednosti Božjoj i tako se uzrujavati, te se je bilo bojati, da će i pameći šemati. Zahrinut stanem sokoliti i razgovarati njega i sestra mu rastužena, pa mi govorim, neka ne gube utrka, već neka se topkom motivom utječu Presvetomu Šeru Isusovu, jer ima još i druga instance, pa hajde, apelirajte, pa onda što Bog da. I a tom su me postihouli. A ja sa svojom obitelju zauzmem se za njih u molitvi, slušajući svete mise i primajući svetu pričest na čest Presvetomu Šeru Isusovu, te obećavši javnu zahvalu, ako nas usiliš. I doista, na raspravi kod druge instance suci izrekoše pravdu, kako smo željeli, te odsuđiše jevrejca, da plati sve troškove za parnicu i dangube. I tako mi prijatelj i sestra mu radošno svojim kućama odoše, te s nama zajedno čest i slavu uzdavaju Presvetomu Šeru Isusovu, koje ih je tako miloštivo od jevrejca libvara obranilo.

Jedna učiteljica u Slavoniji priopovijeda: Istukla sam jednoga dana učenika, koji je to, i te kako, zasluzio bio. Ali otac dječakov ne da dirati u svoje mezimče, pa me tuži kr. kolarskom sudu, i dobijem pozivnicu. Ja sam misila, to nije ništa, pa se pozivu nijesam odazvala, a niti zamjenika postala. I tako prva rasprava progje bez mene. Ali odmah dobijem drugu pozivnicu s prijetnjom, ako opet ne dogjem, da će biti kaž-

njena globom. Upozorili me, neka budem oprezna, jer mi to škodi u službi, a mogu biti i otpuštena iz službe. Kuda ču, ako ne najboljemu Srcu? Počeo devetnicu i platih svetu misu na čest Božanskemu Srcu. Sud je pao u petak. Došavši u grad, odmah pobitim u crkvu, ter prisustovah svojoj misi, zatim se isповjedih i pričestih, i mirna srca odoh na sud. I hvala Božanskomu Srcu, sud se najpovoljnije za me izrekao. Za sve to hvalim Božanskemu Srcu Isusovu, klijući: Koliko god slova kroz cijelu godinu pomislim, pogledam, pročitam, napišem i progovorim, toliko milijun puta neka je hvaljen i slavljeno Božansko Srce Isusovo!

...

Šveća po malo.

— Rovinjsko selo (Istra). Pobožnost k Presvetom Srcu Isusovu sve dosada u našoj je župi bila posve nepoznata. No sada možemo radošno srca javiti, da smo se i mi uhvatali u kolo štavatelja Srca Božanskoga. Nastojanjem veleč. g. župe upravitelja Don Josipa Bastijanica nabavio se dobrovoljnim primislama svih župljana krasan kip Presv. Srca, te se napokon i kod nas, u nedjelju dne 10. lipnja, na večernji započela ta lijepa pobožnost. Svetan je bio dan za Rovinjsko selo! Crkva puna pobožna puka. Gosp. župe upravitelj gamutljivo nam propovijedao o Presvetom Srcu Božanskoga Spasitelja. Mnogi, ne samo ženskih, nego i muških, bijahu do suza drenuti. Bojasno se, da ne će biti moguće držati procesiju s novim kipom Srca Isusova, jer je čitav dan, sve do večerje neprestano kišilo. Ali baš koji čas prije procesije prestala kiša, nebo su pučelo vediši, kao da se i ono veseli našoj svečanosti i ne će, da je muti. Sa svake strane kipa isle školske djevojčice, svečano odjevene kao „svatice“, s vijencem na glavi, te svaka iz svoje košarice sipala cvijeće, a zbor dječaka pod vodstvom injenskoga učitelja na opet zadovoljstvo pjevao litanijske i dvije pjesme na čest Presv. Srcu. Taj će nam dan dugo ostati u pameti, usamo se, da će ta korisna pobožnost donijeti otulata ploda našoj župi, što svom dušom želimo, a prestatko Srce Isusovo neka nas usliša.

— Seiniča (Hrv.). jedan veleč. o. misionar, putujući iz Velikog Bukovca u Legrad, usput posjeti kapeli sv. Nikole u Seinići. Blizalci Velikog Bukovca. U kapeli udari mu u oči krasna slika Srca Isusova, naičemu vijencem umjetnog cvijeća, a na oltaru opazi knjigu: „Srce Isusovo, spasenje naše“ i „Glasnik Srca Isusova“. Upit, čema je taj Glasnik na oltaru? Odgovorite mi: „U nedjelje i blagdane poslike podne sakuplja se pobožnog svijeta u toj kapelici, da se mole, a po tom im jedan dobar seljak M. čita iz Glasnika“. — Krasno! Ugledali se svagdje! Dajte, čitate Glasnik jasno pred narodom, osobito u nedjelje i blagdane poslike podne: čitate i „Kalendar Srca Isusova i Marijina“. Samo, to se zna, nemojte u kapeli ili crkvi čitati onih člancika, koji su za smijeh, kao što „Razbiliriga“ u Kalendaru i neki članci za omla-

Gist u Glasniku. To možete izvan crkve čitati, jer se na svetom mjestu ne pristoji smijati.

— Gradac (Bosna). U medjelju, dne 3. lipnja, blagoslovila se nova zastava Srca Isusova, okićena hrvatskom sviljenom trobojnicom. Krasan je to dar poreznoga nadzornika Josipa Ebnera. Sav okolišni katolički svijet sljegao se na tu svećanost u Gradac, a ovo staro Husein - kapetanova gnijezdo. Dođi iz četiri župe; gradačke, modričke, tremošničke i špišičke. Predstavi si, dragi čitatelju, mislioštvo od 2-3 hiljade svijeta uz zvonačku zvonomova i gravanje topova, ja li, da je tu lijepo? je li, da je to uživljeno? Iza blagoslova zastave domaći je vel. g. župnik narodu lijepom besedjom prediočio borbu Isusovu sa grijalom i pozvao prisutne, neka se skupe pod zastavu njegova Srca, neka joj vjerni budu, jer je to zastava čista i neokaljana, koja do staine pobjede vodi. (Sr. „Hrvatsko“ br. 130.).

— Šta ima nova u „Kalendaru Srca Isusova i Marijina“? — S raznih strana pisali i govorili uredništva, neka bi u „Kalendaru Srca Isusova i Marijina“ stavilo i to, kakoovo će biti vrijeme; jer — tako juviju — mnogi te mnogi, osobito seljaci, neće da kupe kalendara, ako im ne kazuje, kakoovo će biti vrijeme. Uredništvo nije se oglašilo njihovoj molbi, nego si je dalо mnogo truda, da im što bolje odgovori, i eva, radosna srca možemo im javiti, da će „Kalendar Srca Isusova i Marijina“ za godinu 1907. opisano odgovoriti na pitanje: „Kako će biti vrijeme godine 1907.?“ Tu će ujedno obilno biti razloženo, na čem se osniva takozvana „stogodišnji kalendar“, i odakle kalendari već godinu i pol unaprijed znaju kazivati, kakoovo će biti vrijeme. Ostao toga u drugom, vrlo zanimivom i poučnom članku jedan učeni prirodoslovac naučiti će te: „Kako ćeš i sam nagađati vrijeme?“ U tom članku mnoga su pravila za vrijeme šlozena u stihovima, kako će ih takške zapamtiti, n. pr. „Tiha, vedra noć, pa suha — Pokisnut će konj i muha“. — „Večer u vatri plane — Sutra u vodi svane; — Večer se ruhom kill — Sutra će krasno biti.“ — „Jutarnja magla sjeda, — Čuva nas kiše i leda.“ itd. Kada „Kalendar Srca Isusova i Marijina“ za godinu 1907. ne bi ništa drugo sadržao, već samo ova dva članka o vremenu, doista bi bio vrijedan, da si ga kupi svaki seljak, pa opće svaki, koji želi znati, kakoovo će biti vrijeme. A tko toga ne bi želio znati? — Kalendar će, ako Bog da, izdati još ovoga mjeseca kolovoza, te se već može naručiti.

— „Nesretni broj 13!“ Tako sam nedavno čitao u jednom mačiću dobrom hrvatskom listu. Tako ne valja pišati. Broj 13 nije nikakav nesretni broj. To je praznovanje. Novo ministarstvo francusko brojli upravo 13 članova. I ovi ljudi, koji ne vjeruju ni Crkvi ni Bogu, vjeruju u tu ludoriju, da im broj 13 može biti zickoban! Boga se ne boje, a broju se boje! Kada je nedavno ministar predsjednik pozvao ostale ministre k sebi na objed, morao i njegov sin s njima sjestiti uz stol, samo da ih ne bude 13! U takove ludorije i kod nas mnogi vjeruju. Prispovijedaju, da se je više puta obistinilo, te je jedan iste godine umro, kad ih je 13 sjedilo za stolom. Moguće, ali može to biti puki slatjak, a može biti i kazna za njihova — praznovanje. Jer je praznovanje grehe, pa stoga i zaslužuje kaznu, a haš im je prava kazna, ako im se obistini njihova prazna vjera.

Hrvatska omladina pod zastavom Sreća Isusova.

Sjetite se crkve Sreća Isusova u Pećinama!

Evo doslovce, što nam piše jedan malik, gjak II. razreda gimnazije u sjemeništu travničkom:

Nakanđi, da ovo priopćim svim Stovateljima Presvetoga Srca Isusova, a njeđno molim sve, da se ne ogluše naprava meni, nego neka uslišaju i razvesele mene i Presveto Srce Isusovo.

Možda ste čuli ili santi čitali iz Glasnika Srca Isusova, koji je izlazio u godini 1903., što o crkvi u selu Pećinama, posvećenoj Presv. Srcu. Ako ne znate o njoj ništa, evo ču vam u kratko nešto o tom reći:

Seo Pećine nalode se baš tri dobeca sata daleko od Travniku (u Bosni). Tamo sam se i ja radio, a ljudi su u njem prosti i siromašni seljaci. Škole nema, a iz tog su sela samo trojica škola polazili; dvojica su još i sad, a jedan je već postao svećenik.

U selu je trošna crkva Srca Isusova, a sagradili su je prije 20 godina. Sve je dosad bez zvonika bila. Sad hoće, da ga namjeste, ali siromašni seljaci nemaju toliko novaca, jer se ne iziskuje samo, da se zvonik namjesti, nego sva crkva popravi, inače će brzo biti ruševina. Po zkovima već je trava ponikla, a busje se zametnalo; zid se počeo osipati, a temelj potkopavati.

Kolika me žalost obuzme, kad na praznike kući dogjem i na crkvu pogledam! Makar me nitko ne gledao i nitko mi

se ne rugao, ipak me je toliki stid i sram, da gotovo plačem, kad prispodobim druge crkve, a osobito onu u sjemeništu travničkom, sa crkvom svog rođnoga mjeseta. Ama ni Bogu se u njoj ne mogu onako skrušeno i dragovoljno moliti, kao u sjemeništu. Prava ti je to pustinja prama crkvi dječačkog nadbiskupskog sjemeništa. Ne možeš se nagledati krasote u njoj, jer od pet oltara ne znaš, koji je krasniji, pa ti daje upravo neko određenje, da se molis, a u našoj crkvi u Pećinama sve priprosto, kao u pustinji, i dosadno ti u njoj klečati, dok se misla svrši, jer ni klupa nema, nego na tlima zamazanim moraš se mučiti.

Iz crta slike Srca Isusova, kao da razabirem nekakov ukor. Kao da me molis, nuka se stan Božji dostojnije uredi, da bude doстојan izlaganja Presvetog oltarskog sakramento i one slike Srca Isusova. Ali čim ćemo to smoci? Dalis smo, koliko možemo i što smo imali, pa ipak se još dosta zahtijeva, a mi nemamo sad otklen novaca. Ja bili od srca želio, da bude čim prije gotova, i sam bih, da mi je moguće i da imam što, prinio za taj posao. Ali ja sam najsiromašniji. Gjak sam, koji samo knjige imam, ali ni te nijesu moje, nego su mi posugjene.

Zato molim sve one, koji čitaju ovo, da pokaža ljubav Srca Isusova i dobrim djelom. Ne zahtijeva se Bog zna koliko od svakog pojedinog, nego će biti dosta, ako od svoje volje, tko može, prinese nekoliko novčića, i eto će se moći crkva popraviti i zvonik namjestiti, da nije bez zvonika, kao truplo bez glave, te da se ima postaviti gdje ono zvonce, koje zove vjernike k svetoj misi.

I vama, djeco, se preporučujem i molim vas, da štograd dădete za crkvu. Mjesto da uzmete slatkiša nekoliko, a vi to ragje dajte u napomenutu svrhu, pa će vam Srce Isusovo stotruku kamatu dati, ili da bolje reknete: sto će vam puta više dati. —

Ja se nadam, da ne ćete napram želji mojoj guthi biti, ni napram Srcu Isusovu škrtinju se pokazati.

Tim dovršujem svoju molbu i s poštovanjem k vama svima se potpisujem

Ilija Gavrić,
učenik II. razreda gimnazije.

Darovi „za crkvu Srca Isusova u Pećinama“ mogu se poslati na „Uredništvo Glasnika Srca Isusova, Zagreb, Pai-motičeva ulica 33“ ili na „Ravnateljstvo dječačkog sjemeništa u Travniku (Bosna).“

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 8. Rujan 1906. God. XV.

Izdaci mjesednico. Cijena 48 f. — S poštom 1—10 istisaka po 80 f.,
10—60 po 70 f., 60 i više po 60 f. Za inozemstvo 1 K 20 f.

Namjena molitava i dobrih dijela za rujan.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Nedjeljni počinak.

Bilo je to u Irskoj. Nedjelja je, jedan bogati gospodin proveze se u svojoj kočiji uz obalu jedne rijeke. Kad eto ti opazi sirotu ženu s dvoje djece. Hoće preko rijeke. Baš je blizu jedan lijepi most. No šta će žena? Nasuće haljinu, napti si na legu jedno dijete od pet, šest li godina, pa će s njim pregaziti rijeku. Kad sretno stigne na drugu obalu, ostavi famo dijete, te se povrati, da prenese i drugo dijete.

Gospodin je to u čuda motrio, pa će upitati ženu:

„Ma što to radiš, dobra ženo? Zar ne vidiš onamo blizu onoga mosta? Zašto s mukom i pagibelju tri puta preko rijeke gaziš, kad bi lijepo s djećom mogla preko mosta?“

„Gospodine“, odvrati žena, „siromašna sam. Otkud meni novaca, da platim zakupnicima mosta prelaznicu, kad me daju besplatno. A danas je nedjelja: moram k svetoj misi!“

Sretne li djece, koja ēmaju takovu majku! Nema sumnje, ta je siromašna žetta, svetkujući dan Gospodnj, sa svojom djeecom uživala veći mir i blagoslov Božji, nego li svi oni kršćani, koji nedjelju obratile u dan trgovine i vašara.

Dužan si, kršćanine, u svako vrijeme poštovati Boga, za to te je stvorio, za to te uzdržaje Bog.

Nego osobitu čast traži od tebe u nedjelju.

To je dan Gospodnjí.

„Spomeni se, da svetkuješ dan Gospodnjí!“

Okani se u nedjelju svakoga težačkoga posla, prisustvuj pobožno svetoj misi; poslušaj riječ Božju; ako je moguće, primi i svete sakramente; riječ u jednu: posveti taj dan, što više možeš, dragomu Bogu.

Učiniš li to, Bog će dati, bit ćeš sretan i na ovom i na drugom svijetu. Kako ti Boga štuješ, osehiš u nedjelju, onako će te on blagosloviti.

Vjera je najveće blago, što ti dobri Bog dade. Ne svetkuješ li nedjelje, ponestajat će ti ovoga blaga.

Za koga ti veliš, da ima vjeru i da žive po vjeri? Zar ne o onom, koji poznaje i poštuje Boga? No onaj, koji ne svetkuje nedjelje, taj ne služe, nego vrijegja Boga; a jer ne sluša riječi Božje, sve će to više zaboraviti na dragoga Boga. On će dakle pimalo i samu vjeru izgubiti, ili ako ju nekako sačuva, bit će to mrtva vjera, koja čovjeka ne može spasiti.

Zašto su prvi kršćani bili tako ravnici? Evo zašto: jer su ne samo u nedjelju, nego svaki dan slušali svetu misu, svaki dan se pričestili.

Pa zašto u mnogim župama nema kletve, psovke, bludnosti, preljuba? Jer slušaju riječ Božju svake nedjelje i prisustvuju svetoj misi, tko može, i svaki dan.

Mnogi Japanci i Kinezi zastidjet će nas, dragi čitatelju, na sednji dan, jer oni, netom su se obratili na kršćanstvo, svake nedjelje pobožno slušaju svetu misu, premda im je često vrlo daleko do crkve. Mnogi, kako pišu vjerovjesnici iz onih krajeva, dolaze i 20 do 40 kilometara daleko k svetoj misi. Računaš li pet kilometara na sat hoda, ovi revni kršćani, ljudi, žene i djeca, trebaju četiri do osam sati do crkve, pa ipak dolaze. No zato se je i diviti njihovu kršćanskemu životu. Da ti je malo zaviriti u te japanske i kineske obitelji istom obraćenih kršćana, mislio bi, da su to nekakvi bogoljubni redovnici. Djeca lijepo slušaju roditelje, roditelji nikada psovke ili kletve ne izuste, sví u najvećoj ljubavi i slozi rade i mole se.

Bog je već u starom zakonu obećao, da će dati kiše u svoje vrijeme i rod zemlji, budu li se držali njegova zakona. Koliko će više u novom zavjetu dati blagoslova i milosti, ako mu vjerno služimo?

Pravo vše: Kakova ti je nedjelja, onakova će ti biti i smrtna postelja. Bog će onoga pustiti u vječni počinak, koji je ovđe u nedjelju počinio i po volji Božjoj dan njegov posvetio. (K.)

Овојодиšњи blađan Šrca Isusova.

Hrvatska. U hrvatskom svetištu Šrca Isusova u Zagrebu držala se je trodnevna u petak, subotu i nedjelju s propovijegju i blagoslovom. Predmet propovijedima bio je: Prvo: Pobožnost k Presv. Šrcu Isusovu zadnje je sredstvo za našu zadnja vremena, kojim Bog hoće, da opet probudi ohladnjelu ljubav kršćana. Drugo: Kao za krstaških vojna, tako se i danas ori svijetom: „Bog to hoće!“ Bog hoće, da se uvrstimo pod zastavu Šrca Isusova na nekakvu rekao bi krstašku vojnu, da uništimo kraljevstvo sotinu, te osnujemo carstvo ljubavi Božanskoga Šrca. Treće: Proti današnjemu protukršćanskomu pokretu, koji se je u zadnje vrijeme počeo razmehivati i u našoj domovini, pobožnost k Presv. Šrcu Isusovu po Božjoj Providence ima biti protupokret, silan ustuk, koji će voditi do stalne pobjede, do preporoda katoličke Crkve i društva ljudskoga.

Hum sv. Martin. U nedjelju Šrca Isusova svečanim se je načinom blagoslovio novi kip Šrca Isusova i nova krasna zastava sa slikama Šrca Isusova i Šrca Marijina. Zatim krenuo procesija iz crkve. Četiri djevojke s vijencima na glavi i s trobojnicom preko ramena nosile su lijepo urešen kip Presvetoga Šrca. Pred crkvom priključi se procesija iz Visokog sa svojim župnikom. Veselje neopisivo! Pjesma na čest Šrca Isuscu orila se iz stotinu grla. Vidjeli smo i poglavitog g-kotarskog suca iz Novog Marofa i mnogo drugih iz Intelligencije. Kad župnoga dvora pridruži se procesija iz Hrassćine sa svojim župnikom na čelu. Radosi narastu! Mnogima se je suza radosnica caklila u oku. Takova šta nije se još viđelo u Humu. Pero nije kadro opisati tu slavu. Hvala domaćemu g. župniku, Aleksi Listu, te ga molimo, da i u buduće svake godine na ovako svečan način proslavi Presveto Šrce. Stovatelje pak Šrca Isusova iz okolice molimo, da u buduće još u većem broju prisustvuju toj slavi.

Sv. Petar Cvrtac. U nedjelju prije blađana Šrca Isusova veleč. g. župnik Franjo Štefan oglasio narodu, da ćemo taj blađan proslaviti, što se najbolje bude dalo. Narod se rađo odazvao dobromu pastiru. Držala se devetnica, a na sam blađan, u petak u jutro, mužari zagruvali, a zvona tri puta pozivala vjernike k svečanoj službi Božjoj. Mnogo se je naroda sabralo k svetoj misi, mnogo ih je pristupilo svetim sakramentima. Treći i četvrti razred pučke škole već se uoči

blagdana ispovjedilo, a danas primili svetu pričest, i to treći razred prvu sv. pričest. Pod svetom misom sva su školska djeca svećano obnovila kršni zavjet. S ganućem i veseljem stehali roditelji svoje mališe, gdje se oduševljivaju Bogu za-vjeruju i obećaju, da će biti dobra djeca i dobri kršćani. Poslijevrste sv. mise g. župnik razdijelio među djecu lijepo sličice na uspomenu toga lijepoga dana. Narod se sav razdragan razišao kućama svojim: neki dobrovoljno svetkujući blagdan Srca Isusova, a neki otiduće na rad, jer je poljski posao radi nepovoljnog vremena silno bio zaostao.

Slavonija. Župa Staropetrovoselo divno je prostavila nedjelju Srca Isusova. Već ranim jutrom stigla u Staropetrovoselo procesija iz sela Godinjaka pod zastavom Srca Isusova s kipom Majke Božje Lardske, što su ga nosile četiri djevojke u bjelini. Došavši do župne crkve, izagle druga procesija s kipom Srca Marijina, pa skupa krenuše u susret trećoj procesiji, koja je imala doći iz sela Vrbove. Ala veselja i ganuća, kada su se susrele ove procesije! U procesiji vrbovskoj četiri monika u bjelini, a hrvatskom trobojnicom preko ramena, nosila kip Srca Isusova. Susrele se procesije, susreli kipovi Srca Isusova i Srca Marijina, kao da se susreli sam dragi Isus s presvetom svojom Majkom. Zastave se viju iznad svijeta, krizevi se blištaju na suncu, pjesme na čast Srcu Isusova veselo odjekuju iz muških i ženskih grla. Ma bilo srce kao kamen tvrdio, moralo se je umekšati kod takova prizora. Tri sjednjene procesije krenule sada u župnu crkvu, gdje se je držala svećana služba Božja i propovijed. Mnogi su pristupili svetoj pričesti. (I. I. povjerenik.)

Dalmacija. U gradu i biskupiji Makarskoj slavi se blagdan Srca Isusova kao zapovjedni blagdan u sam petak. Na to se Makarska prigodom kuge g. 1815. zavjetom obvezala. Glasnik donijet će drugi put opširnu, vele zanimljivu povijest ovoga zavjeta. To je jedna od najljepših stranica u povijesti pobožnosti k Presv. Srcu u našoj domovini. Grad se je Makarska tim zavjetom riješio užasne kuge, što mu je pomela preko polovice stanovnika. Daj Bože, riješila se naša domovina kud i kamo gore kuge današnjega bezbožtva, učinivši blagdan Srca Isusova sveopćim zavjetnim blagdanom hrvatskoga naroda!

U Ninu narod je od svoje volje odlučio, da slavi blagdan Srca Isusova u sam petak kao druge zapovjedne blag-

Oltar Srca Isusova u Drenovcima.

dane. Za svećane sv. mise dični starina kanonik Zanki držao je krasnu propovijed, uvezši za predmet: „Ljubav te je na sve nagnala!“ I najokorjetljega grješnika znao je prečasni gnati do suza. Nakon svele misi slijedio je veličanstveni ophod po mjestu s kipom Presvetoga Srca uz pjevanje društva djevojaka i školske djece. („Dan“ br. 24.)

U Splitu proslavljo se je blagdan Srca Isusova u crkvi Srca Isusova čednim, ali srdačnim i gamuljivim načinom. Bila je i krasna procesija! („Dan“ br. 24.)

U Zatonu kod Nina uveličao se je blagdan svećanim blagoslovom novoga klipa Srca Isusova. („Dan“ br. 24.)

Bosna. U Sarajevu svake se godine blagdan Srca Isusova u nedjelju tako svećano slavi, kao nigdje u našoj domovini ni jedan crkveni blagdan. No ove godine stavlje je dostiglo vrhunac. Presvjetli g. nadbiskup Josip Stadler izabrao baš taj dan, da proslavi 25. godišnjicu svojega slavnoga biskupovanja. Svu slavu i hvalu, što mu njegovi štovatelji htjedeše prirediti, presvjetli svećar u pravoj kršćanskoj poniznosti htio da prikaže izvori svakoga dara i svake milosti: Božanskomu Srcu Isusovu. Veličanstvena povorka od preko stotine svećenstva — kapelana, župnika, dekana i kanonika, tri opata, dva apostolska protonotara, šest biskupa — otpriće svećara iz nadbiskupskog dvora u katedralku Srca Isusova. Tamo se sakupilo toliko naroda, da ga je za svećane službe Božje tek jedna petina mogla u crkvi mesta naći. Poslije evangelija uspeo se nadbiskup svećar na propovijednicu, te s mitrom na glavi zače svećanu besedu o ljubavi Presvetoga Srca Isusova, koje je po nakani i po riječima nadbiskupovim išla sva ta slava. Nakon svele misi veličanstven ophod od više tisuća vjernika krenuo ulicama grada. Pod nehom sami je svećar nadbiskup nosio Presveto. Svećanost svršila je ritetkim prizorom: dvanaest mitronosaca, stojeći na vratima katedralke, zajedno podijeli biskupski blagoslov kleru i puku, salupijenomu na prostranom trgu pred crkvom. Tako veličajne slave ne vidje dosada Sarajevo, a i malo koji dragi grad. (Sr. „Kat. List“ br. 26. „Vrhbosna“ br. 13.)

Zahvalnice.

Zahvalnice treba da su potpisane potpunim imenom i adresom, inače ih ne možemo nikako uvesti. Ureda,

Najuspješnja sredstva.

— Učinio sam devetnicu Srcu Isusovu, ali me Presveti Srce još nije uslilo. Sto ču ja sada?

— A jesi li devetnicu učinio onako, kako to Glasnik piše?

— Jesam! Stogod sam našao u Glasniku da piše, sve sam to izvršio: molio sam se, što sam najbolje mogao; svete sam sakramente primio; slušao sam nekoliko puta svetu misu, pa sam jednu svetu misu dao i odslužiti.

— Dobro. Ali ti Glasnik nije još svega iskazao. On ti još ima mnogo toga kazati, kako se što bolje i što uspiješnije čini devetnica. Evo, Glasnik postupa s tobom — ne zamjeri mu! — kao liječnik s bolesnikom. Najprije kuša s najblažim lijekom; ako taj ne koristi, onda mu daje jači lijek, napokon dolazi s najjačim, vrlo oštrom i gorkim, ali zato i veoma uspiješnim lijekovima. Pa odbije li bolesnik ta skrajna sredstva: tko onda kriv, ako ne ozdravi: liječnik ili bolesnik?

Tako je i Glasnik najprije govorio o najjakšem sredstvu, da dobiješ milost od Presvetoga Srca: „Moli se!” Onda ti je svjetovao jača sredstva: „Primji svete sakramente, slušaj i daj odslužiti svetu misu!” A sada će ti Glasnik pokazati još i najjača, najuspješnija sredstva. Jesu li ti ta sredstva preteška i premučna, voliš li ostati u svojoj nevolji i bijedi, nego li da ih upotrijebiš: e, onda se barem ne tuži više ni na koga drugoga, već na samoga sebe i svoju kukavštinu.

— Ne, dragi Glasniče, ja nijesam kukavica. Ja sam ti pripravan sve moguće učiniti, samo da mi se smiluje Srce Isusovo, samo da mi usliši moju molitvu, moju devetnicu. Ded, reci mi brzo, reci, dragi Glasniče, vrlo sam ti već zmatižljajan: koja su to najuspješnja sredstva, kojima se stiče milost u Presvetoga Srca?

— Vrlo me veseli, dragi čitatelju, tvoja zmatižljnost za tako svetu i spasosnušnu stvar. Ne ču okolišati, da te ne izazovem na nestrepljivost. Evo dakle najuspješnijih sredstava, sad ču ti ih ukratko izbrojiti:

1. Uskrati nešto svojemu tijelu iz ljubavi k Presvetomu Srcu.

2. Žrtvuj nešto od svojega novca za slavu Božju ili za potrebe bližnjega svoga.

3. Svladaj svoje srce, ukroti svoje strasti, čuval se svakoga grijeha, osobito dok ti devenitica teče.

4. Učini Presvetomu Srcu koji zavjet.

— Je li to sve?

— Jest, to je sve, to su najuspješnija sredstva. Jesi li se možda uplašio? Ta ne velim ti, da ti treba sve to zajedno učiniti. Izaber si jedno ili drugo od ovih sredstava, pa dodaj to svojim molitvama. Dobro je Bogu prikazati svetu misu, predragocjens žrtvu Božanskoga Srca, ali je još bolje i spasonosnije, ako uz ovu žrtvu, koja te ništa ne stoji, prikažeš i jednu žrtvu, koja te nešto stoji, biva ako iz ljubavi k Presvetomu Srcu učiniš koje djelo pokore ili samozataje.

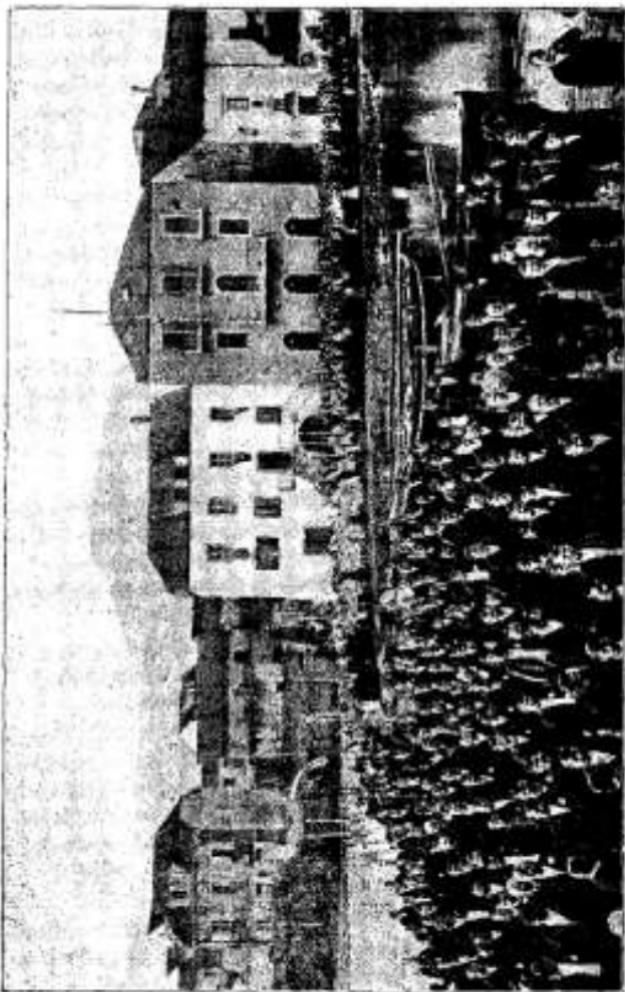
— Hoću, dragi Glasničar, ta, nijesam se ja ništa uplašio. Samo te molim, protumači mi sve to potanje.

— Drage volje, mili čitatelju. Pa usto ču ti opet pripovijedati mnoge zahvalnice revnih hrvatskih štovatelja i štovateljica Srca Isusova. Nešto ču ove godine, a ostalo, ako Bog da, do godine.

Uskrati nešto svojemu tijelu.

Odvije se brinemo za svoje tijelo, a premašo za svoju dušu. Stoga nam dragi Bog nerijetko šalje nevolja, ne bismo li se sjetili svoje duše. Uskrati li dakle svojemu tijelu nešto iz ljubavi k Presvetomu Srcu Isusovu, brže će ti se dragi Bog smilovati, pa iz tvoje te nevolje izbaviti. Ne velim ti, da svoje tijelo poput svetoga Alojzija najstrože trapiš i bičuješ, te, rekao bih, od samoga posta živeš. Ali ne bi li iz ljubavi k Presvetomu Srcu mogao jedan ili drugi put postiti ili si barem tijelu uskratiti nešto, što mu i onako ne koristi, n. pr. koju čašicu vina ili koju poslasticu? Tako bi se učio svladavati, a Bog, koji znaće, kako ti je mučno, brže će te uslišati. Eto nekoliko primjera:

Mili čitatelji Glasnika Srca Isusova, da ja mogu, zlatom bili okitila svoju zahvalnicu, i još ne bi bilo dosta! — Tako počinje svoje pripovijedanje jedna pobožna duša iz Bednje u Hrvatskoj, pa nastavlja: Čujte me neku i nevrijednu službenicu Srca Isusova! Ja oboljeh na desnoj nozi, liječnik mi kaže, da je jako opasno, a ja žakosna što ču sad drugo, nego politim nebeskomu Liječniku, u kojega sam stala, da mi može, a i hoće pomoći. Utečem se raznim devenitcama, ali sve uzalud, pomoći niti otkuda. Sto ču sad, zar ču sumnjati,

Svečana procesija sa slikom Srca Isusova u Velojuci na Korčuli, dne 19. listopada 1905.

hoće li mi Srce Isusovo pomoći? Ne, ne: „Molite i dobit ćete“, kaže Spasitelj. Dogđe mjesec lipanj, a ja se opet utječem Srca Isusovu jednom živom devetnicom i postim njemu na čast, obećam i zahvalnu sv. misu platiti i milost objelodaniti, i na sam blagdan Srca Isusova isповједiš se i pričestih. Pa gđel kako jutrom iza gore sunce sine, tako bi i mesal; prije no sam dovršila devetnicu, ozdravilih. Hvala i slava Presvetomu Srca Isusovu!

A iz Jasenovca (Hrv.) piše jedan štovatelj Srca Isusova: Obolio sam jako i pogibeljno, tako da sam četiri nedelje dana ležao u postelji, a sva tjednička pomoć bila mi je bez koristi, dok se ne utekosmo Presvetomu Srcu najboljega Liječnika jednom devetnicom, ja u postelji, a majka i sestra pred oltarom Srca Isusova, što ga imamo u našoj kućnoj kapelici. Uz molitvu one i postiše. I gđe, još tijekom devetnice meni okakša bol, a naskoro i sasvijem ozdravili. Za cijelog mog ostalog života, što mi ga je Presveto Srce milostivo poklonilo, hvalit ću ga i slaviti i pobožnost k njemu širiti među narod.

Vrši (Dalm.). Pripovijeda jedna djevojka: Najmlajši mi brat služi kao domobranac u Zadru. Starješine njemu i još dvojici povjerište nadzor i njegu bolesnih vojnika. Vršio je revno svoje dužnosti, te je bio obilježen kod starješina i bolesnika. Kad jednoga dana nestane novaca iz bolničke blagajne. Pade sumnja i na mojeg brata i baciše ga u tannicu, gdje je čamio, dok se je vodila stroga istraga. O svemu tome mi kod kuće ništa niješmo znali. Jednog dana pogjem u Zadar, da po običaju posjetim i zagrlim svoga brata. Na ulici sretoh se s jednim poznatim si vojnikom, te ga zapitah, kako je mojemu bratu, „Zdrav je“, odgovori on, „ali u tannici, i tko zna, kad ćeš ga opet vidjeti“. Zatim mi isprislovjedi cijeli nesretni događaj. Ta me nenadana vijest oštinu kao grom iz vedra neba, te me obliše suze. Kad sam se povratila kući, spopalo me teško jecanje. Oblijelaše me starica majka i stariji brat, svegjer pitajući: „Ta, za Boga, šta ti je?“ Ja niti rijeći ne mogoh promucati. Istom nakon sata nekako kroz plać im kažem, koja je nesreća brata zadesila. Kome sada da se utečemo, od koga da pravu istinu doznaјemo? Do brata nije bilo moguće doći, a k sucu istražitelju nema fajde (koristi), samo što smo čuli od bratovih drugova, gdje govore, da je krivo potvoren. Pa i onako niješmo mogli ni posumnjati o njegovoj nevinosti, jer je svlijek bio dobar i pošten. Odlu-

čila sam tada obratiti se osomu, koji najviše može i ljubi, naime Presvetomu Srcu Isusovu, da bude bratu moome u pomodi. Stala sam odmah žarkim srcem moliti devećnice na čast Srcu Isusovu, platila sam svetu misu, ispovijedala sam se i pričešćivala svake mlađe nedjelje, postila sam za više dana, i sve sam to namijenila na čast Srcu Isusovu. U molitvi su mi pomogali svi ukušani, pa i bratov sinovac, kojemu još nijesu bile pane četiri godine. Malis bez ičijeg nagovora završavao očenaš rijećima: „Oslobodи moga strica od zla“. Mengutim je vrijeme prolazilo, a utješljivi glasovi ne dolazili. Ali zato nigda nijesam klonula duhom, što dalje, sve sam to pouzdanije molila. Kad napokon iz dugu četiri mjeseca stiže nam radostan glas, da je vojnički sud rješio optužbe mojega brata, a osudio krvica lukeča, koji je lukavom potvorom sumnju bio svratio na mojega brata. Ali lija dolijala, a brat ostao pravedan. Oh, Presveto Srce Isusovo, koje si uslijalo vapaje i molbe vjerne svoje štovateljice, budi tebi vječna hvala i slava! Tebi ću se vazda za svog života preporučivati u svim zgodama i nezgodama, tebi ću se utjecati u sreći i u nesreći, tebi ću svoje srce posvećivati, tvoj ću Glasnik širiti i pobožnost prema tebi gojiti, tebe ću vazda u pomoć zazivati, da me čuvaš i branиш oda svakoga zla. Amen.

Z a g r e b. Jednu trećoredicu sv. Franje snašla nemila i pogibeljna bolest. Svjetovali ju, da ide u bolnicu, te se podvrgne operaciji. Ali ona ne htjede, već se u jednu ruku pripravlja na smrt, a u drugu ruku sve svoje pouzdanje stavlja u Presveto Srce Isusovo. U svojoj poniznosti učini si duge ljestvice do prijestolja Srca Božjega, utekavši se redom mnogim ugodnicima Božjim, a nada sve bez grijeha začetoj Majci njegovoj. A uvjerenja, da dragovoljna pokora najbrže odvraća bić Božji, uza svu tjelesnu nemoć, ipak uze strogo postiti. Dvije godine tako se je ustupljivo borila sa bolešću, dok ona napokon malo po malo ne isčeznu. Ta duga bolest, dok je teško mučila tijelo, za dušu je bila prava škola kreplosti, te sada već drugu godinu zdrava, od svega srca zahvaljuje Presvetomu Srcu Božanskoga Liječnika duše i tijela.

Šveća po malo.

— Drenovac (Slavonija. Uz našu sliku.) U nedjelju, na blagdan Srca Isusova, des 21. lipnja 1903., župa Drenovačka dožvjeta riječko slavlje. Već noći toga dana bila propovijed o Srcu

Isusovu, a na sam blagdan dvije. Došlo do kojih 10 procesija iz čitve okolice, sve do 35 kilometara daljine, kao n. pr. ona iz Županje. Sve se složile u jednu nedogledan procesiju, koju je pratilo sedam svećenika. U crkvi gde krassoga pobočnoga oltara, prije prava podrišta, a sada divno obnovljen. A na oltaru mjesto stare slike sv. Magdalene gde novoga kipa Srca Isusova, koji se je taj dan, zajedno sa skupocjenom zastavom Srca Isusova, blagoslovio. Zaključujući svečanost, istaknuo je veleć. gosp. župnik Franjo Tvrdojevit, da će pobožnost k Presv. Srcu i današnje slavlje biti trajan vez između srca njegovog i srđaca njegovih župljana. (L. J.)

— Korčula u Dalmaciji. (Uz našu sliku.) Mjeseca listopada i studenoga (1905.) bila sveta poslanja na otoku Korčuli, i to u župama S mo kovića, Blato i Vela Luka. Najzanimljivije bilo je krasno pjevanje „zlatne krunice“ na čest Srca Isusova. Pokraj mora na našim otocima ljudi imaju osobili žar i pravi zanos za pjevanje. U ovim mjestima na Korčuli bio je običaj, da se pjeva i Gospina krunica (ružarje), pa su se zato i lako prilagdile i na pjevanje „zlatne krunice Srca Isusova“. Kada bi oci misionari gole otvorili sveto poslanje, namah bi jedan od njih sakspio oko sebe djecu, te ih izvještao u pjevanje „zlatne krunice“, a od stadih naučili bi stari, i naskoro orila bi se „zlatna krunica“ iz tisuća grla mladih i starih, da ih je milota smisli. „Zlatna krunica“ pjeva se za svetog poslanja svaki dan prije večernje propovijedi, što narod silaz privlači u crkvu. Na koncu pak svetoga poslanja, kad se drži svečan ophod sa kipom ili slikom Presv. Srca, onda se „zlatna krunica“ zanosnije no ikada razlike gorom i dolom, te na taj način ostaje u pameti kršćanskog putanštva. S toga možeš verjetko čuti, gdje dječaci i djevojčice na paši ili drugdje pjevaju „zlatnu krunicu“. — Naša slika prikazuje ophod sa slikom Srca Isusova, koji se je držao dne 19. studenoga 1905. pri zaključku svetoga poslanja u Vela Luki. Uz dva oca misionara i tri svećovna svećenika prisustrovalo je i sam presvjeti g. dr. Josip Marčelić, biskup dubrovački. Fotografija, po kojoj je izrađena naša slika, snimio je g. Cezar Damiani, trgovac u Dubrovniku. (D.)

— Banjuluka (Bosna). Presvjeti gosp. biskup Fra Marijan Marković, franjevac, dane 28. travnja proslavio 50. godišnjicu svoga Bogu posvećenoga redovničkoga života. Znajući, kako je on revan štovatelj Srca Isusova i štitelj njegove pobožnosti, izradio i pokloniše mu tom prilikom časne sestre presvete Kraljice Isusove krasnu biskupsku mitru sa vezanim likom Božanskoga Srca Isusova, kojemu se klanjuju dva Angejusa. Mitra je bogato nakićena zlatom, te vrijedi kojih 600 kruna, („Kršćanska škola“ str. 168.)

— Dragane (Hrv.). Dne 10. lipnja blagoslovio se je novi kip Srca Isusova, nadavljen dragovoljnim prinosima. Visok je metar i po, a stoji 351 kruna. („Hrvatsko“ br. 142.)

— Vinjerač (Dalmacija). Od 10.—17. lipnja držale se pučke misije. Osnovale se drafstvo djevojčaka za naknadnu sv. pričest, kojemu namah pristupi 70 žanica. Sakupila se u župi lijepa sveta, kojom će se proširiti kapelica Srca Isusova, što se nalazi izvan sela. Zadnji dan svetih misija bila je pred tom kapelicom, pred vrednim nebom sveta misa. Na večer ophod, blagoslov i posveta župe Božeskemu Srcu. (M. G.)

— Diecesanski sinod. Od 3. do 5. srpnja sjedinjene biskupije senjska i modruška držale diecesanski sinod u Senju. To je bila veličanstvena skupština. Bilo ih je na okupu oko 150 svećenika. Na koncu se svetano obnovila posveta obiju biskupija Presvetom Srcu Isusovu, koje se u onim biskupijama i doista vanredno štuje.

— B u k o v e c V e l i k i (Hrv.). Ove godine uvela se lipanska pobožnost, i to ne samo u župnoj crkvi, nego i u svim filijalama. Sakupi se narod u crkvi ili kapeli ili, gdje toga nema, na polju pred raspalom. Šta se kratko razmatraje iz knjižice: „Mjesec lipanj“ od o. Vannelli-a, moli se i pjeva na čast Srcu Isusovu.

— N a g r a g j e n o o b e č a n j e . — Bilo mjeseca svibnja god. 1904., a u nekim se mjestima krâne nam Dalmacije širila malo po malo, revnôđu otaca misionara, „Vojska Sreća Isusova“ proti psovki (kletvi) i prokljanju. A što je mnoge potaklo na sveti žar, da utječe Presvetu Srce? Izmed inih razloga bio i ovaj, što su u Omislu ribari na čudan način sili riba slovili, i to opetovanio. A kako to? Obecali Božanskemu Srcu, da ne će više psovati, a ono ih plemenito nagradi, ispunivši riječ svoju, kojom se obveza, da će blagosloviti poduzeća osih, koji budu štovali Božansko mjestovo Srce. Daј, Bože, ugledali se mnogi u ovaj primjer! Onda će se lako dogoditi, da nam i ljetina i ribareme i svaku drugu poduzecu, osobito pak duhovnu, božje za rukom pogje. Bude li se pak i unaprijed psovalo i hullo ime Božje i njegovih ugodnika, ne će biti čudo, ako bude i dragi Bog naš narod na svaki način kušao i kaznio. (S.)

— P r i g o d o m s v n o g a i m e n d a n a dobio je urednik, po svojoj u 7. broju izraženoj želji, mnogo lijepih hrvatskih razglednica, i to iz ovih mesta, u Hrvatskoj: Bjelovar (2), Fužine, Hreljin (2), Ivanić-grad, Kalmik (2), Krapina (18), Kraljevica (2), Osak Šćek, Otočac, Rijeka gornja, Samobor, Sunja, Sv. Juraj, Trsat, Udbina, Varaždin (2), Virje (2), Zagreb (7); iz Slavonije: Novska, Osijek, (2), Požega (2), Visovlje, Vukovar (2), Zupanja; iz Istre: Čanski, Lovrana (2), Opatija (2), Voloska (2); iz Dalmacije: Kaštel stari, Korčula, Kotor, Omis, Orebic (2), Perast, Ston (3), Vigani (2), Vis, Zaton (2), Zman; iz Herceg-Bosne: Brčka, Gradiška, Jajce, Mostar, Sarajevo (2), Stip, Samac, Zavidović (2); iz Međimurja: Perušić; iz Stajerske: Kozje, Pištanj, Svega 92. A narodnih nošaja: hrvatskih 7, dalmatinskih 2, bosanske 4. Drugih slika i razglednica 26. Svega 131. Najsrdačnije zahvaljuje za sve čestitke i darove o. Kamilu Žabec Družbe Isusove, urednik.

— „K a l e n d a r S r eć i I s u s o v a i M a r i j i n a“ za godinu 1907. već je gotov. U ovom broju Glasnika donosimo uvedni članak Kalendara, iz kojega ćete razabrati, kako je hrvatski narod srdačno i odusevljeno dočekao prvi tečaj Kalendara, i kako si je uredništvo dalo truda, da u drugom tečaju (za god. 1907.) udovolji svim željama, što se mu ih čitatelji Kalendara obznamili. Stoga se nadamo, da će ovaj drugi tečaj Kalendara još više omiljeti hrvatskomu narodu, na čast i slavu Srcu Isusovu i Marijinu, kojima je Kalendar posvećen. Povjerenici i povjerenice Glasnika! Naručite skoro Kalendar! Pokažite ga svima! Uvedite ga u svaku kršćansku kuću! (Cijenu vidite na omotu Glasnika.)

Kalendar Srca Isusova i Marijina novim i stariim prijateljima.

Kada je tko putovao, zna i pripovijedati. Ta, u bijelom svijetu svašta možeš vidjeti i doživjeti. Vratili se napokon doma, svi se slijecu oko tebe, opkoljuju te kao živim bedemom, nukaju te bez prestanka: „Ded pripovijedaj!“ — pa hoćeš, ne ćeš, moraš im udovoljiti. Svi te napeto slušaju i ne daju, da te tko prekine. Ljudi puše, žene plešu, a djeca otvorenih ustiju bulje u te kao u bijelu vranu.

Evo vam, dragi čitatelji, i mene putnika. Malo je tko lanske godine toliko putovao svijetom, koliko ja — „Kalendar Srca Isusova i Marijina“.

Iz bijelog Zagreba otisnuo sam se u široki svijet i proputovao sam ga uzduž i poprijeko, sad željeznicom, sad parobrodom, sad na kolima, sad na konju, a sad pješice — kako mi se već desila sreća.

Proputovao sam sve krajeve svijeta, gdjegod ima Hrvata, da ih sve posjetim. Bio sam ti ne samo u svim hrvatskim zemljama nego i u dalekim prekomorskim krajevinama. Svagdje sam našao poštenu, pobožnih hrvatskih duša, koje su me ko brat brata dočekale.

I da sam na tom putu svašta doživio, to se zna.

Kamu god sam došao Hrvati se oko mene sletjeli. Već meja šarena haljina sa slikom Srca Isusova i Marijina, probudila svačiju anatizejnost.

A kad sam stao pričati i svoju stotinu slika pokazivati, onda veljlu ni kraja ni konca.

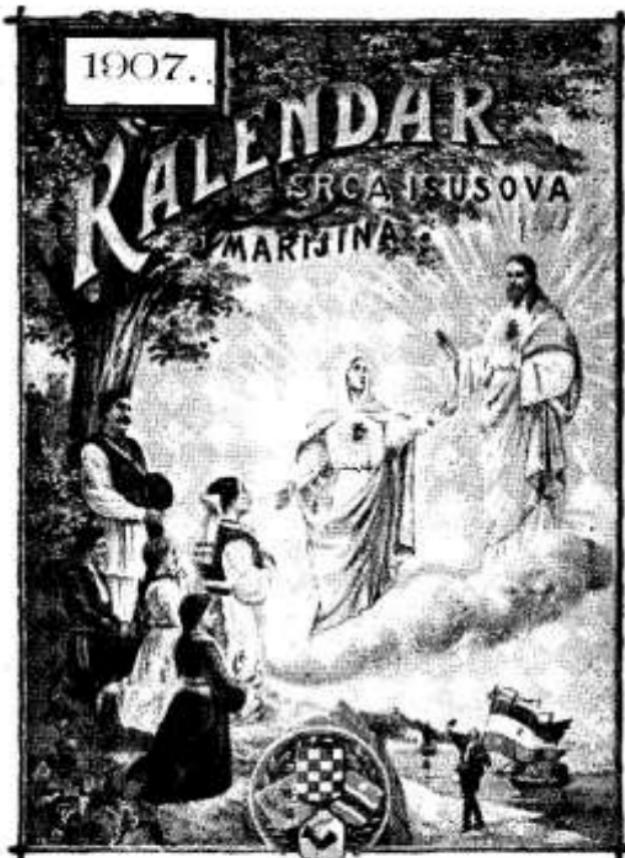
Dakako da ih je i bilo, koji su meni nešto znali prigovari, ta, nije se rodio, koji bi svima ugodio. Ali su ti prigovori često bili dobri prijateljski savjeti, koje sam zahvalno primio, da se u buduće po njima ravnam.

No hajde, da vam redom pričam.

Da počnemo s našom prijestolnicom, slavnim Zagrebom. Tu sam ti ja kod kuće, pa me moji dobri prijatelji što bolje opremili na daljeći put. Mnogi i toplu preporuku napisali, da me tko ne bi možda držao za besposlenog skitalicu ili kradikesu. Sam preuzvraženi gospodin nadbiskup dao mi je svoje odobrenje, da mogu svakomu dokazati, da putujem s njegovim visokim dopuštenjem. Razni zagrebački listovi upravo se natjecali, tko će mi izdati ljepšu svjedodžbu i

1907.

KALENDAR
SRCA ISUŠOVA
MARIJINA

Umanjena, krasno bojađisana omotna slika „Kaledonara Srca Isusova i Marijina“.

toplju prepotku, tako na priliku „Katolički List“, „Hrvatstvo“, „Istina“, „Kršćanska škola“, a naravno i „Glasnik Pre-svetog Srca Isusova“.

Na selu gdje se dučandžije na mene ljutile, jer su dosada prodavale svakojakih slabih kalendarâ, od kojih dobijaju i do 40—50 postotaka popusta; a sada narod upoznavaš se sa mnom, od njihove trajave robe zazirao, a mene tražio. A kad su vidjeli, da trgovci za mene puno ne mare, to si je narod — nikad bolje! — „Kalendar Srca Isusova i Marijina“ naručivao preko povjerenika i povjerenica „Glasnika Srca Isusova“. Narod je drage volje za me platio 10 ili 20 filira više nego za druge kalendarâ, kad je vidio, što im dajem, što li nosim. Pače, mnogi je govorio: „To je poklonjeno!“

Vidio mene kod susjeda svoga i jedan briščanin, pa sam mu namah tako ušao u volju, da me je smjesta primio pod svoj krov,

Iz Hrvatske pogjem u plodnu Slavoniju. Tamo me je svećenici toplo preporučili „Glasnik gjakovački“. Ipak mi jedan prijatelj župnik reče, da ču tu slabo proći, jer seljaci da vole samo takvih kalendarâ, koji im gataju kakovo će biti vrijeme. No kad tamo, ljudi, koji su me vidjeli, ne pitaše za vrijeme, nego za moju cijenu, pa se veselo i zadovoljno mašće u drép, da izvuku svoje širočice pare. A u budućem kaživat ču im koju i o vremenu, koliko se to bude dalo.

Iz Slavonije htjedoh preko Dravce, da posjetim braću Bunjevce i Šokce. „Tu ti neće biti ništa“, rekoše mi prijatelji, „oni su se naučili na ikavski govor“. No ja se ipak odvažih. Braća smo, pa se braća i razumiju, pa bilo što „ll'epo“ ili „lipo“ rečeno. I dolista me braća Bunjevci i Šokci „lipo“ dočekalaše, kako se niješam ni nadao. „Svaki je rekao“, javlja nam prijatelj Bunjevac, „uhi krasni i lipi su kalendarâ“. Pače i jedna Madžarica, koja ne razumije hrvatski „ni jedne kapljice“ (egi čepet šem), kad je vidjela moju omotnu sliku, od miline ju izlijubila, pa mene namah i kupila. „Ma šta će ti to“, rekoše joj, „kad ne razumiješ?“ — „Ništa za to“, odgovori, „barem ču se nastagjivati ovom lijepom slikom Isusa i Marije“. — Samo su me neka braća Bunjevci lijepo molili, da bih njima za volju uvrstio i sajmove južne Madžarske, što sam im dakako veselo obećao.

U Megjumurju i u Istri već mi je moj brat, „Glasnik Srca Isusova“, pripravio srca, te su me svagđje dočekali kao staroga znanca. U Istri me uvjeri jedan svećenik, da ču

ja odsada biti prvi narodu najmiliji kalendor, a „Hrvatska Straža“ izrazila se: „Bez laskanja moramo priznati, da je „Kalendor Srca Isusova i Marijina“ pravi biser u našoj kaledarskoj knjizi“.

Doglem u Dalmaciju. Tu me i sama presvjetla gospoda biskupi najdražihiye primiše. Biskup šibenski izjavl, da sam najljepši hrvatski kalendor, biskup dubrovački naruči 10 istisaka, a biskup slijepški u svojoj prevelikoj dobroti napisao mojemu uredniku u Zagreb ovaj list:

Spljet, 30. siječnja 1906.

M. P. Oče!

Danas se tek sjetih, da Vam još niješ sam zahvalio za lijepi i ngodni Vaš dar, za „Kalendor Srca Isusova i Marijina“, za ovaj novi plod Vašeg neumornog nastojanja oko raširenja pobožnosti k Presvetim Srcima, iz svega srca zahvaljujem Vam, ne samo za dar, nego i za rad, koji će biti ustuk proti tolikim kalendariima, te žaliboze traju duša našega kršćanskoga naroda. Molim Gospodina Boga, neka blagosloví Vaš trud, e da obilan bude i plod...

Preporučujući se Vašim sv. misama, ostajem u Isukrstu
Vaš

† Filip F. Biskup.

Od dalmatinskih pak časopisa, koji su me javno preporučili, uz najveću zahvalnost spominjam: „Dan“ i list nadbiskupije zadarske, pa biskupije dubrovačke.

A gdje mi je Bosna ponosna? — Ta, premda sam na bijeli svijet izašao u Zagrebu, ipak mi je Bosna kao prava domovina, jer su me tamo, u sjemeništu travničkom, prvi put dahanu zasnovali i složili. Pa sam si u Herceg-Bosni i puno prijatelji stekao, osobito me dična „Vrhbosna“ najljepše preporučila. Samo mi je u Herceg-Bosni bila na putu carina. Svaki, koji je mene tražio, morao je caru platiti 12 filira. No ta je carina sada ukinuta, Bogu hvala! Neka plate carinu za duhan, za rakiјu i za kavu, a ne za „Kalendor Srca Isusova i Marijina“!

Sada, dragi prijatelji, da vam još ukratko spomenem svoja najduža putovanja. Posjetio sam još braću Hrvate u

Italiji, Njemačkoj, u Egiptu, u sjevernoj i južnoj Americi. Bio sam i u San Francisku. Jadnici! pijesu mi slutili, kako vaš grozna nesreća čeka. Jedan hrvatski župnik u sjevernoj Americi zabavio mi je, što sam primio oglas jednoga američkoga Hrvata, koji da je smutljivac, bezvjerac, framasun i šta ti ja znam. No ja sam mu lijepo odvratio, da ne istražujem privatnog života onih, koji stavljuju oglase u Kalendar, i tako se je, mislim, nekako umirio.

Dajte još da spomenem, što sam azno tamo čuo, gdje govore, da bi bolje bilo, kada bih imao manji oblik. Ali, ljudi Božji, zašto da Srcu Isusovu i Marijinu sagradimo samo kapelu, kad možemo crkvu?

*

Na koncu ovoga svjetskog putovanja mogao sam se zadovoljan vratiti kući, u svoj mili dom uz hrvatsko svetište Srca Isusova u Zagrebu.

Srce mi je bilo prepolno veselja i zahvalnosti prema dragomu Bogu.

Uspjeio!

Da, uspijeo preko svake nade!

Tri puta morao sam se u tiskari oprimiti na put, toliko su za mene pitali. Našao sam već prve godine 15.000 prijatelja.

Komu da to zahvalim, nego revnim povjerenicima i povjerenicama „Glasnika Srca Isusova“, a nuda sve neobičnomu blagoslovu Božanskoga Srca? — Tu je dragi Spasitelj opet na očevidan način ispunio svoje obećanje, što je dao štovateljima svojega Presvetoga Srca: „Ja ću im blagosloviti, što god poduzmu“. A zar ne će on dvostruko blagosloviti, kad se što poduzme upravo na časti Presvetoga Srca njegova i njegove milje Majke? Zar on ne će i nadalje blagosloviti mene, nevrijednoga njihova slugu, štovatelja i širitelja njihove slave, mene, hrvatski „Kalendar Srca Isusova i Marijina?“

Tonu se kraj sve poniznosti stalno nadam. Što sam počeo s nekakvom bojažljivošću, to sada nastavljam s pouzdanjem i veseljem.

No sada smo se već dosta porazgovarali, i nemam vam, dragi čitatelji, više ništa kazati, nego: ostanite mi s Bogom zdravo i veselo! Hvaljen Isus i Marija!

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

„Luč“.

Poznaš li, mila omladino hrvatska, taj novi, krasni listić? Baš je tebi namijenjen, osobito glacima viših i srednjih škola. Donosi poučnih i zanimivih članaka, pripovijestil i pjesmica, sve iz pera mlađih poletnih pregalaca.

No nije listu lib do zabave i šale. On poglavito radi o organizaciji sveukupnog hrvatskog katoličkoga gjaštva. To je divna zamisao! Ako se ostvari, bit će od zamašne koristi za hrvatski katolički pokret. Taj novi pokret hrvatskoga gjaštva ima svoj zametak u slavlju hrvatske omladine g. 1900., kad se je 200.000 mladih srdaca s oduševljenjem posvetilo Srca Isusovu. Biagoslav ovoga Presvetoga Srca zaciјelo će pratiti ovaj pohtvat, osobito ako se izrijekom i svečano stavi pod njegovu zaštitu. „In hoc signo vinces“ — „U ovom ćeš znaku pobijediti!“

Evo ti dakle, draga omladino hrvatska, za što da se oduševiš, u što da uložiš svoje mlađe sile, kako da već sada uspješno radiš za Crkvu i dom! Pretpostavite se na „Luč“, koja će vas pomalo u sve uputiti, što se tiče toga pokreta. Stoji 3 K. za gjske samo i K 70 f. Narudžbe i novci šalju se na adresu: „Uprava Luči, Krk, Istra“.

„Daj mi kamečak“.

Cuveni, a i našemu narodu po svojim spisima dobro poznati o. Hattler (napisao n. pr. knjigu: „Srce Marijino“, razmatranja za svibanj) priopovijeda ova lijepu criticu:

Prije mnogo godina imao sam službu, da pazim na četlicu živahnih dječaka, kad bi se igrali.

Jednoga dana poče ti mali obješenjak zadirkivati u jednoga druga i toliko mu dosagjivati, da se je ovomu inače dobroćudnomu dječaku napokon iscrplja ustrpljivost, te on zatativati kamen, da njim pozdravi svog napasnika. Ja brže priskočim, opravim onoga svadljiveca, a uvrijegjenoga dječaka uzmem umrlivati, pa mu reknem: „Daj mi der ovaj kamečak!“

Nastade borba u uzrujanom srcu mališa. Šuteći zurno u crnu zemlju, no napokon mi tiko utisne kamen u ruku. Srdžba bila ugušena. Sad je dječake lako bilo izmiriti.

Ja pak sačuvah ovaj kamečak, da bili ga mališa mogao

pokazati, kad bi opet planio. No od toga vremena nijesam ga nikada više vidio nestrptljiva.

Malo mjeseci zatim oboli ovo dobro dijete, te umrije vrlo blagom smrću.

Kada sam iza ukopa majci njegovoj pri povijadao ovaj mali događaj, bila je sva gamota, te me uz suze molila, da bih joj dao taj kamečak. Bit će joj mišlom uspomenom na plemenitu samozataju svoga dragoga djeteta.

I k tebi pristupa, ne ja, nego sam dragi Spasitelj, pa te moli: „Daj mi kamečak!“ Oh no boj se, ne traži od tebe skupi i dragocjeni aleč-kamen, nego onaj crni kamen, što ti srce lišti — grijeh! Izbacи ga iz svojega srca ili daj ga dragomu Isusu, koji je došao, da odmita grijehu svijeta — i vrlo ćeš razveseliti njegovo Božansko Srce. Za tvoj crni kamen dat će ti on sjajni dragulj, koji će se vijekom blistati u tvojoj kruni nebeskoj.

Svaštice.

— Petar Barbarić, hrvatski uzor-mladic. Dopalj mi nedavno ruku mala knjižica česka: „Petar Barbarić, član kongregacije Marianské“. Tiskana je u Pragu, već g. 1902. A u jednom njemačkom listu čitam, da su izdala ove godine dva svećića pod naslovom: „Heldenjägend“, to jest: „Junačka mladež“. Tu ima 21 životopis po izbor mladića, mladih junaka, različitih narodnosti, a među njima diže zastupa hrvatski narod naš Petar Barbarić. Sve više dakle naš Petar postaje uzor-mladicem i drugim narodima svijeta: Cesima, Nijemcima, Madžarima, Talljancima. A ipak još je slabo poznat upravo kod nas. Ja sam barem već mnogo hrvatskih mladića našao, koji nijesu još ni bili za Petrom Barbarićem. Zar i tu vrijedi ona stara: „Nemo propbere in patria“, to jest: „Nikto nije prorok u svojoj domovini“? Draga hrvatska omiljeno, nemoj tako! Naruci si i čitalj, i to opet i opet pročita prekrasni životopis „Petar Barbarić, hrvatski uzor-mladic“. Urešen je mnogim slikama, pa ipak stoji uvezan samo jednu krunu, s poštarnicom 20 fl. više. Naručuje se kod „Tiskare Antuna Scholza, Zagreb, Gajeva ulica 7.“

— Križ. Kad bi ti tko poklonio zlatni križić, nakićen dragim kamenjem, i zahlijevao, da ga nosiš njemu za ljubav, zacićio se ne bi potužio, da je križić težak, da te smeta, već bi ga s velikom zahvalnošću primio i rado nosio. Dragi Bog šalje ti, mladi štioče, svaki dan mnogo tskovih križića i križeva, koji se obloženi dragim kamenjem, i hocne da ih njemu za ljubav nosiš, te da si ono drago kamenje smrzi i njim se obogašti. Zato primi svaku poteškoću i nevolju kao nebeski dar iz ruke Božje. Samo ono srce, u kome je usagjen križ, naliči na Srce Isusovo. (P.)

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 10. Listopad 1906. God. XV.

Izdaci mjesечно. Cijena 48 fl. — S poštom 1—10 izdavka po 80 fl.,
10—60 po 70 fl., 50 i više po 60 fl. Za inozemstvo 1 K 20 fl.

Namjena molitava i dobrih djela za listopad.

(Blagočoveno od sv. Oca pape Pija X.)

Čitanje dobrih knjiga.

Pravom kaže naš narod: „S kim si, onakav si“. Čovjek i nehotice poprini običaje i nazore onih ljudi, s kojima se mnogo i pouzданo draži. Stoga ti je prava blagodat, ako si našao dobroga prijatelja. Njemu možeš povjeriti sve svoje cvojbe i boli, sve svoje naume i nade. Prijatelj će te tješiti u gorkim časovima, a u sreći dijeliti će s tobom radost i veselje. I nikada se nije bojati, da bi te primjerom ili riječju zavio na zao put; tā on je dobar prijatelj, što više se s njim družiš, to bolji i plemenitiji postaješ i sam. Zato i nazivaju isto sveto Pismo blaženim onoga čovjeka, „knjižni je bio tako sretan, te si je našao pravoga prijatelja“.

A što nam je dobar prijatelj, to nam je i dobra knjiga. Da, danekle možemo reći, da je bolja od njega. Najbolji prijatelj ne može biti uvijek uz tebe; on mora da misli i na svoje stvari, da vrši svoje dužnosti. I kada te posjeti, moraš biti obziran prama njemu. Ne će on rado gledati, da ga pustiš sama, te ohavljajuš svoje poslove. Knjiga pak ne ostavlja te nikada. Stogodice ti radio, ona ustraje uz tebe, te čeka mirno i strpljivo, dok je ne pozoveš na prijateljski razgovor. Po-

segneš li pak za njom, to ti se ne će nikada ispričavati; svaki čas je spremna, da ti pripovijeda o tom i ob onom, što ti može razvedriti dušu; kad god te je volja, naći ćeš u nje dobroga savjeta i zdrave nauke. Veliko li je blago dobra knjiga!

Nije za čudo, da ju mnogi štuju, kako se samo dobar prijatelj štovati može. U nekih je naroda običaj, da imade svaka čestita obitelj svoju obiteljsku knjigu. Ova se knjiga čava poput svetinje. Nju predaje djed ocu, a otac sinu, ona putuje kano skupocjena ostavština od koljena do koljena. I što je pripovijedala starina, to pripovijeda snučadi, kako je ono odvraćala od zla, a poticala na dobro, tako odvraća i potiče ove. To dobra knjiga i vanredno dobro znade.

Tko bi mogao zbrojiti sve one ljude, koji su u teškim prilikama samo zato zdušno vršili dužnosti svoje, jer ih na to poticala dobra knjiga, štoni im je bila savjetnica? Tko bi mogao zbrojiti i one, koji zahvaljuju čitanju dobrih knjiga i nebo i blaženstvo? Bi li sv. Ignacije bio postao ono, što jest, pobornik Crkve Kristove, da mu nije, dok je izranjen ležao, dospala ruku dobra knjiga, životopis Svetaca? Ne možemo doduše zaviriti u tajne Božje Providnosti, i bez dvojbe imade oni hiljadu sredstava, da pritegne k sebi odabranu dušu. Ali u istinu stao je sv. Ignacije upravo čitajući dobru knjigu ozbiljno razmišljati, da imade osim vojničkog junaštva i neko drugo junaštvo, koje mu je dole bilo posve nepoznato, junaštvo Svetaca. A razmišljajući o tom, tako mu se ugrijalo srce, da je skinuo sa sebe vojničku odoru, te se zaudio odjelom Kristovim. U tom pak odjelu postade onolik Svetac, te ga danas štuje cijeli svjet. Dobra je knjiga to učinila.

Ne možemo se doduše nadati, dragi čitatelju, da će iz čitanja dobrih knjiga nicati sami Ignaciji. Tomu se hoće vanrednih milosti. Ali neena dvojbe, da se dobrom knjigom anapregnije kršćanski život čitatelja. „S kim si, onakav si”, a dobra je knjiga dobar prijatelj.

Znajući pak, da je kršćanski život i za pojedinca i za cijeli narod izvor vremenite i vječne sreće, kako se ne bismo ovaj mjesec rado molili, da se u našem narodu, što ga ljubimo svim srcem, unaprijedi čitanje dobrih knjiga? Blagoslovom Božjim privest će ga dobra knjiga blagostanju na ovom svijetu, a blaženstvu na drugom.

(E.)

Nije se takav ni rodio ni odgojio.

Naš dobar seljački narod većinom još ne shvaća, koliko mu može koristiti dobra knjiga. On misli, da bi zahvaljući trošio svoje krvavo zasluge novce, kad bi koju krajevcu pregorio, da si kupi koju knjigu ili da se pretplatи na koji list. U tom smislu jako zaostali za drugim narodima, na priliku za bratskim narodom slovenskim, gdje ćeš gotovo u svakoj, ma i širokoštamnoj, seljačkoj kući naći svu sliku ljepih, pobožnih i korisnih knjiga.

Baš nam je stoga dobro, vrlo dobro došao list jedne hrvatske mlade seljakinja iz županije bjeleovarske, gdje nam priopštim, ali dirljivim načinom pripovijeda, koliko je sreće i blagoslova dobra knjiga donijela u kuću njezina brata. Daj, Bože, bilo to mogućima na Izgled! Cujte, što pišta:

*

Imam jednoga brata, jedinac je svojih roditelja, dosta stariji od mene. Dubro se sjećam, kad sam još mala bila, moj je brat bio jako zločest. Za svaku malu stvar znao se je silno razzariti i razgorupaditi. Često sam pred njim drhtala kao prut na vodi, premda me je uvijek iskreno ljubio. Konje bi nemilo ugarao, pa makar ga ja lijepo prosila, da toga ne čini; a sa starijom sestrom uvijek živio u svagli i zavadi, pa došlo nerijetko i do tučnjave. Ni majka nije znala, kako da ih primiri. Usto bi i grđno psaoval i kleo, da se je sve treslo. Majka bi ga često opominjala: „Dragi sine, ne vrijegaj onoga, od kojega ti je sve dobro!“ Brat je veroma ljubio majku, ali svojih zla navika nije ostavio.

Eto, takav vam je bio moj brat.

*

Uto on jednoga dana slučajno negdje vidi „Danicu“, pa si ju kupi, nije ni sam znao zašto. Huće ju čitati, ali ne zna dobro, već je skoro zaboravio čitati, premda je u školi bio prvi gjak. No ipak pročita nekako „Danicu“ od kraja do konca. Sada mu omili čitanje. Do čega bi god došao, sve bi pročitao. Teško si ga njemu, da su mu tada u ruke došle zle knjige!

No dragi je Bog dao, sagje mi nekom zgodom u jednoj kući „Glasnik Presvetoga Srca Isusova“. Ko da ga je vjetar nudio. On ga pročita i k meni doma donese. Još

je Glasnik tada manji bio nego li danas. Sviđao nam se Glasnik, te se preplatimo na nj. Sad imamo svaki mjesec šta čitati!

Ja sam u školi za nagradu dobila „Život svetoga Alojzija“. Brat ga namah stade čitati. O kako se je sada brzo popravljao! Sad on već ne će ničijega praga prekoracići bez prave potrebe. Sav se je dao na radin i bogoljuban kršćanski život.

Cuje brat i za društvene knjige svetoga Jeronima, pa si ih kupi za jednu krunu. Više ih nije tako kupovao, nego sabere ove godine deset kruna i preplati se doživotno na društvene knjige.

Roditeljima nije to bilo po volji. Dobri su i pobožni, ali ne znaju čitati, pa stoga nijesu do knjiga mnogo držali. No kako im je bilo dragoo, kad su opazili, da se moj brat sve više popravlja, te im postaje dobar sin i vajjan čovjek. Kakva je to tajna moć u tim knjigama! Odsada su roditelji rado dopustili bratu, da se preplati, na što hoće; da si kupi, koje knjige hoće.

A on si kupi mnoge lijepo i korisne knjige, kao „Kalendar Sreća Isusova i Marijina“, „Vojska Sreća Isusova proti psovki i proklinjanju“, „Petar Barbarić, hrvatski uzor-mladic“, pa i knjige blagopokojnoga župnika Kreippa: „Domača ljekarna“ i „Savjeti za zdrave i bolesne“. O kako su nam te knjige već mnogo trebale!

On se preplati na „Marijin Cvjetnjak“, na „Glasnik svetog Josipa“, na „Seoski Gospodar“. O kako on po tim novinama lijepo gospodari! Kad biste došli u naš kraj, pa kad biste pogledali naše polje, vri i dvorište, brzo biste ih prepoznali od drugih i rekli: „Tu upravlja razborita glava“. Otac, kad to vidi, u svemu pesti mojemu bratu slobodne ruke, veleći: „Dragi sine, upravlja, kako te dragi Bog uputl!“

Preplatio se i na „Istinu“. O ta zlatna „Istina“, koliko je već dobra nanijela u našu kuću! Drugi bez potrebe i bez promišljanja odlaze u Ameriku, pa se tamo mnogi bez vjere i bez domovine kaijaju i valjaju po kalu i blatu. (Čast i poštjenje onima, koje gole nevojla prisili, da si u Americi zarade koriču hlijeba. Op. ured.). Pa su već neki i mojemu bratu govorili: „Žašto ne bi i ti, Franjo, u Ameriku? Bilo bi novaca!“ A on će im: „Ne će toga nitko duživjeti od mene

uz pomoć Božju! Kadra je naša hrvatska zemlja, da brani sli-
bove svoje, i to veoma bogato, dakako u znoju lica njihova".
I često bi znao reći: „Molimo i radimo; u tom nam je spas!
O da ovo svi seljaci znaju, kako bi se bezro podigla naša
črnomorina!"

Utar Presv. Srca Isusova u transilvačkoj crkvi u Răpinti.

No najviše kocisti od dobroih knjiga imala je njegova duša.
Tko bi pomislio, da će se on tako promijeniti! Kako je sada
dobor; kako ga rase lijepe krepoti; kako on rado ide k svetoj
misiji pričešti! Kako je marljiv, jednostavan, um'eren, čednoga
ponašanja i blage čudi! Svoje čeva, a tuge ne dira.

Kako je on samo štedljiv! Rado ide ljeti bos, u pokr-

panlin i poderanim haljinama, a mogao bi se dobro odjevati kao jedinc u očevoj, makar i seljačkoj kući. No on se radi toga iudi ništa ne stidi. Kad bi mu rekli: „Zašto ideš radije pokrpan i poderan nego li cijel i lijepo obućen“, on bi odgovorio: „Sveti Alojzije bio je kneževskoga roda, pa kad je k njemu u samostan došao rogjak, da ga poloni, on zamoli glavara poderanu haljinu, da ovako izgaje pred rogjaka. A koga da se stidim ja, bijedni grješnik?“

A kad bi mu tata rekao: „Dragi sine, zašto ideš bos? Hvala Bogu, imam, što obut“ — on bi na to: „Ja od toga imam mnogo koristi; za jedno, čavam si zdravlje, kad hodam bos po čistome zraku, kako to uči Kneipp, pa želim, što to ne čine i svi drugi seljaci. Za drugo, i tim će nešto prištetičjeti, što će mi biti za koju dobru vrhu. Napokon slijedjen dragoga Isusa, koji je uvijek hodio bos, a bio je bogatiji, nego mi sví možemo biti“.

No dok je moj brat tako štedljiv, za knjige ne žali novaca, ali dakako samo za dobre knjige, jer na zle knjige mrzi ko na živoga vraga. Jednočet smo kupili: „Duhovna razmatranja“, „Kršćanska savršenost“ i „Rajska vrla“. Ja ču bratu od šale: „Što će nam tolike knjige? Već imamo svaki po dva molitvenika i drugih lijepih knjiga, kao „Život Gospodina našega Isusa Krista“, „Život Bl. Dj. Marije“, „Život sv. Josipa“, „Nastjeduj Krista“ itd.“ A on će mi odvratiti: „Smijemo na tavanu imati obilnije žito, pa da dogje nerodica, znali bi se snaći“. I tako on sve nove knjige kupuje. Nema on već vremena ni za što drugo, već da radi ili čita. To mu je sva naslada, to mu je škola svake kreposti.

A kakav je on sam, tako on nastoji, da mu bude i cijeta obitelji.

Ceznuo je za samostanom, no po odredbi Božjoj morao se je oženiti. Dobio je dobru i marljivu kršćanku, samo što je bila dosta svjetovna. No uz mnogo pregaranja i strpljivosti napokon ju moj brat predobio sasvijem na svoju, a da nije nikadu na nju podigao svoje ruke. Danas i ona s nama klče: „Presveto Srce Isusovo, smilaj se kući našoj!“

Kako on nastoji, da mu djeca budu zdrava i vesela, marljiva i čednat! Hrane se jednostavno, kupaju po savjetu Kneipovu mrzlovo vodom. Krasna su to djeca. Dakako da ne zaostaju ni marljive ruke njihove majke. Nada sve pak hoće, da mu djeca budu pobojna. Jesen put jedna njegova mala

dogde iz sobe, gdje je spavala, i zaboravi nazvati: „Hvaljen Isus!“ Brat joj već dva, tri puta, neka rekne: „Hvaljen Isus!“ Dijete se zanečkalo, a on ju kazni tako dugo, dok kroz plać ne izgovori kršćanski pozdrav. Više ne će zaboraviti

Oltar pred. Srca Marijina u župnoj crkvi u Krapini.

jetrom i kada komu dolazi, pozdraviti ga sa „Hvaljen Isus, tata, mama... ili tetu!“

Pa i mene znade koji put lijepo opoumenuti. Jedan put sam slugi nešto rekla otreštim i zapovjednim načinom. Brat će mi poslije na samu kazati: „Draga seko, nastoj, da ti gles više prosi nego zapovijeda, jer ljubav više može nego zapovijed. Sveti Alojzije uvijek bi više prosio nego zapovijedao“.

Osobito nas je on sve predobio za pobožnost k Presvetomu Srcu Isusovu. Svi smo se u kući dali upisati u „Bratovštinu Srca Isusova“ i u „Vojsku Srca Isusova proti psovki, kletvi i prokljinjanju“. A često smo zato i na očevidan način iskusili zaštitu ovoga Božanskoga Srca. Jedan put moj se je brat u paromilnu stukao u glavu tako, da je pao u tešku nesvesticu i ležao kao mrtav. No Presveto nam ga je Srce sačuvalo živa i zdrava. Drugi put nesreća snašla mene. Dospijem pod kola, kada su najbolje trčala. Nije bilo nade, da će ostati živa, a kamo li zdrava. Brže zavapim: „Presveto Srce Isusovo, smiluj mi se!“ — I nije mi se dogodilo ništa. I još mnoge milosti smo primili od Božanskoga Srca, da im broja nije.

* * *

I kod susjeda u našem malom, napola hrišćanskom seocu moj brat učini mnogo dobra. Rado svakom pomaže, gdje i kako samo može. Nikomu ne uskraćuje koje dobre knjige ili novina, a osobito rado posugjava svima „Glasnik Srca Isusova“. Pače jedne je godine sve katoličke obitelji, koje znaju čitati, sam na svoj trošak preplatio na „Glasnik“, ne bi li ga kasnije i sami držali. Nije čudo, što ga u čitavom selu veoma vole i štuju.

Ali on se ne boji ništa koriti, kada treba, i bludnika i tata, pa zato ima i neprijatelja, koji su mu i o glavi radili. Ništa zato! Moj brat samo vei: „Neka se nad mojoj glavnem uvijek vrši volja Božja!“ — i Bog ga je očuvao od neprijatelja, nijesu mu ništa naškodili.

No što da vam dulje pričam? Znam, da mi brat ne bi dopustio, da vam pošaljem ovaj list, da zna, što sam sve o njem napisala. Jer on od svega dobra sebi ne pripisuje ništa. Kada bi mu tko što u povalu rekao, on bi znao odgovoriti: „Svaka hvala ide samo dragoga Boga, jer sam od njega primio sve, a meni ostaje samo grijeh moj, to je baština moja. Sam po sebi bio bih jedan od najgorih ljudi.“

Ali ja mislim, da ne činim ništa zla, nego samo dobro, kad ovo o svojem braću pišem, ne da ga hvalim, nego da pokazujem svijetu, kakavim plodom ragja „Glasnik Presvetoga Srca Isusova“ i druge dobre knjige i novine, ako ih tko samo čita. Moj brat nije se takav ni radio ni odgojio, već ga je dobra knjiga učinila takovim. Dao Bog, znalo se mnogo ljudi širom Hrvatske ovako okoristiti čitanjem dobrih knjiga! Moj brat uvijek nam stavlja na srce, da rado čitamo dobre knjige i da

pobiremo iz njih milomirano cvijeće lijepo nauke, kojim ćemo raskititi svoje srce i dušu.

Hvala i slava Presvetomu Srcu Isusovu! Hvala i slava i svim piscima dobrih knjiga i novina!

(B. T.)

Čvođodišnji blagdan Šrca Isusova.

— **Rakovpotok** (Hrv.). Zasada služi se u ovoj kapeli Šrca Isusova samo jedna sveta misa u godini, i to na sam blagdan Šrca Isusova, u nedjelju. Krásno osvanuto nam taj željno očekivani dan. Kapelica bila izvana oklješena hrvatskim trobožnicama i zelenim granjem, a oltar krasno urešen. Milota je bilo pogledati to malo svetište Šrca Isusova! Dogje vel. g. kapelan iz Sv. Martina pod Okljeom s lijepim brojem župljana i drži nam gamutljivu propovijed o Iujavi Božanskoga Šrca. Biće ih je na okupu oko četiri stotine pobožnoga puka. Sada zazvani zvonci, zatutnje mužari, i započe sv. misa, pod kojom su veća školska djeca iz Sv. Martina lijepo pjevala, a školska djeca iz Rakovpotoka, njih oko 60, primila sv. prćest, i to manja djeca p r v u sv. prćest. Poslije sv. mije narod se zahabljao u bladu drveća, gdje bijaše licitar, vrtuljak, pa si mogao dobiti i vina i pečenoga mesa. Iza nekoliko ugodnih sati narod se močao razići, jer je udarila žestoka kiša. Milodara sakupilo se 10 kruna, a tako iznosi sada novčani fond kapelice 110 kruna. (M. T.).

— **Sesvete** (u županiji Požeškoj). Blagdan Šrca Isusova slavi se ovjde u sam petak svećano kao zapovjedni blagdan. Ne radi se težačkoga posla. Susjedni svećenici dolaze domaćemu gospodinu župniku u pomoć, jer na slotine vjernika taj dan prima sv. sakramente.

— **Oriovac** (Slavonija). Blagdan se slavi u nedjelju, što se sjajnije može. Iz okolnih mesta dolaze procesije s kipovima i slikama Šrca Isusova ili Šrca Marijina.

— **Dolac Donji** (Dalmacija). Blagdan Šrca Isusova proslavlja se ove godine divnije no ikada prije, i to u sam petak. Uoči toga dana crkva i zvonik bili krasno rasvijetljeni, pa i po okolišćim gorama palili su se kresovi. Zvona su slavila, mužari gruvali, vatrometi se bacali. Sam pak blagdan svetkovalo čitavo pučanstvo kao zapovjedni blagdan. Oko 150 vjernika pristupilo je svetim sakramentima, davajući zadovoljstva onomu Presvetomu Srcu, koje je „zbog opačina naših

satrveno". Bila svećana sv. misa, propovijed, pjevale se razne pjesme i litanije Srca Isusova, a završila se pobožnost blagoslovom s Presvetim i svećanom obnovom posvete Božanskому Srcu. Uspomena na to krasno slavlje ostal će dugo u našem narodu i bit će zašlogom još većega štovanja i ljubavi spram Presvetoga Srca. („Dan“ br. 27.).

—

13 staroslavnoga Nina.

Već odavna štovalo se kod nas u staroslavnom Ninu Pre sveto Srce Isusovo, i svake prve nedjelje u mjesecu pristupalo bi više pobožnih vjernika k svetim sakramentima. No otkad je prošle korizme (od 11. do 18. ožujka) vič. o. Gattin kod nas držao sv. poslanstvo, pobožnost se je ova tako razmehala, da je prava divota. Dobar nas se dio upisao u Apostolstvo molitve, a naše djevojke sastale se u društvo za naknadnu sv. pričest i namah si nabavile i društvenu zastavu. (Vidi našu sliku.) Sad će se i naša stara slika Srca Isusova izmjeniti s novim kipom. Oh, kako smo željno isčeckivali, kad će nam stignuti novi kip! I nijesmo dugo čekali. Na Veliki petak kip je već bio u crkvi, a na sam Uskrs svećano se blagoslovio ujedno sa zastavom društva djevojaka.

Dovle dopis jednoga Ninjanca. Za onaj kip Srca Isusova veli o. Gattin, da je između tolikih, što ih je već naručio, upravo najljepši. On je iz nekakve smjese (papier pierre), stajao 220 kruna, a nabavio se u Milatu kod „Arte Sacra“ (Piazza S. Giovanni in Conca, 1.)

A sada dajmo, da nam dalje pripovijeda dopisnik spljet-skoga dječjeg lista „Dana“ (broj 15):

Kroz vrijeme uskrsnih praznika obilazio sam zadarski kotor. Drugi dan uskrsa (iza sv. mise) ostavili Zadar, te se pješice upatili prema staroslavnomu Ninu, gdje prisjeh oko 11 sati prije podne. Nagjoh mjesto pusto. Prolazim kraj glavne crkve, umlijoh, da se pomolim. Kad gledam crkvu brijže dupkom puna pobožnih Ninjanaca. Nasred crkve krasan je kip Presvetoga Srca Isusova, a s desne lijepa zastava, na kojoj se čita: „Društvo djevojaka, Nin.“ Sve novo, tek blagoslovljeno. Na propovjeđaonici je veleč. o. Gattin D. I., gdje biranim pučkim govorom pobuguje vjernike na pobožnost prema Presvetomu Srcu. Pomlijivo ga taj bogoljubni puš slušao, a mnogima se oči orosiše pokorničkim suzama.

Nakon svešene propovijedi i svete mise mirno i uzornim redom izgode iz crkve u ophod najprije školska djeca sa svojim učiteljem, pa crkvene zastave, propeća, te muškarci, dva i

Društvo djevojaka za mala djevojčice, pričest u Ninu.

dva. Zatim stupl djevojka u lijepoj narodnoj nošnji, okićena vezanom popesnicom, na kojoj se čita: „Društvo djevojaka — Nin — 1906”, te uze društvenu zastavu, a za njom se uputi oko

40 pobožnih mladih djevojaka, imajući svaka na pršima o svilenoj vrpci veliku medalju Presvetoga Srca. Glavar i podglavarica stupaju u srijedi.

Potom četiri prisla momka, lijepo obačena, digoše kip Presv. Srca, pred kojim se uputi kanonik preč. Don Pavao Zanki i župnički upravitelj m. p. Don Augustin Padelin. Djevojke zapjevaše: „Slatko Srce mog Isusa“, i ophod kremu. Ono lijepo izmjenično pjevanje djevojaka i školske djece, ono slavljenje zvona i gruvanje mužara — sve je to zanašalo kršćanina do rajske visine. Sve su kuće, kuda je ophod prolazio, bile oključene sagovima i rastavama, a po putu sipalo se cvijeće. Oci Gattini, koji je ophodom upravljaо, mogao si na licu opaziti neko osobito zadovoljstvo i veselje. Njegov je višednevni trud okružen uspjehom i harnošću onih mješćana tako, da ga svaka obitelj cijeni i paži, ko da im je kućno čeljade. Ta, njima je otac Gattini pravi duševni otac, koji ih je privreо k Presvetomu Srcu, pa i, kad se ophod povratio u crkvu, pred izloženim svetotajstvom opet posvetio Božanskomu Srcu.

U večer oko 7 sati započe blagoslov uz pratnju orgulja. Kad izagođi iz crkve, pričajalo mi se, ko da je sve mjesto u plamenu. Sve su kuće rasvijeljene, s jedne strane palj se bengalska vatra, s druge bacaju prskavice, s treće pucaju umjetne bombe i rimske svijeće, a do mora gruvaju mužari. Uzred nanoštva čuješ kraeno mladeničko pojanje bogoljubnih pjesama, da mi se činiš, ko da sam na rajskim vratima

Slušajmo još jednom svojega dopisnika Ninjanina.

Od ovoga vremena svaki dan vidjeti je, gdje u crkvi pred novim kipom Srca Isusova kleče bogoljubnici. Osim društvenih djevojaka svake nedjelje lijepi broj župljana pristupi k svojoj pričestii, da Božanskomu Srcu nasknadi za tolike uvrede, što mu se po svijetu danomice nanaša. I tako se ova naša župa preporagia na novi, pravi kršćanski život, a Presveto će Srce, stajni suuo, obilno naplatiti svakog dobro djelo što njemu na čest činimo.

Zahvalnice.

■■■ Zahvalnice treba da su potpisane potpisnim imenom i adresom, inače ih ne možemo nikako urobiti.
Ureda.

Žrtvuj nešto od svojega novca!

Malo je tko, a da ne ljubi odviše novce. Žrtvuj Srcu Isusovu nešto i od svojih novaca, učini koju zadužbinu, daj

za službu Božju, za gradnju crkava, za katoličke misije, za siromašne ili za koju dragu svetu i Bogu milu svrhut pa ćeš si novcima kao zlatnim klučem otvoriti vrata k milosrđu Božjem.

Jedan financijalni narednik u Bosni piše: Snašla me velika neprilika, i teško da ēu sretno iz nje izaēi. Kao čitatelj Glasnika sjetih se namah Presvetoga Srca Isusova i utekoh se pod njegovo moćno okrilje. Učinim devetnicu, i da mi se Božansko Srce brže smiluje, žrtvovah mu 2 krune za njegovo hrvatsko svetište u Zagrebu, a 5 kruna za siromašnu župnu crkvu u Doboju. Nakon toga nije prošlo ni devet dana, a ja dobih crno na bijelom, da sam svake neprilike posve riješen. Hvala Presvetomu Srcu Isusovu!

Jedan željeznički stražar u Bosni radosnojavlja: Bio sam već 15 godina u ovoj službi, a nijesam mogao doći do stalne službe. Teško meni, kad imam sedmoro gladne djece. Moji drugovi me pretekoše, pače i oni, koji su kasnije stupili u tu službu, a za me nitko ni ne pita, moji me pretpostavljeni sasvijem zanemarili. Kako sam ja već osam godina pretplatnikom Glasnika, sjetih se napokon Presvetoga Srca Isusova, obećah mu neke molitve i poslove, i platib 1 krunu za zlatnu krunu Srca Isusova u Sarajevu. I gle, ne bi dugo, a ja dobih, što sam želio, i uvjerih se, da nema stalnije pomoći na svijetu, nego utjecati se Božanskomu Srcu Isusovu. To i vama prepričam, dragi čitatelji, i lijepo vas pozdravljam u Presvetom Srcu predragoga naš Spasitelja.

S v l a d a j s v o j e s r c e !

Ničim ne ćeš si brže umilostiviti Presveto Srce Isusovo i svaku milost od njega zadobiti, nego ako svladaš grješne sklonosti svojeg srca. Dolaze li ti osvetne misli? — Oprosti neprijateljima od srca i moli se za njih. — Jesi li nestrzljiv? — Predaj se sasvijem u ruke Božje, podnosti Srcu Isusovu za ljubav svoju bolest, svoju nevoљu. — Jesi li odan neumjerenom piću ili kojoj drugoj nesretnoj strasti? — Junački ju svladaj, i kao na juris osvojiti čes Srce Božansko. — Znadeš li izrigati po koju psovku (kletvu) ili proklinanje? — O, brate, onda namah sve sile upri, da se odučiš od ovog bogumirskeg običaja, inače kao da rešetom crpaš iz vrela svake milosti, iz Božanskoga Srca Isusova. Sve što grabiš molitvom, opet ti procuri, kad štogod opsuješ ili prokumeš, jer time lјato vrijeđajaš Srce Isusova. Mjesto milosti zasludujućeš si najoštijih

kazni. Moli se dakle i svladaj — i bit će tvoja devetnica preugodna Srcu Isusovu, koje ništa radije ne nagraguje, nego kada njemu za ljubav svladamo svoje grješne sklonosti.

Cijela moja mnogobrojna obitelj — piše jedna vrijedna Hrvatica — nalazila se u vrlo teškom položaju. Utekao se Presvetomu Srcu Isusovu, ali kao da nema pomoći. Stanovite osobe sve su moguće činile, da nam što više škode. Sjetim se sada one Kristove: „Ljubite neprijatelje svoje; čirite dobro onima, koji na vas mrze, i molite se za one, koji vas progone i zlostavljaju“ — i stadoh se svaki dan za neprijatelje naše moliti. I ne bi dugo, a stvar se tako okrenula, te nijesam ni mislila, da bi se tako sretno mogla svršiti. Hvala Presvetomu Secu toliko puta, koliko je kapljica u moru.

Evo zahvalnice iz hrvatskoga Zagorja. Bio sam prošle godine jako bolestan. Ležim u postelji i ne mogu se ni makinuti. Dogje jedan liječnik, pregleda me i kaže, da mi želudac ne valja ništa. Dogje drugi liječnik, pregleda me i kaže, da su mi pluća prizasla. A da sam pitao trećega liječnika, mislim, da bi on opet drukčije bio kazao. Megutim je meni sve jednako zlo. Žena me uvijek nagovarala, neka učinimo devetnicu, ali ja sam odvratio: „Vidiš, imamo dosta svagdanjih molitava, pak ove što je najviše moguće pobožno obavljajmo i nastojmo, da bolje živimo“. Ali meni uvijek zlo pa zlo. Pomicam napokon, nije li ipak volja Božja, da napose obavimo devetnicu. Onda ponislijam, što bismo molili kroz devetnicu, jer žena ima puno posla, ne može mnogo moliti, a ne mogu ni ja, ovako bolestan. Odlučim, da ćemo zajedno moliti 3 očenaša. A ja sam si mislio, što bih još mogao učiniti, kad ne možemo puno moliti, pa odlučim, da ću kroz cva devetnicu sve bolji strpljivo podnositi i da se ne ću na njih potuziliti. Za ovu moju odluku nije nikto znao, do li dragi Bog, a moja se je žena samo čudila, što sam tako strpljiv postao. I Presveto mi se Srce smilovalo. Odmah mi bude bolje, a danas ne čutim više болi i lako radim svoje svagdanje poslove.

Evo bosanskoga vojnika. Skida svoj fes, lijepo nas pozdravlja sa „Hvaljen Isus!“ i stane nam pričati ovo: Stužio sam već jednu godinu kao vojnik u infanteriji. Imao sam pretrpjeli svakojakih nepričika i sekiracija, ali sam sve mirno snašao, uzdajući se u pomoć Božju. Jedina mi je želja bila, da bih postao barem krajter, da bi bar nešto lakše bilo islu-

žiti ove tri godine. Utjecao sam se Srca Isusovu i Marijini i mogao za tu milost sve s početka. Svaki put, kad sam mogao, isao sam u crkvu i slušao svetu misu. I više puta bili se posmolio, kad sam sam bio na muštri. Obecao sam Srcu Isusovu na čast uplatiti jednu sv. misu i javno se zahvaliti, ako me milostivo usliši. Usto sam se što više čuvao svakoga grijeha. Kad smo se vratili sa manevera, naredi gospodin kapetan, da se štuje kompanija pred kasarnu, da odabere nove šarže namjesto onih, koji odlaze kući. Na svoju žalost gledam, gdje odabiru za šarže i takove, koji nijesu tako sposobni, a neke i odmah za kaprale, i da ne znaju dobro svog imena napisati. Ostaju drugi deset puta bolji moćni bez šarže. Žalosno to gledajući mislim: „Ostadeh baš bez zvjezdice. Sad će morati svašta slušati od gorega od sebe, a meni će osorno zapovijedati“. O koliko sam puta uzdaljio: „Srce Isusovo, ne zapusti me! Nastojat ću, da se što više očavam grijeha!“ Na mojo radost pristupi kapetan predma me, pita gospodina lužnanta, kako muštram, kakav sam. Bog mi dao duši spas: polivali me vrlo tijepo, i tako postadim kfrajterom. Odmah sam otišao, upatio svetu misu za one duše, kojih se nitko ne spominje, ispojedli se i pričestih, a sada kličem: „Hiljadu puta hvala i slava Božanskomu Srcu Isusovu!“ Bila ova moja zahvalnica drugima na polnidu, da se i oni utječu Božanskemu Srcu Isusovu!

Još jedna zahvalnica iz Bosne: Morao sam se podvrći državnom ispitu, no bio sam slabo pripravljen, te se bojao, da ne bi propao. No ipak se utekoh Presvetomu Srcu Isusovu, dodata odslužiti jednu sv. misu, primili svete sakramente i odučiš, da ću biti najveći neprijatelj svakog psovki (klervi). I tako pogioh k ispitu, te sam sjajno prošao. Hvala i slava Božanskomu Srcu Isusovu!

¶

Šveđa po malo.

— Krapina. (Uz niže slike.) Da se vidi, kako se i u hrvatskom Zagorju inuštevljava narod za Presv. Srce Isusovo i preč. Srce Marijino, evo vam dvije slike iz Krapine: kip Srca Isusova i kip Sreca Marijina, — dar jedne pobožne gospojice. Kip Srca Isusova nalazi se u Franjevačkoj crkvi, galje već od godine 1896. opстоje bratovština Presv. Srca, a kip Sreca Marijina u novoj župnoj crkvi, gdje će se doskora osnovati bratovština preč. Srca. Kako u Krapini, gotovo svake nedjelje dolazi narod iz kojih deset župa, to se skupljuju kao pčele oko košnice u franjevačkoj crkvi oko Srca Isu-

sova i u župnoj crkvi oko Srca Marijina, da ne spominjem onih tisuća pobožnih proštemara, koji pohode Bl. Dj. Mariju Jeruzalemsku na Trškom vrhu u Krapini. (F. H.)

— S v. Šimun (ili Markuševac, kod Zagreba). Revmi štovatelji Srca Isusova, na čelu im povjerenik Glasnika, sagradili malu, lijepu kapelicu Srca Isusova. Sto je prije moguće, svećano će se biagosloviti.

— V a r až d i n. (Hrvatska). Osnovalo se je katoličko dječko društvo. Takovo društvo trebalo bi osnovati u svakom ovećem mjestu.

— „*Sta ima nova u „Kalendaru Srca Isusova i Marijina“ za godinu 1907?*” — Puno tega! Novo je, što se nalaze u njem, namot na drugoj strani, ponaglavnije godine iz povijesti pobožnosti k Presvetom Srcu Isusovu, s osobitim obzirom na našu hrvatsku domovinu. Nova je skrižaljka za preračunanje novaca; to je vrlo praktično za trgovce, pa i za svakoga drugoga, kad mu treba novce poslati u inozemstvu ili iz inozemstva. Novi su točni svjetozdravstveni podaci uz svaki mjesec o suncu, mjesecu, ophodnicama, punčanju sunca i mjeseca. Novi je popis imena svetih, gdje ćeš naci, kadu tko slavi svoj imendan. Novi su dakako svi članci, svi pribrani i zanimivi, svi izvorni, samo sa dva kratka prijevoda među njima; sve je drugo gradivo izvajeno iz duše i srca hrvatskoga naroda, da mu to više uglo u volja, da mu se to luke primi duše i srca. Novo je, što su Kalendar Srca Isusova i Marijina svojom slikovima isktili najbolji naš hrvatski kršćanski pjesnik; dr. Velimir Deželić, i najbolja naša hrvatska kršćanska pjesničinja: grga. Eugenija Šat. Novo je, što su u „Kalendaru Srca Isusova i Marijina“ svježe članke uvrštili i uvaženi urednici „Istine“ i „Serafinskog Perivoja“ i dičmo pozasati, narodu omiljeli pisac Don Marko Vežić. Novo je, što Kalendar, kako su mnogi zeljeli, piše, i to opšarne piše i u vremenu; „Kakoovo će vrijeme biti godine 1907.“ i: „Kako ćeš nagajati vrijeme?“ Novo je, što su sajmovi točnije označeni, pa i ugarski sajmovi, za voleju Hrvatima u južnoj Ugarskoj, opšarno popisani. To je sve novo. A što je staro, i to će svakoga osobito veseliti. Opet injezne pjesmice g. Dragana Dujmićića; opet krasna povijest jednoga hrvatskoga proštemišta Majke Božje; opet zanimljiv članak iz pučkoga pera preč. g. Matije Rihtarica, koji se je, rekao bilo, ovaj put sam načrtilio; opet pogled po svijetu, s lijepim slikama o pravili Vezuva, o potresu u San Francisku, o rusko-japanskom ratu, o pokušanom umorstvu Španjolskoga kralja itd. Ima opet i Šala i ptičica, ima članaka svake ruke, gamutljivih priopovijesti, mirlisivih ko svjeće pjesmica, ima stolna slika, ima . . . ima . . . Ma čemu, da vam sve nabrojam? Uzmite, čitate, gledajte, nastlagujte se i hvalite Presvetom Srcu Isusovu i Mariju, kojima budi sva čast i slava za sve lijepo. Mo se u tom njima posvećenom Kalendaru nađi.

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Čitaj dobre knjige!

jedan mladi zanatlija piše nam ove krasne rečke:

Nekako početkom mjeseca svibnja godine 1901. dopane mi slučajno ruku mala knjižica: „Slavije hrvatske omladine...“ Premda nijesam nikada tekova što rado čitao, ipak mi se ova knjižica već zbog akusne vanjskosti izvanredno svidi, a i značajelnost me nukala, te ju više puta do konca pročitam, Sve mi se ovo jako dojmilo mojega hladnoga srca. Vrlo mi žao bilo, što mi ova knjižica nije već prije došla u ruke. I dok sam do ovog vremena malo hajao za vjeru i za dušu, sada počnem misliti na budući život. Konačno odlučim čvrsto, da će ozbiljno svoj život popraviti.

I hvala dragome Bogu, nije više moj život kao do sada. Knjižica „Slavije“ nukala me, da si naručim „Glasnik Srca Isusova“, i „Spomen-knjigu“, pa i „Petr Barbarića“.

Pa šta da još kažem? „Glasnik“ mi svakoga mjeseca donosi na svojim lakinim krilima novilt milostil i upućuje me na razna dobra djela, pa i u drugim hrvatskim knjigama nalazim baš krasnih izgleda.

Dok sam prije bio nevjernik, sada me je „Glasnik Presv. Srca Isusova“ barem nešto popravio, i dan po dan krećem na bolje, a nadam se, da će s milušću mojega ljubeznog Isusa postati posve dobar kršćanin i štićenik njegova Pre-svetog Srca.

Nastojim danomice štogod čitati o svetoj vjeri iz dobrih, kršćanskih knjiga, što bih svakomu, tko zna čitati, toplo preporučio. Duša bo čovječja treba zaista svaki dan nove hrane i okrepe kao tijelo. Kaošto jelo i piće tijelo naše krijepli, tako mi se čini, da i čitanje koje dobre, kršćanske knjige duše našu nebeskim jelima hrani i krijepli. Ali nemoj misliti, da bi Bog zna kako dugo morao čitati. Čitaj makar samo 10 časova. Glavna je stvar, da barem katkada o tome mislij, što si čitao. Tako ćeš uvijek ostati u milosti svoga Spasitelja, a njegovu će te ljubav sve više i čvršće s njegovim Presvetim Srecom sjediniti. (A. K.).

Molitva djece pred oltarom*).

Pobožno.

3/4 time signature. Treble clef. Bass clef. The lyrics are: I - su - kr - ste mi - le -

Music score for two voices (treble and bass) in 3/4 time. The treble voice has sustained notes on the first beat of each measure. The bass voice has sustained notes on the second beat of each measure. The lyrics are: I - su - kr - ste mi - le -

ni, Vre - lo sva - ke sla - sti,

Music score for two voices (treble and bass) in 3/4 time. The treble voice has sustained notes on the first beat of each measure. The bass voice has sustained notes on the second beat of each measure. The lyrics are: ni, Vre - lo sva - ke sla - sti,

* Svojim učenicima i učenicama u Šisku na uspomenu
ispjevao njihov brišći katehet dr. Janko Borković, a uglažbio gosp.
Mirku Novak, ohadva kapuljan kod sv. Marks u Zagrebu.

Svih stvo - ro - va do - sto - jan Po - klo -

Polaganje.

I-mo, na i ča - - stil
U-do, ča - - - stil

Izukrište mileni,
Vrelo svake slasti,
Svih stvarova dostojan
Poklonia i časti!

K tebi evo dolazim
Svesome u žaru,
Da se tebi poklonim
Našem na oltaru.

Ništ' duduše ne vidim
Do li svjetlo malo,
Što je cijelom svetištu
Čarina sliku dalo.

A! Što oči ne vide,
Kaže vjera živa,
Da tu tajnim načinom
Isus moj prebiva.

Taj u svesnostraništu
Covjeka i Boga,
Živom vjerom priznajem
Bilino nazočnoga.

Neznatnoj u prilici
Vina, hruba bjeļa
Isus hranu daje mi
Svoje duše, tjeλa.

Isuskrste, duša mi
Primiti te žudi.
Bac dubovnim načinom
Dogji mi u grudi.

Kad ne mogu za sada,
Da te primim bitno,
I s tobom se sjedinim
Stvarno — nedohitno.

Ali prije kajom se
Za sve grjehe svoje,
Što sam ujima vrjegao
Sveto Srce teoje.

Nikad više grješiti
Ne ču u buduće,
Moje srce odsada
Ljubiti će te vrue.

Kad mi dakle za tobom
Duša tol'ko žudi,
Bac duhovnim načinom,
Dogji mi u grudi.

Spositelju, grlim te
Ko već nazočnog;
Nemoj nikad rastavljat
Od srca se moga,

Nek me s tobom odsada
Ljubav sveta spaja,
Dok te jednum ne vidim
Usred twoga rajja!

Svastice.

— **M l a d i a p o s t o l i .** — U nekom mjestu spjetske biskupije držala se sveta misija. Svī se s Bogom ponisili, zaustajao samo jedan, za kojega se je misionar bojao, jer je bio pun krivih razora vjerskih. On ga preporuči Presvetom Srcu Isusovu moliti ga, neka ono magje način, kako bi se i taj okorjeli grijesnik obratio. Sutradan evo ti njega na ispovjed k misionaru. Što ga je na to sklonio? Nekoliko revnih novaca bilo je u njemu, te mu govorilo: „Svi su se u mjestu ispojedili osim tebe; idi dakle i ti sada; ta nači ćeš slobodna jednog ili drugog misionara.“ Na ovu jednostavnu upoznaju mlađi apostoli onoj ni dva ni tri, nego li on počuli k ispovjedi i očistili dusu. Što ne će riječ revna druga u srcu grijesnika?! (S.)

— **M o d e n v i n a d j e l e š c a .** — U nekom mjestu senjske biskupije za lijepo rujansko večeri u krasno doba stade odjednom žumiti veliko crkveno zvono. Šta to znači? Oci misionari bili su javili psku, da će zvonom pozvali na pokoru one okorjeli grijesnike, koji se otimaju milosti Božjoj. No malo tko, paće gotovo mikro nije to pravo shvaća. Ko da nije ništa, dalje su goniši svoj posao ili se razgovarali u ugodnom društva. Kad evo si pristupl k njima mala djevojčica, te za svetom odlučnosti nagovori sve prisutne, neka kleknu i neka izmole očemaš, zdravonarliju i slavu-ocu, kako su tooci misionari naredili bili. Svi ju poslušali. Osim toga malo ovn angjelče svaki je dan molito zlatnu krušnicu, da od Srca Isusova postigne blagoslov za sretan uspjeh svete misije. Ganuti ovom drevnom revnošću malog djevojčeta oci misionari pripisali bi veliki plod ove svete misije osobito nevinoj molitvi ovog miljenčeta Sreću Isusova. Kakav li je tu teški ukor za nas odraštje, koji kao da ne znamo moliti Sreću Isusovo, da se smijuš namu i bližnjima našim. (S.)

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 11. Studeni 1906. God. XV.

Izdani mjesечно. Čijena 40 f. — S poštom 1-10 istisaka po 80 f.
10-50 po 70 f., 50 i više po 60 f. Za inozemstvo 1 K 20 f.

Namjena molitava i dobrih djela za studeni.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Kršćanska blagost.

Jedan brat trećoredac sv. Franje žive u Zagrebu kao pazikuća u jednoj većoj kući. Radi svoje vjernosti u službi zamjerio se je nekom postolaru, koji je u istoj kući bio na stanu. Jednoga dana razjareni postolari naveli na pazikuću, da iskali svoj gnjev, te ga tako nemilo čuškao, da je jadniku sve lice pomodrilo.

Pa što mislite, što će na to učiniti pazikuća?

Svijet bi mu govorio: „Vratil postolaru Šilo za ognjišlo, vratili mu milo za dragol... Tko se ne osveti, taj se ne posveti... Izlemaj ga, ako možeš, da mu kosti pucaju; ako ti ne možeš, a ti se drukčije osveti, samio mu ne ostaj dužas. Taži ga domaćinu, dok ne izbací iz kuće svoje i postolara i ženu mu i djecu. Ne buditi kaskavica, ne daj se! Neka zapamtí, da je imao posla s tobom!“

Tako bi svijet govorio. Zar ne čujemo svaki dan, gdje tako govori?

Ali, dragi čitatelji, smije li tako govoriti, smije li tako raditi kršćanin? — Zar nije Bog već u starom zavjetu rekao: „Moja je osveta“ (V. knjiga Mojsijeva 32, 35)? A šta bi istom Božanski Spasitelj rekao nvrnjegjenomu pazikuću, šta li ga

svjetovao? „Ljubite neprijatelje svoje”, veli Isus, „činite dobro onima, koji vas mrze, i molite se za one, koji vas progone i zlostavljaju” (Mat. 5, 44). Pa opet veli Isus: „Ako dakle prineseš dar svoj k oltaru, i ondje se spomenes, da brat tvoj ima nešto na te; ostavi ondje dar svoj pred oltarom, i idi prije, te se poniri s bratom svojim, pa onda dogji i prinesi dar svoj” (Mat. 5, 23, 24).

Sad, koga će poslušati teško uvrijedjeni pazikača: svijet ili Isusa? Čijim će se učenikom pokazati? Hoće li udariti u psovke (kletve) ili proklinjanja? Hoće li kovati osvetu? Hoće li uvreditelju ljudski odmastići?

Ništa toga! Kao dobar kršćanin naš je trećoredac goropadnomu postolaru namah oprostio iz ljubavi k dragom Bogu. Još više! Pošto se je s postolaram izmirio i sve mu oprostio, odvede ga zajedno s njegovom ženom na izmirenje onomu, koji je u prvom redu uvrijedjen, kad mi koga uvrijedimo ili nas tko. On ga lijepo dovede na sv. ispovijed i pričest.

Zar to nije krasan primjer kršćanske blagosti?

A takovi, dragi čitatelji, morate i vi svi biti ili postati. Ta, vi hoćete, da ste štovatelji Srca Isusova. No onda valja vam i nastojevati njegove kreposti. A koje su kreposti Srca Isusova najmilije? „Učite se od mene”, veli dragi Isus, „jer sam ja krotak i ponizan Srcem” (Mat. 11, 29).

Krotkost (blagost) i poniznost: to su upravo značajne kreposti Srca Isusova, a valja da su i značajne kreposti svakoga pravoga štovatelja Srca Isusova. Kada vas tko uvrijedi ili vam nepravdu naneće, neinojte udarati u psovke (kletve) proklinjanja, nemojte se osvećivati, nego oprostite od srca, molite se za uvreditelje, vratile mu dobro za зло — pa ćete biti pravi učenici Kristovi.

Znam, da to nije lako. Blagost nije slabost, nego jakost duševna. „Blagost je lavica među krepostima”. Tu se treba junački svladavati.

Jednoga dana uvrijedi tko mladića, koji je bio vrlo žestoke čudi. Mladić nije planuo, nego je iz ljubavi k Богу suspregnuo sviju srdžbu, i to tako silnu suspregnuo, da se je srušio u nesvijest. Takovo junačstvo erpao je iz Srca Isusova, čiji je bio osobit štovatelj.

Blago si ga onomu, koji se već za mladih dana nauči blagost! Poznati jednoga svećenika, čijoj se blagosti često divi. Nikad ga ne vidiš srdita, nego na svaku avredljivu riječ samo se sinije i stvar vještvo okreće u šalu. Upitam ga

u čudu, od koga je to naučio: „Od oca“, odgovori. „Znao sam se kao dječak silno razlutiti. No kad bi me otac zatekao u srdžbi, ni dva ni tri, već me je tako zdravo šibao, da me je prošla srdžba, te sam samo mislio na svoju kožu. Nije otac nikada trpio, da se i najmanje srditim pokažem“.

Dragi roditelji, naučite i vi svoju djecu blagosti, ali ne tolko šibom — premda ni hrezovice ne valja štedjeti, kad ustreba — nego nuda sve svojim vlastitim izgledom, lijepom naukom, primjerom dragoga Spasitelja i Bl. Dj. Marije i načite ih, da svaku navalu srdžbe svladaju uzdahom: „Isuse, blagi i ponizna Srca — učini Sreć moje po Srca svojem!“ Bit će vam djeca zahvalna, ako ih naučite blagosti, jer će im to za cijeloga života puno vrijediti, a pogotovo na drugom svijetu.

„Blago krotkima; jer će oni posjedovati zemlju“ (Mat. 5, 26).

Zavjet Makarske godine 1815.

Pobožnost k Presvetom Srcu Isusovu u gradu Makarskoj u Dalmaciji tijesno je spojena sa užasnom kugom, što je godine 1815. od 16. svibnja do 9. kolovoza bjesnjela takvom žestinom, da je od 1575 stanovnika umrlo preko 800, a sasvim je izumrlo 42 obitelji, što su ukupno brojile 210 osoba.

Grozote toga bića Božjega opisali su potanki savremeniči: doktor Frari (Listovi o kugi, Mladi 1847.) i Marko Cvita nović ili Fiorini, tadašnji c. kr. bilježnik u Makarskoj, koji je sastavio Ijetopis onih užasnih dana. Makaranin pak monsignor Alojzije Cesar Pavišić koji je 1904. umro u Gorici, napisao je po kazivanju svoga vlastitoga oca i po pismenim podacima jur spomenutih pisaca opširniju povijest te kuge, i objavljanju ju god. 1851. u Beču (iskom Rudolfa Lechnera) pod naslovom: Povijesne uspomene o kugi u Makarskoj god. 1815.

Čujder dakle, bogoljubni čitaoče, štogod ukratko o toj strahovitoj kugi i o zavjetu Presvetom Srcu Isusovu, što ga je tom prefužnom prigodom učinila ubava primorska Makarska.

Bilo je u cik zore 17. svibnja 1815. Mnogošto svijeta vrjelo iz crkve frataru, gdje je bilo prisustvovalo svetoj misi i svibarskoj pobožnosti, te se hrvatice vraćalo u grad. Nekakva živjena slutnja, kao o neizbjježivoj nesreći, o kojoj se već onih

dana govorkalo po gradu, zaokupljala svačije srce, te se ta sistačna pojedincima odrazivala sa zabrinutoga lica. Sad najedampat zazvoni nekoliko puta sa zvonika stolne crkve sve tega Marka. Svaki napne uši: nema sumnje, zove se narod na okup. U tili čas stvor se na prostranom trgu pred crkvom mnoštvo svijeta, ma ko da se iz zemlje iznikli. Zavlada grobni muk. Svaki samo zuri prema visokom kamenomu crkvuštu, što se poput golemog amvona (propovijedaonice) koči nad trgom. Tu se pojavi svećenik i gromkim glasom navijesti narodu nesreću, što ga je stigla, i uputi ga, kako da se u toj nesreći vlada.

Užasom protreće narod.

U noći 16. svibnja bježe se u gradu pojavila kuga.

Ovako po prilici započinju svoje pripovijedanje juž spomenuti ljetopisac. A što daće pričaju, sve to groznije. Koža ti se ježi od užasa.

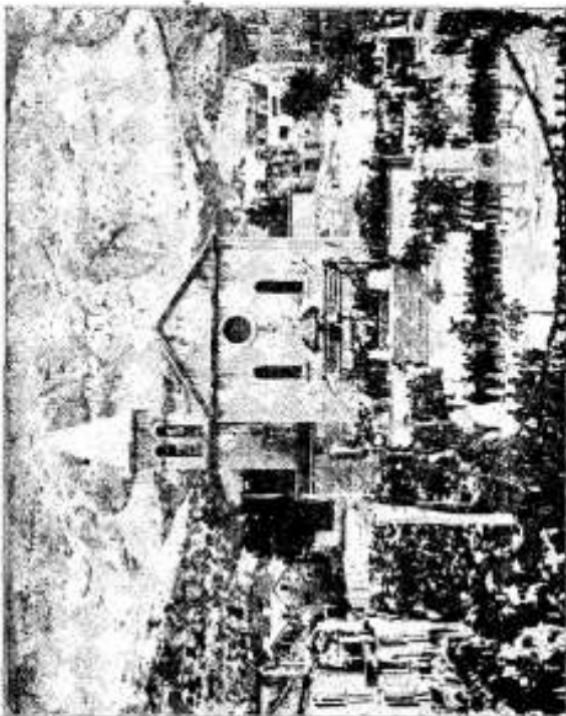
Već isticoga dana 17. svibnja obolje ili mnogo i pomrije. Slijedeći pak dana počast harala tako tijuto, te svjetovne i duhovne oblasti, uz sve nastojanje, nijesu našle dovoljno ljudi, da kopaju hane i da sahranjuju mrtvace. I ko da te nesreće nije dosta, nastane u gradu još i glad. Sva hrana bila potrošena, a pomoći s morske strane kasnila, jer baš onih dana duvala silna jugovina, te prijeđila brodovima, kreatima brašnom, da pristanu.

„Danas, na Tijelovo“, piše Marko Cvitanović, „dne 25 svibnja, u ožalošćenom gradu Makarskoj, žestokim bićem kuge mladjenicom, presvjetli i prepoštovan gospodin biskup Fabijan Blaškić, pregorljivi pastir ovoga grada, onako star i slab u nogama, polakisut pasijskom revnošću za spasenje povjerenih si duša, dovođe se u stolnu svoju crkvu i davši blagoslov s Presvetim sakramenmom, podijeli svemu puku odriješenje pašinsko“.

Dne 28. svibnja opet piše isti Cvitanović: „Svi su u gradu kao poraženi strahom i očajem. Neprestano se prikazuju sv. mise i molitve, kao u stolnoj crkvi, tako i u crkvi Male Braće. Ako nas Gospodin Bog i presveta, bez grijeha začeta Djevica po odvjetovanju sv. Roka i sv. Sebastijana, sv. Klementa i časnoga Nikole, biskupa Bijankovića, ne oslobođe od ovoga pravednoga bića Božjega, svi ćemo izginuti!“.

„Gradsko oblast“, piše dr. Frari, „svjetovnim je svećenicima kao i fratrima strogo zabranila obilaziti nemoćnike po gradu, i kako je svaki — ne govoreći o 80-godišnjem biskupu

a najvećem strahu za vlastiti život, ta većina okuženih umire bez svake pomoći i bez utječe svete vjere. Starješina Male Braće, unatoč zabrani, nastojaо je oko ispunjavanja; no premda je stajao daleko od pokornika, ipak malo poslije umrije

Makarska 1904., prilikom blagovrađa drukčevne zastave.

od kuge. Tako isto i druga dva ispođednika umriješe kao žrtve bratske ljubavi. Pet redovnika u svemu poginu od kuge u Makarskoj... Strogo su zabranjeni i svi javni crveni obredi. No ipak, ne znam čijim pozivom ili ponukom, svećano se pro-

slavio blagdan Srca Isusova pred vratima stolne crkve, kamo dovrje mnoštvo pak...“

„Kada bi“, piše monsignor Pavišić, „zahvatila kuga koju majka, koja imaće u kući sina misnika, pa kad bi ju on okrijepio barem svetim molitvama umirućih, onda bi joj ostali zavidjeli tu sreću. No što ja znam, malo je bilo takovih. Jedna takova srećnica bila je gospoginja Karnačić, majka don Nikole. Ovaj dostojni svećenik znao je pripovijedati, koliko u tako žalosnim prilikama vrijede hrabrenost i prisutnost duha. Jedne noći, kada je mirno spavao, trgne ga oda sna glasno i bolno jecanje. Njegova brata, koji je uza nj spavao bio, najedampot spopala bila kuga i već je bio u smrtnoj silsci. Okrijepljen od brata svjetlostjstvima naskoro umrije. Njegov smrtonosni dah otrova i mater. No velikodušje sina svećenika bi jače od istoga smrtnoga straha. On na svojim rukama iznese izvan grada na polje okuženih bijednu roditeljku, koja mu još na puta izdahnu. Sin ju ukopa, pak se povrati u grad, da iskaže ovu sinovskou dužnost i bolnomu već oцу svome. I taj vrijedni misnik, koji se je verao kroz Jane prenakrcane kužnini, smradljivim lešinama, da svojim rukama ukopa brata si, mater i oca, sam je ostao živ i zdrav, te istom dne 16. kolovoza 1847. preminuo s ovoga svijeta, obusat svakim blagoslovom Božjim“.

„Od 26. svibnja — pripovijeda opet dr. Frari — kuga ojači i razmahu se po svim krajevinama grada, pače domaća pomami se tako, da se je brojilo do 35 mrtvih na dan i isto toliko novo razbojnjih. Ovaj pak broj moguće da je manji, no što ih je u istinu umiralo, jerbo u onoj stravi i općenitom metežu nije se moglo točno saznati za sve one, koji su umirali po kućama, u bolnicama, na polju okuženih i svih onih, koje je kuga zarazila... I ako se 'e koji ponizni franjevac odvažio, da zareda kućama, gdje bi znao za kojega okuženoga, dijeleći svjetlostjstvo umirućih, imao je skoro tu svoju požrtvovnost platići smrću. Isto tako, kada bi kojigod od svjetovnih svećenika ispovijedao, sjedeći na dva aršina (lakta) daleko u probodnicima, što gledaju na ulicu, ili za vratima potkušića, odakle bi blagoslovljao, odrješujući od grijeha umiruće“.

Vidjevši gragjani, pišu savremenici, toliki poraz od kuge, s neuspivom svesrdnošću svećano se utekoše Presvetomu i premilostivomu Srcu Isusovu, da bi im se smilovalo, te ih od užasnoga blia oslobodilo. Na isti onaj trg pred stolnom crkvom (danas Kačićev trg), gdje im se prije 15 dana navijestila nesreća, opet dovrje mnoštvo svijeta i ubrzo napuni sav prostorni trg. Bilo je to dne 2. lipnja u jutro. Samo gradsko pa-

„avarstvo bilo zastupano po gošodi Jakova Kačiću, načelniku, te vijećnicima Dućmu Međuroviću i Franji pl. Ivanševiću,

Zavjetna slika Šeca Isusova u Makarskoj.

Sada se na kamenom crkvištu pukaže časni starina, Don Ivan Pavlinović, tadašnji generalni vikar, Cetunkim glasom, kojim

se na osobiti način odlikovaše, stade čitati svečani i vjekoviti zavjet grada Makarske Presvetomu Srcu Isusovu. Sav narod riječ po riječ plačući za njim opetovao. Bio je potresan čas. Još danas mu žive uspomena u narodu.

Spis ovoga zavjeta na vječnu bi uspomena javno izložen u stolnoj crkvi, gdje još i danas uokviren visi na zidu se strane postanice. Isti se zavjet čuva i u gradskoj vijećnici, javno izložen.

Zavjet glasi ovako:

„Isase, Spasitelju naš milostivo i predragi! U ime ovoga grada i rastvijelja puca njegova evo nas, gdje punizno padosmo ničice pred slikom Presvetoga Srca tvojega, da zamolimo uprošteće i milosrđe za sav svoj prošli nehaj, nemar i nezahvalnost, kojima smo te, i te kako, rastužili, kroz toliko vremena ranjavajući predobrobitvo Srce tvoje. Raskajani i potičeni evo priznajemo, da smo grijesima svojim izazvali pravednu tvoju srdžbu i da smo opaćinama svojim i okorjelošću u zlu zasluzili ovaj strašni hić, koji nas uništaje. Ali sada uvijevši svoju krivicu, vraćamo se eto k okrilju velikog milosrđja tvorega — k Srcu tvome Presvetomu, k ovome Srcu, koje nas je uvijek ljubilo. Prestatki i predragi naš Isuse, oprosti nam, similuj nam se! Ti si nam obećao, da će slika tvojega Srca, gdje god bude izmješena i jasno čađćena, donijeti svake ruke blagoslova. Za ovaj blagoslov ponizno te molimo u ovaj dan, kad stavlje stavlji milosrđe tvoje nad nesretnim našim gradom i prestrašenim narodom njegovim. Presveto Srce Isusovo, spasi nas, izbavi nas za uvijek od ovoga bića, što nas ubija! Mi ti svi obećajemo, da ćemo s pomoću tvojom što ustrajnije nastojati oko poboljšanja svojega života i tebi na čas obvezujemo se za ova vremena, da ćemo postiti uoči tvojega današnjega blagdana, da ćemo se isповjediti i pričestiti na samu svecifikovinu tvoju i da ćemo sa svetom slikom tvojom idti u procesiji — u znak vječne zahvalnosti!“

Od ovoga dana stade kaga objevidno jesnati. „Oko 10. kolovoza“, piše monsignor Pavišić, „ne bijaše od kuge osobitog znaka, da bi se čovjek s njega uznenirio, izuzevši koji uag, što ga svaka kužna bolest za sobom ostavlja“.

U znak harosti prema Presvetom Srcu, koje je grad Makarsku milostivo oslobođilo od preteškog bića Božjega, građani nabavile odmih zatim iz Italije majstorski na platnu izragjena slika Srca Isusova srednje veličine, te ju postaviše u

stolnjoj crkvi na oltar sv. Križa. Na gornjoj strani okvira dađe urezati natpis: „Zavjetna slika prigodom kuge 1815“., ne bi li ta slika i kasnijim pokoljenjima pričala o velikoj milosti,

Makarska, procesija na blagdan Srca Isusova dne 22. lipnja 1906.

koju je Makarska u tolikom jadu i nevolji postigla od Božanskoga Srca.

Od onoga vremena oživje dakako u puku još većma po-

božnost prema Presvetom Srcu Isusovu i rasprostani se kako u gradu, tako i u cijelom makarskom primorju. Pa i dandanas vjernicima je nada sve mila i draga ova pobožnost. Izvršujući zavjet pregija svojih, još se dandanas svake godine u cijeloj makarskoj biskupiji posti noći blagdana Srca Isusova, a sam se blagdan slavi svečano kao zapovjedni, i to u sam petak. U gradu Makarskoj bude taj dan svečana procesija, kojoj i gradsko poglavarstvo službeno prisustvuje. S velikim počitnjem po čitavom se gradu nosi zavjetna slika Srca Isusova. Prije nekoliko godina, od g. 1904. blagopokojni kaptolski dekan, prečasnii g. Mate Pavlović, dade o svom trošku u Italiji načinili srebrni okvir za sliku Srca Isusova.

Bio taj primjer grada Makarske svima na izgled, te se u svakoj nevolji pouzdano utekli premlostivom Srcu predragoga nam Spasitelja.

(V. B.)

Velikodušan dar američkih Hrvata.

Godine 1905. podigao se u Dolcu Donjem (Dalmacija) u župnoj crkvi krasan mramorni žrtvenik Srcu Isusovu.

Ali je bio kao prsten bez dragulja: nije na njem bila kipa Božanskoga Srca. Revni župljani stadoše namah kupili milodare za kip, ali kako su siromašni, nije bilo nade, da bi skoro smogli, koliko treba.

Uto devoeratorica mladića pogloće u Ameriku, da si tamo zasluge štogod novca, te se opet povrate kućama svojim. Ostavili su rođeniu grudu, ostavili sve svoje mile i drage, ali nijesu ostavili pobožnosti spram Srca Božanskoga. Praćeni blagoslovom njegovim nagjože u Americi namah rada i izbiše nešto novca. Pa čuj plemenite i bogoljubne misli: sakupiše među sobom 450 kruna, da ove privilje slijepih teškom mukom stecenih novaca posvete Presvetom Srcu, te ih poslaše preč. g. župniku za kip Srcu Isusova.

Velikodušni taj dar u velike iznenadlj preč. g. župnika i sve vjernike. Svi su zahvaljavali Presvetom Srcu, što je ovim mlađacima nadahnelo tu svetu misao. Njihova dična imena u čitavom se kraju promosila od usta do usta.

Kip bi odmah naručen.

Biće je baš na blagdan Srca Isusova, kad eto puče selom velesa vijest, da je kip stigao u Split. Postaviše ga privre-

meno u crkvicu Pohoda Marijina, kojih sest kilometara od župne crkve, a međutim pripravio sve za njegov svečan doček.

Slijedeće nedjele sve, što je moglo, listom se diglo, te u svečanoj procesiji pošlo po kip. Kada ga ugledaše, u jedan glas kliknuše: „Zdravo Presveto Srce! Zdravo naš Spase! Zdravo!“ Uto zagruvaše mužari, zapucaše puške i uz skladno pjevanje pjesama u slavu Srcu Isusovu te moleći ružarlj i druge molitve otprati pobožni pak u dugoj povoreci od pet do šest stotina vjernika novi, lijepi kip Presvetoga Srca. Krasno je bilo vidjeti, kako sedamdesetgodišnji starac i maleno dijete stupaju usporedo u pramki kipa Božanskoga Srca; no još je krasnije bilo vidjeti, kako bolesnici i pobožne majke, izljučivši iz svojih kuća, kleče pokraj puta s djecom u naručju, klanjanjeći se i molići blagoslov od Božanskoga Spasitelja.

Došavši pred župnu crkvu, uz slavljenje zvona i gruvanje mužara svečano unesuće kip u sveti hram i postavio ga na njegov oltar. Časni starina župnik pope se k oltaru, te izreče gamutljivo prigodno slovo. On čestita vjernicima, što im se je ispunila davnja njihova želja, te ih toplim riječima pozivlje, da se sasvim posvete Presvetomu Srcu i da ga stanu štovati pravom pobožnošću. Uzrade li tako, onda će s veseljem spomljati potomec ovaj dan kao dan preporoda naše župe; s većnjem će oči pričati svojim sinovima, kako je s dolaskom kipa Presvetoga Srca Isusova u ovu župu, došao i svaki Božji blagoslov: došla ljubav i mir u obitelji, zavladalo čudoregje, i kakav je uspjeh u svim poduzećima od onda pratilo pojedincu i čitavo selo.

Oduševljenje i gamuće u narodu bilo je neopisivo. Poslije slike dugo je još mnoštvo naroda klečalo pred oltarom Presvetoga Srca, a onda krenulo kućama, da pričaju bolesnicima, starcima i malenoj dječici o svojim dojmovima kod ovdvane svečanosti. (Opširnije u „Danu“ br. 27.)

Zahvalnice.

~~— Zahvalnice treba da su potpisane potpuno imenom i adresom, inoče ih ne možemo nikako učiniti.~~ Ureda.

Megju najuspješnija sredstva, da zadoblijemo od Presvetoga Srca, što želimo, naveo je Glasnik (str. 167.) i zavjete. No o tom, dragi čitatelji, ima vam Glasnik toliko tega priopovi-

jedati, da će to radije odgoditi do na godinu, neka je sve skupa u jednom tečaju. U ova dva zadnja broja ove godine dajte, da malo pabirčimo, te iz mnogih te mnogih zahvalnica nekotiko ljepeših iznesemo.

Srce Isusovo — najbolji liječnik

— Puli (Istra). Jedan podčasnik naše mormarice piše: Bas na prvi ožujka rodi mi se sin sasvijem zdrav. Na svetom krštenju dobio je ime Stanislav. Deseti dan iza poroda počne malo kašljati, a sve to gore i gore. I već je bolest tako preoteta maha, da je kašalj, kad je malika spopao, svaki put trajao 10—15 časova, dok nije mal patnici sasvijem pomodrio, te se skoro ugušio. Liječnik mi kaže, da je dijete u vrlo progibljennom stanju. Ja uzmem dijete u naručaj i maleći zlatnu krunicu stavim na prsa onu istu sličicu Srca Isusova, koja mi je ponosila kod starijeg sina Vjekoslava (Glasnik 1903., str. 76.). Obećan sam Srcu Isusovu, ako me usliši, da ću se namah zahvaliti u njegovu Glasniku. I bio sam doista uslišen. Dijete, koje nije više ni jelo ni plakalo, drugi dan poče plakati i jesli; tri, četiri dana imao je Stanko još kašalj, a danas ga nalazim posve zdrava. Liječnik kaže, da nije niti mislio, da će tako maleno dijete preboljeti tako strašnu bolest. Iz dubine zahvalna srca kličem: neizmjerena budi hvala i slava Presvetomu Srcu Isusovu!

— Zagreb. Moja mala kćerka vrlo je opasno oboljela. Troje mi je djece amrlo od ove iste bolesti, pa i za ovo mi rekoše liječnici, da će teško preboljeti. Sjetim se, da ovo svoje učinjanje dijete preporučim Presvetomu Srcu Isusovu. Neprestano sam se njemu molila, i ono me je uslišalo i povratilo zdravlje mojemu djetetu. Preporučam svakomu, da se utječe Presvetomu Srcu Isusovu, koje toliko milosti podjeljuje.

— Dolac kod Travnika (Bošna). Piše nam povjerenik Glasoika: Dogjem ja u kući neke Luce, nazovem joj: „Hvaljen Isus! Kako ste?“ — „Naopako, moj Jozef! Bole me noge, ne mogu se ni kud maknuti. Otkako je u Travniku bio onaj veliki požar, odonda me noge začojele, to jest više od godine i po dana“. A ja je opomenem Srca Isusova, neka čini devetnicu i neka se upiše u Glasnik. A ona meni kaže: „Hoću rado, am nemam molitvenika“. Ja joj odmah obećam, da ću joj kupiti molitvenik: „Srce Isusovo, spasenje naše“, a međutim joj donesem svoj molitvenik „Srce Marijino“. I ona odmah poče i niti devetnicu Srcu Marijinu: devet očenaša, i litanije Gospine

i odmah joj je pomoglo. Onda učini drugu deveiniku Srcu Isusovu i ozdravi sasvijem. Iz dna srca zahvaljuje Prsvetom Srcu Isusovu i prečistomu Srcu Marijinu, a i meni zahvaljuje, što sam ju na to uputio. Upravo me je gnalo, koliko mi ta žena zahvaljuje. I kaže mi još, da je i prije bila upisana u brekovštinu Srca Isusova, pa je propušćala one male molitve Srcu Isusovu, a ja joj kažem, neka ne propušta više, što mi je ona i tvrdo obećala. U Luce je sestra Kata. U Kate je ista bolest bila. Kaže joj Luca, od šta je njoj lakše, i kako su joj prošle noge. Kad to čula Kata, odmah je i ona počela deveinica moliti; a što je pomoglo Luci, to je pontoglo i Kati, te su sada obadvije zdrave i vesele. Iz zahvalnosti dale su odslužiti sveuč misu na čast Srcu Isusovu i upisale se u njegov Glasnik.

Srce Isusovo, mire i pomirenje naše!

— Bosna. Hvaljen Isus i Marija! Ja sam otiašao od kuće kao nesretnik — rastao sam se sa svojom ženom. Živjet ću u tugjem kraju, u tugjem gradu, gdje nitko ne zna za ranu srca moga; živjet ću ti samoći, nevoljan i tužan, dok se svidi dragom Bogu. No kao štovatelj Srca Isusova prikazao sam mu svoja djela i trpljenja, sve svoje molitve i uzdahе za nas dvoje, ne bi li nas to Presveto Srce izmilo. I gđe, nije prošlo mjesec dana, a već mi žena piše, u pismu se uniljava, da opet boće sa mnom hlijeb jesti. Meni se sazali, pa izidem pred Uskrs kući i pomirim se sa ženom. Kaže mi brat Mijo, kad sam ja otiašao, da je on učinio deveinicu za nas Srcu Isusovu. Zato mu ja od srca zahvaljujem, što se je on za nas zauzeo kod Presvetoga Srca. A hvala i slava nuda sve Božanskomu Srcu, što je pogledalo na moju nevolju, a rastavljenu mojo obitelj opet sastavio.

— Za g r e b. Suprug zašao bio po zlu putu. Već je točna šest godina. Ostavio i stan i mene i tako lutilao, da sam mnogo puta za to vrijeme imala šta snositi, i k svetim sakramentima nije više isšao. Dok smo živjeli u braku, dvadeset godina uvijek je učinio godišnju ispovijed. No on upade u nekakvo socijalističko društvo, koje je mene radi crkve i molitve proganjalo, a njega sasvijem preokrenulo, te ga odvratio i od Boga i od mene. Ništo ne može pojmiti, što sam trpjela, osim sveznađućega Boga i mene. Po više puta rekao mi je moj muž, neka ostavim crkvu i molitvu. No ja odgovorih: „Svega bili se mogla odreći, ali Boga i crkve nikako!“ Znala bih reći: „Bog

je sve moje!" Tužna i nevoljna neprestano sam se molila Sreću Isusovu za obraćenje svojega muža. Kada bih što o tomu mužu napomenula, on bi ljutito odrezao: „Nema nikoga, ma ni jednoga Sveca, koji bi me na to sklonio!”. Pa i ja sam u zdvojnosi svojoj više puta mislila, da mu u istinu nema više obraćenja. No evo, što se dogodilo. Kad sam se tomu najmanje nadala, moje su molitve Srcu Isusovu, po zagovoru Majke Božje od sedam žalosti napokon — iza dugačkih šest godina — bile uslišene. Ljetos, na sam Uskrs, moj se je muž isповjedio i pričestio, i sada je posve drugi čovjek, dobar kršćanin i vjeran suprug. Hvala i slava Presvetomu Srcu Isusovu i Majci Božjoj od sedam žalosti!

Srce Isusovo, bogato za sve, koji zazivaju tebe!

— Hrvatska. Evo zahtvalnice jedne redovnice: Snašle su me teške kušnje od svijeta strana, potleskoće velike, a pomoći niti otkuda. Uz duševne boli pridošle i ružne klevete, uz tugu pridružila se i ogorčenost. Stvar došla tako daleko, da mi se je već rodila misao, da ostavim prije mi tako milu redovničku družbu. Nijesam ipak prestala moliti se Presvetomu Srcu Isusovu, zadnjoj svojoj utjehi i nadi. I gde, bura se slegla, sunce granulo, a srce moje opet veselo zakucalo. Nek to čuje vaskoliki svijet, da u nevoljama svojim ne očaja, već se postojano utječe onomu, o kojem je pisano: „Irske stuhene ne će prelomit i stijenja, što se dimi ne će ugasiti” (Mat. 12, 20).

— Požega (Slavonija). Prijeko dvije godine molio sam za bolje mjesto s povišicom plaće. Ali moja molbenica nije bila uvažena. Sjetim se, da svoju molbu upravim na samo Srce Božansko, te učinim u to ime sa ženom si devenicu njemu na čest. I gde, iza tri mjeseca dobijem povišicu plaće. Videći to jedan moj takmac, koji se je istomu mjestu bio nadao, stane poda manom jantu koputi, ogoverajući me i tužeći kod pretpostavljenih, i već se je činilo, da će službu izgubiti. Opstje se utčemo Srcu Isusovu devenicom, a ja zamolim premjštenje, i opet bih nakon tri mjeseca uštišen. Hvala hiljadu i hiljadu puta Presvetomu Srcu Isusovu!

— Slavonija. Piše jedna učiteljica: Vrlo sam slaba živčana ustroja, te se pobojah, da će me na ispit učiti obična drhtavica, te u onom nemiru ne ču postići željenog uspjeha. Obećah Srcu Isusovu javnu zahvalu i mojih devenicu. Progje ispit bez najmanje užravanosti. Hvala i slava Božanskomu Srcu Isusovu!

Šveća po malo.

— Rasinja (Hrv.). Društvo djevojaka za nsknadjnu svetu pričest u Rasinji objelodasilo je u „Vrhbosni“ (broj 11, i 15.) svoj ljetopis od godine 1901. do 1904. Iz njega se može vidjeti, kolika je blagodat takovo društvo, ne samo za djevojke, nego i za cijelu župu.

— Katoličko Ujetičko-društvo, koliko je nema poznato, osnovano je dosada u ovim hrvatskim gradovima: u Zagrebu godine 1855., u Novoj Gradiški god. 1898., u Požegi god. 1899., u Gjakova god. 1903., u Vukovaru god. 1904., u Osijeku: u donjem gradu god. 1905., u gornjem gradu god. 1906., na Rijeći god. 1906., u Varaždinu god. 1906. Daј Bože procvata i napretka!

— Banović i maleno su seće od kakovih 105 kuća, filijalica Šape Bebrane u Slavoniji. Pobožnost k Presvetom Srcu bila je tu dosada posve nepriznata. No jedan preplatnik Glasnika, čitajući i videći sam na svoje oči, kako se u drugim mjestima s velikim slavljem slavi Presveto Srce Isusovo, vrio se je gambo i odlučio, da će što prije za filijalnu kapelu u selu nabaviti kip Srca Isusova. Kada je za to pristedio 80 kruna, pomuka svoje sejane, da bi i oni, svaki koliko može, doprinijeli dara, da nabavimo i kip prečistoga Srca Marijina. Sejani drage volje pristadoče, a tako nabavljamo ona željena dva kipa u veličini od 100 centimetara i postavljamo u našoj kapeli ove dvije luci neba i zemlje, ponut sunca i mjeseca: Božanskoga Spasitelja i presvetu njegovu Majku. Oj radost, veselja i uljivanja! U našoj kapeli kao s kakova prijestolja Majka i Sin nasi sakupljene milo gledaju, pokazujući svoje od ljenjavi plamno Srce, ma samo da nam ne progovore: „Tko nas slavi na zemlji za kratko, slavit će nas i u nebu za vijeket!“ Blagoslov kipova baješte licem na Petrovu (1906). Vodili smo procesiju kroz selo gore i dole, sa tri župnika, a četvrti je ispojedio. Naroda je bilo sedam do osam stotina. Kip Sreća Marijina nosilo je osam čistih djevojčica u bijelini, s trobojicom preko ramena, a s bijelim vlijencem na glavi. A kip Srca Isusova nosilo je četiri valjana mlađića. Tako za njima išla jedna vrijedna djevojka s bijelom zastavom Srca Isusova. Svećenost je trajala od 8 do 12 sati, uz gravanje mužara, pjevanje i moljenje. Svi smo bili ushićeni, i mnoga je suza radosnicu protekla. Zauvijek je bio nijesmo taj prizor mogli fotografirati i krasna slika staviti u naš mali, ali medeni Glasnik. Unigješ li sada u našu kapelu, odmah li srce življu zakucu od radosći i veselja i drugo se ne znaš molitve prihvati, a nakon molitve teško ti se je s kapelom rastati. Bratio i sestre, kad je tako na zemlji: kako će tek biti na nebu?

(R. A.)

— Zadnjje sredstvo. — Živio u kršoj nam Dalmaciji, u mjestu N., čovjek, koji se nije ispojedio od mnogo i mnogo godina. Uzalud nagovori i dobiti primjeri, uzalud dvije svete misije, uzalud bit će, sva je prilika, i treća misija. Stari onaj grješnik ne će pa seće, da se poniti s Bogom. Misionar mu posla malu medaljicu Presvetog Srca Isusova. Ali ga ipak još nije vidjeti kod ispojedoušice. Sada će slaga Božji, kako je mislu, po osobinu nadahnutcu Srca Isusova, svom rečeniku propovijediti, kako je strašno živjeti u grijehu, i kolikoj pugibeli vječni propasti izvragna

si dušu oni, koji svoje obraćenje iz nježetnih razloga od dana do dana odgagaju. Sutradan eto ti izgubljene oveće k stuži Gospodnjem, na čudo i radosti međurečiva dobrih župljana, a osobito župnika i misionara. Srce je Isusovo i opet slavlje slavilo milostnjem svjelim, te održalo obecanje, da će svećenicima, stovateljima svojega Božanskog Srca, dati milost, te će znati gamuti i uspokorjetijsa srca. (S.)

— **Prenuli sel** — U nekom ovećem mjestu hrvatskog Primorja držala se sveta misija. Ali narod slabio za to mario. Trebao je nešto vanredno, da ih trgne iz njihova vjerskog nehaja i mrtvila. A to se moliču Presvetoga Srca dogodi ovako. Propovijedajući jednoga dana misionar, ko po nadahnucu Božjem, od jednog refe, da Bog otrvdnute grješnike može i grmnom oštiniti, te ih iznenada pozvati na svoj sud. Još on s riječi, kad al' eto započe tako grozna očluja, da od pamtičivika nije tamo slične bilo. Vjetar je tako žestok bio, da je osješko stablo oborio, kao da je slaba trstika; a grmjavine, trijeskovi i bijesni vihrovi kao da naviještaju sednju dan. Nedaleko od crkve ošnat gromom pada mrtav jedan dječak. Ljudi se spasosno prestrane i prena od bladnosti i mrtvila svoga, a plod je svete misije bio izvrsne obilat. Presveto je Srce novim i potresnim načinom pokazalo, kako znade zagospodavati srcima ljudskim. (S.)

— **jedna revna povjerenica Glasnika u Mitrovici (u Slavoniji)** piše: Kad sam primila džvni novi „Kalendar Srca Isusova i Marijina“, od radosti mi je srce zapjevalo, i ja sam ga obnosa vrućim cijelovima, kličući: „Dobro mi došao!“ I moje malo čedance od četvrtaste mjeseci raširilo svoje ručice, pa svojim nevinim ustancima ljubilo Presveto Srce Isusovo i Marijino.

(E. P.)

— **Trajan vrijednost** — Neki odlični dostojanstvenik krizevačke biskupije prepovijeda: Ja sam već toliko inga čuo o novom „Kalendaru Srca Isusova i Marijina“. Svaki ga na sva usta hvalio, kako je lijep. To je moja značiteljnost sve više probugivalo. Napokon mjesom mogao odoljeti srcu, već sam si ga kupio, da vidim, kakav je to kalendar. Ala, dragi moji, to je nešto! To nije kalendar kao drugi: to je prava knjiga, koja ima trajnu vrijednost, da ga možeš čuvati u svakoj knjižnici!

(S.)

— **jedan revni svećenik** piše nam iz Bosne: Daš Presveto Srce, da se što više mnogo broj preplatnika i preplatnica, povjerenica i posvjerenica, revnitelja i revniteljica „Glasnika Presvetoga Srca Isusova“. Mu to je ipak u prvom redu ih čest i slava i dika Presvetoga Srca. O kako me zaboli u srcu, kad god čujem: u toj župi, pa u tom ovećem selu nema nitičko ni ciglog Glasnika. Ta, otkuda ljudima našim odusevljenja, otkuda ljubavi prave, otkuda ustrpljivosti, kad nemaju Glasnika — ledena srca treba da se ugrizi, a nema peći!

— **Otok (Slavonija)**. Ovdje je povjerenik jedan seljak. Lanjske godine imao je 61 preplatnika na naš Glasnik, a ove godine (1906.) ima ih 112. Zivio!

Hrvatska omladina pod zastavom Sreću Isusova.

Prvi sastanak hrvatskog katoličkog gjaštva.

Sjećate li se, u kojim se je zanosom godine 1900. hrvatska omladina posvetila Presvetomu Sreću Isusovu?

To je bio bojni znak.

Neki hrvatski akademici u Pragu, zaboravivši, da su potomci onih slavnih pregja, koji su krvili za krst časni i slobodu zlatnu, te pred čitavim svijetom zasluzili slavno ime „prediziga kršćanstva“, prosvjedovaše proti toj posveti Sreću Isusovu, te pokrenuše borbu proti kršćanstvu u katoličkoj Hrvatskoj.

No hrvatska omladina, posvećena Presvetomu Sreću Isusovu, nije im ostala dužna. Tek što malo odraste, vjerni za vrijer svojoj Sreći Božanskoj, dgođe se na junaku obrana naše djedovske katoličke vjere. Htjedeše, da osnuju novu vojsku, pravu „Hrvatsku Vojsku“ neuskršljivih borioča Kristovih. Pa da ovu svoja poletnu misao ostvare, sazvase prvi sastanak hrvatskoga katoličkoga gjaštva. Mjestom izabraše najglasovitije hrvatsko prošenje Majke Božje: Trsat, stavivši svoje poduzeće pod osobitu zaštitu Kraljice Hrvata. Sastanak bi otvoren dan 21. kolovoza, a trajao tri dana. Našlo se ta na okupu oko pedeset mladih pregalaca iz svih krajeva hrvatskih, iz uže Hrvatske, iz Slavonije, Istre, Dalmacije, Herceg-Bosne. Rasprave bile kadikad jako đurne, ta, živa je mlada krv, a nijesu

Li plodovi još posve zreli, treba dobrano drmati stablo, dok opamu. Ne boj se, čuval će se ti plodovi i sazrijet će!

I doista plodovi toga sastanka, naime odluke, koje su bile prihvaćene i proglašene, krásni su i pokazuju, da stablo na kojem su nikli, makar je mlado, ipak je zdravo, te obećaje s vremenom još ljepših, zrelijih i slagljih plodova.

Evo samo nekoliko tih odluka:

Po svim hrvatskim visokim i srednjim školama neka se osnuju Marijine kongregacije, neka se u Zagrebu i po drugim sveučilištima, gdje ima Hrvata, osnuju katolička akademija društva; neka se katolički genci po ostalim školama udruže u razna društva, kojima treba dati izrazito katolički značaj; neka se sva ta društva udruže u „Savez katoličkoga gjaštva“.

Hrvatsko se katoličko gjašće obvezuje, da će iz svih slobodnjaka zlu štampu, stoga je bez vrlo važnog razloga ne čini čitati ni pomagati, a i druge će odvraćati, da je ne čitaju i na nijedan način ne podupira; da će svaki pojedinac prema prilikama i sposobnosti podupirati katoličku štampu; da će svaki pojedinac postati pretplatnikom „Luči“, a po mogućnosti i „Hrvatske Straže“; da će te listove pomagati suradnjom i što više ih širiti, „Luč“ prizna se i odredi glasilo hrvatskoga katoličkoga gjaštva i njegove organizacije. Slike godišnji će odbor prirediti u praznicima glavna skupština hrvatskoga katoličkoga gjaštva.

Napose se katolički akademicičari obvezuju, da će raditi za posku analfabetu (onih, koji ne umiju čitati), protiv psovke (kletve) i alkoholizma (neuređnog uživanja opojnog pića), preregijati pučka predavanja, osobito u krugovima srednje inteligencije itd. itd. itd.

Zar to niješu krasne odluke? Hrvatska omladino! uvrsti se u bojne redove ove katoličke hrvatske vojske, pretplati se na „Luč“, oduševi se i radi za katoličku stvar, pa će hrvatskomu narodu svitati ljepši dan. Na milagjima svijet ostaje! Zora puča, bit će dana!

Za čest naroda.

U jednom prijašnjem broju, draga omladino hrvatska, prepornošio ti je Glasnik krasnog omladinskog lista „Luč“. Ovaj put donosi ti iz te svijetle „Luči“ jedan članak (str. 217.—219.), da vidиш, kako plenitivošu danom diše. Evo kako piše:

Ko i naobraženiji Hrvat, koji ima malo čuvenja časti i pravednosti, čuvenja religioznoga i rodoljubnoga, može biti, a da ne porušeni od teškoga stida, a da se ne raspali od pravednoga gnjeva, kada čuje, gdje mu brat gadnim psovkama i kletvama obasplije neizmerno veličanstvo Božje, kalju ime Presvetе Djevice i vrijegje, čast, ime i ponos bližnjega. Ko i pak katolički gjak može biti, a da ne zamrzi iz dna duše svoje tu gadnog zla, a da ne odluci po što pe to vojevati proti njemu iz svih sila, pa s pomoću Božjom možda ga i oboriti.

Hrvatski katolički gjaci, zar možete dulje podnosići, da ispravo hrvatski narod spada još uvek nego u one narode, koji najviše, najgadnije i najčešće vrijegaju presveto ime Božje? Zar možete dopustiti, da hrvatski narod još uvek tako gadnim, tako zlobnim načinom izazivlje na sebe pravedni gnjev Božji? Gdje je čast, gdje je poštovanje hrvatskoga naroda, ako tako ide sam svoju čast gaziti nogama, sam svoj ponos bacati u blato?

No predaleko bih zašao, kad bih stao nabrajati i razlagati sva zla, koja su s psovkom i kletvom spojena. Rječljije, zanosnije i temeljitije od mene razložilo je to već nekoliko plemenitih muževa, pravih ljubitelja hrvatskoga naroda.

Da uđimai nabrojim naša baš ne veliku, ali ipak važnu trecu i rječljivu literaturu o tom predmetu, u koliko je meni poznata: Vojska Srca Isusova proti psovki i prokljinjanju. Izdati glavni "zbor". Zagreb, Scholz 1904. — Ante Jagar: Ne ču psovati niši rokljinjati. Zagreb, 1897. — Don Luka Berić: Dolje sa psost! Split, spiljetarska društvena tiskara, 1905. — Zatim glasilo „Vojske“, „Glasnik Presvetoga Srca Isusova“, koji osobito preporučujem; krasi su u njemu članici vojnoga superiorta preč. g. M. Rihtarića, kao i sada u „Kalendaru Srca Isusova i Marijina“ za god. 1906. (i za god. 1907. Op. ned.)

Nego ja se na ovome mjestu obraćam posebno na hrvatske gijke, da i oni pričuju živo uz borbu proti tome zlu. Evo me toga, da ih pozovem u bojni red, u „Vojsku Srca Isusova“ proti psovki i prokljinjanju, koja evo već treću godinu opstoji i širi se među hrvatskim narodom, ali ni iz daleka tako mnogo. Šak je veliko i rašireno zlo, proti kome je osnovana. Stoga je dužnost svakoga katoličkoga gijaka, da se najprije sam toga ružnoga običaja oduči, ako mu je priviknuo, što je na žalost često i u našem gjaštvu slučaj; a zatim, da se iz svih sila proti njemu bori ne samo u svojoj bližoj okolini, nego da širi „čjiku Srca Isusova svuda, gdjegod samo može. Gjaci neka se počesto upuštaju u razgovor sa radnicima, seljacima i građanima, neka što više stupaju u doticaj s neukim, prostim

dijelom naroda, te neka živo nastoje, da im usade u srce plemenitu mržnju proti psovki i kletvi.

Gaci bi bili upravo najspasobniji, da stvore jedan novi red u „Vojsci“, naime „vitezove“, čega dosada u „Vojsci“ nije bilo. Ti bi vitezovi naime imali osobitom revnošću širiti „Vojsku“, te voditi i ravnati pojedine odjele zborom i tvorom. Ujedno bi ti vitezovi bili najzgodniji i za povjerenike „Glasnika Presvetoga Srca Isusova“, koji kao takovi imaju veliki utjecaj u narodu i dolaze u veliki doticaj s njim. Tako bi se mogla stvoriti izbor-četa vitezova gjaka, sveta četa, nepredobiva falanga, koja bi energičnim i ustrajnim radom, uvjeren sam, to zlo oburila. Vitezovi bi imali pisati osim toga o svome radu i uspjehu opšireni izvještaje, osobito pak crtice i zgode, što su im se pri njištvu radu desile, kao n. pr. metodu (način) svoga rada, kako je tko na originalan način odučio drugoga od psovanja, kako se gdje narod ponaša prema „Vojsci“ i t. d. To bi bilo od velike koristi, jer bi vrlo pobudno djelovalo na ostale i upućivalo ih, kako oni imaju postupati. Ti pak izvještaji i crticu mogu se po volji slati „Glasniku Presv. Srca Isuseva“ ili „Luči“. Nadalje bi imala takova viteška četa svakom zgodom sakupljati filir po filir u zajedničku blagajnu, te od toga novaca kupovati spomenute brošure i časopise, pa ih badava ili uz vrlo nisku cijenu (od par filira) dijeleći među narod. Možda bi takav dar kakvada više vrijedio nego li sama mišljstinja, jer nevolje često dolaze od grljeha ljudskih, a za cijelo doista puta Bog siromahu ne pomaze zato, što mu je svaka treća riječ psovka ili kletva.

Za ovaj put mislim, da će ovo nekoliko riječi potaći drugove, da se malo zamisle u stvar, te da vide, kako je neophodno nužna njihova potpora u plemenitom nastojanju „Vojске Srca Isusova“. Samo složnim i ustrajnim radom intelligencije napose gjaštva, može se cilj „Vojске“ postići. Uvjeren sam, da drugovi mi će „Vojsci“ svoje pomoći uskratiti, nego da će se, koliko im bude moguće, posvetiti borbi za čast svoga naroda. Naprijed, na složni rad!

Ljubomir Mataković,
stud. phil.

— Uprava „Luči“ nije više u Krku, nego u Beču (društvo „Hrvatska“, Beč VIII, Langegasse 16.), zato nek se novci, narudžbe i reklamacije šalju amo. „Luč“ stoji na godinu 3 kune, za gjake 2 kune.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 12. Prosinac 1906. God. XV.

Isakci mjesedno. Cijena 48 fl. — S polom 1—10 iznaka po 80 fl.
10—50 po 70 fl., 50 i više po 60 fl. Za inozemstvo 1 K. 20 fl.

Molimo lijepo, pamahi ovo pročitajte!

Godina je na izmaku — evo vam doletio zadnji broj Glasnika u biće ruke.

Stari vam je prijatelj: hoćete li mu ostati vjerni do godine?

Mnogi su se čitatelji iz zahvalnosti prema Srca Isusova i zavjetom obvezali, da će njegov Glasnik držati, dok budu živi. Drugi su izjavili, da im se bez Glasnika ne da živjeti. Zašto? Jer toliko ljube Srce Isusovo, o kojem im Glasnik toliko rna razlagati i pričati.

Ovi će ga zaciјelo opet naručiti.

Jesi li i ti, dragi čitatelju, među njima?

Dao Bog, da jesu! Tko ljubi i štuje Srce Isusovo, ne će lako pregorjeti njegova „rajskoga Glasonoša“.

Dakle — Srcu Isusovu za ljubav — preplatite se opet na njegov mali Glasnik.

Ali, molim vas, preplatite se što prije!

Prije brojevi Glasnika moraju zakašnjivati, ako se za vrijeme ne obnovi preplata!

Predobite usto, ako vam je ikako moguće, svaki još krajega novoga preplatnika!

Povjerenici i povjerenice, širitelji i šriteljice slave Božanskoga Srca! pamahi na posao! Dok dijelete ovaj broj Gla-

nika mogu preplatnike, ujedno namah upisujte preplatnike za novu godinu — stare i nove! Gledajte, da ih bude još puno, puno više nego dosada! Javite tiskari, ako je ikako moguće, već prvih dana prosinca, a najkasnije do Božića, koliko imate preplatnika za novu godinu. Onda će sve u svoje vrijeme biti u redu, pa će vam i prvi brojevi Glasnika redovito dolaziti.

Uvjete za preplatu vidite na omotu.

Slava i čast Suci Isusovu u staroj kao i u novoj godini!

Poruke uređništva.

— „Knjižica za povjerenike i povjerenice“ izdala je u četvrtom, povećanom i preragrenom izdanju, pa se je svim povjerenicima i povjerenicama uz ovaj broj Glasniku priložila. No i svi drugi, koji žele imati tu knjižicu, neka se slobodno jave uređništu, pa će ju namah besplatno i franko dobiti, i to kolikogakor istisaka bude zatražili. Svakoga, koji ima koje starije izdanje te knjižice, molimo, da ju izmijeni s ovim novim izdanjem, a staro izdanje da unisti, jer mnogo toga, što tamо piše, poradi promijenjenih okolnosti više ne vrijedi.

— Besplatni Glasnik! — Uredništvu dohlo je s raznih strana novaca u ime preplate za siromašne obitelji ili siromašnu djecu. Neka nam se što prije javi oni, koji će drage volje na se izeti brigu, da jedan desetak tisuća Glasnika svaki mjesec razdiže među takovu, koji su doista odveti siromašni, a da bi sami mogli držati Glasnik. A tko želi učiniti vrlo zaštitnu i spasovnu zadobinu na čest Suci Isusova, neka nam slobodno pošalje novaca „u ime preplate za siromašne obitelji ili djecu“. Sice Isusovo ne će im ostati dužno!

•••

Namjena molitava i dobrih djela za prosinac.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Kršćanska nezhljonest.

Rekla majka svom sinčiću: Evo ti, dušo, ove jabuke. Hajde, pa ju podijeli sa sestricom, ali dijeli kršćanski — Kršćanski? raskolači mali svoje očice. A šta to znači kršćanski dijeliti? Majka će mu na to: Kršćanski dijeliti, to znači ovako dijeliti, da dadeš veći dio sestrici. — Aa, otpovrnu mali. Ode i predi cijelu jabuku sestrici veleći: Evo, sekice, dajder dijeli ti kršćanski! —

Ako se ova crtica možda i nije posve točno ovako zbilja, to nam svakako zorno pokazuje život, kakav jest. Tužio se negda apostol u poslaničici, štono ju upravi na Filipljane, da sví

traže ono, što je njihovo, a ne ono, što je Isusa Krista. Mogao je slobodno dodati, da ne mere tražeći svoj dobitak ni za to hoće li tim oštetiti bližnjega svog.

Za svojim dobitkom ide bogataš, pa će mirne duše širo-maku, koji mu duguje kakav malenost, dati prodati kuću i kućište. Što ga bringa za njegovu nevlju, kad samo on dobije svoje. A ti, siromača, ako nemaš kruha za se i za ženu i za djecu, evo ti prosjačkog šlapa, putuj u daleki, hujgi svijet! Bogatomu gospodinu zato ne će navrijeli suze na oko.

Za svojim dobitkom ide gospodar. Zato mu nije žao, ako mu sluga i radi od rane zore do kasne noći. A dogđe li dan plaeče, to će mu znati bezdušno otkinuti po koji novčić od krvavo zaslužene zaradbe. I ne dao Bog, da siromak sluga iz-nemogne i oboli. Sada za tvrdoga gospodara nemam više vrijednosti. Nemilosrdno istjerat će ga ispod svog krova. Što ga je briga za njega? Lako će si naći drugoga, koji će se i opet zno-jiti od zore do mrača njemu na kurist, a da li će siromak istjeran u bijedi živjeri ili umrijeti, zato gospodara ne boli glava.

Ali za svojim dobitkom ide i slaga. Prima ti on redovito svoj novac, to ga ne će gristi savjest, makar i cijeli božji dan plandovan, ta, to nije njegova šteta već gospodareva, tu se treba samo jednoga čuvati, da ga gospodar ne zateče u lijencost, jerbo bi inače bilo prigovaranja, možda bi ga ča i otgustio. — I služinčad ide svi to više za svojom odobnoću, zato su i dnevice rjeđi osi, koji bi služili po načelu starih, uzornih sluga, te su znali reći: ja radim za gospodara ko za svoje.

Za svojim dobitkom ide i siromak. I vidi li, da bi si mogao u tugoj šteti ili na tugjem polju ili u tugoj kući štogradice prisvojiti, to će učiniti bez oklijevanja. Kako ne bi? Ta, tjenut-je korist, a što bi se brinuo za tugju štetu?

Svi traže ono, što je njima u prilog i ne brinu se ni za ono, što je Isusa Krista, ni za ono, što je bližnjega. A tko ne bi raz-umio, da je ta sebičnost od neizmjerne štets? Ona škodi pojedincu, jer ga zavodi na veće i manje grijehe. Sebičnost je kriva, da se zaboravlja na ljubav, njojzi valja napisati, da se često gazi nogama i pravednost. No badući da su ove kreposti ljubavi i pravednosti temelj dobro uregjenoga dražvenoga života, to je očevidno, da sebičnost tim, što ove kreposti uništaje, pot-kapa i svaku sreću i blagostanje u narodu. I zaista mnogo dobra, što se je zamislio, bilo bi se već izvelo; mnogo zla, što danaske tisti obitelji i narode, bilo bi se zapriječilo, da

nije bilo sebičnosti, kojom je svatko sebe htio da okoristi bez obzira na druge.

Pomislimo li na to, onda ćemo se ovaj mjesec drage volje moliti, da se među nama sve to više rasiri i učvrsti duh kršćanske nesebičnosti. Tim ćemo sve to laglje vršiti opomenu sv. Pavla, gdje v... Nosič čestvena jedan crugaga (Ga.). Put kroz pustinju ovoga života ne će biti tako tegoban, jer će nam ga zastagjavati ljubav. (E.)

107

Revnost u službi Srca Isusova

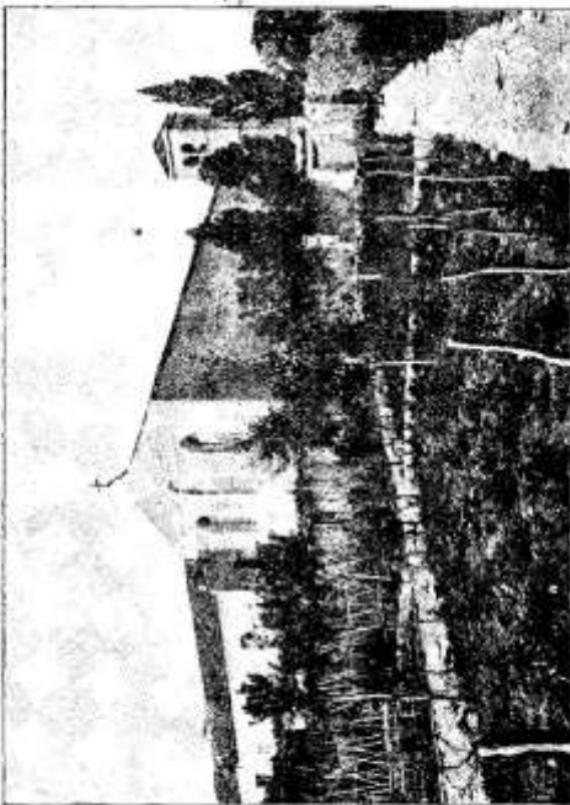
„Sinci moji, ne ljubimo riječju ni jezikom, već djelom i istinom“. Ovako opominje sv. Ivan Apostol vjernike u prvoj poslanici svojoj (I. 3, 18.). A tako i valja! Prazne riječi nit su gladna naznare nit žedna napojile, nit ikome poenoge, ako ih djela popratila nijesu. Sto bi bilo na priliku od nas, bi li nas u opće i bilo na svijetu, da je Bog dragi samo govorio: „Djeco moja, ljubim vas!“ — a ništa da nije za nas učinio? Zar bi mogli i jedan samo časak živjeti, a kamo li šta raditi i nebo zaslužiti, kad nas ne bi ljubio „djelom i istinom“?

Ljubav zaslužuje i iziskuje ljubav. „U tom smo spoznali ljubav Božju — piše isti Apostol — što je dao za nas svoj život;“ pak nadodaje: „i mi treba da dademo život svoj za braću“ (red. 16). A ako smo dužni dati svoj život za braću svoju, za bližnjega svoga; što smo istom onda dužni dati i žrtvovati za Boga dragoga? Pa još se nitko od ljudi nije dao za nas bječavati i ruspeti, ali Bog jest! Pa ipak Bog dragi ne traži od svakoga, da poput svetih mučenika proljeva za njega krv svoju i polaže život svoj, ali to traži i to punim pravom, da ga ljubimo „ne riječju ni jezikom, već djelom i istinom“.

Ljubav je domišljata, pa će pronaći stotine i stotine načina, kako da je ljubimcu svome pokaže i dokazče, a najbolje se očituje u požrtvovnoj i nesebičnoj revnosti za njegovu čast. Tko u istinu ljubi svogu oca i majku svoju, taj ih se ne će nikada i ni pred kime stidjeti, taj pogotovo ne će trpititi, da im tkogod ma što na žao učini ili ma samo riječ preko njih rekne; što više, takav će sin, takva de kći gledati i nastojati, da im čast i poštivanje i pred drugima pribavi.

A tko nježno, iskreno i žarko ljuti preslatko i svake lju-

bavi najvređnije Srce Isusovo: zar ne će i taj tako revnovati za čast i slavu njegovu? Sigurno i bez svake dvojbe! A ako je tako, onda na posao svi pravi Stvarelji Bož. Srca, na posao

Samostan i crkva trećoredaca u Krku.

svi marljivi čitateљи Glasnika njegova! Pokažite i dokažite Presv. Srcu djelom da ga ljubite. A da se ne bi tko izgovorio: „Ne znam, što ču i kako cu”, — evo mu nekoliko savjeta: drži

Glasnik i na vrijeme ga platí, prihvati mu među prijateljima i znancima što više čitatelja i preplatnika; širi i druge knjižice i molitvenike Presv. Srca, sakupi što više neustrašivih vojnika za „Vojsku“ njegovu, privodi ih što više u bratovština, apostoličko molitve, a društvo pomirovne sv. prćestii, itd.; kiti kuće štitovima, a vrat (ženske) i krunu (muške) medajicama istoga slatkoga Srca; uresi sohe ljepe pun velikim, molitvenike ukusnim malim slikama Srca Isusova itd. Tako ćete pokazati izvana ono, što vam je u srcu. Sada, u zimsko doba, najbolja je tona prilika, jer se lagje saštajte, više vremena imate, sada na početku nove godine treba osobito da se revnimi pokrižete, jer kakav vam je početak, takav će biti i svršetak.

Gradić Vareš na priliku, u Bosni, dobiva preko 300 komada Glasnika. Zar se ne bi i u vašem gradu, selu, župi, dalo malo više preplatnika skupiti nego li dosad? Malo samo dobre volje, malo više ljubavi djelovorne i revnosti prave, pa da vidjet!

Neka nam pripovijeda jedan vjeronositelj iz Slavonije, kako je on jedne zime došao do 40 preplatnika među siromašnjen školskom d'ecom, koja niti oru niti siju niti na mjesec primaju, ali ljube slatko Srce, pa žrtvaju rado što mogu. — Jedanput im reče u školi: „Znam, djeco, da nemate novaca ko veliki ljudi i gospoda, ali imate sreće dobro i čestito, koje više vrijedi nego sve srebro i zlato. A ustreba li novca, iako vama zato: dobro dijete nek samo asta otvor i riječ prosloti, dobr i tatica i dobra mamica rado će ga uslišati, samo ako može. Postušajte me dađet! Svatko od vas imade još na životu ili majku ili tatu ili obadovoje, ili barem baku, djeda, tetku, strinu ili ma koga u rodu. Kad im bude imendan, vi im čestitate, a on vas obaspa svakojakim darovima, a ne riječko i kojim filrom, paće petakom i desetakom! Znate što? Prvom takom ili kojom drugom slijedom prilikom recite mame, tati, ili kome već bude: „Hvala vam na svemu, ali ako me želite nagraditi i razveseliti: preplatite me na Glasnik Srca Isusova!“ Ja sam siguran, da vam nitko ne će takom prilikom molbe odbiti. — A ako vam se neće možda skoro pružiti takva prilika, onda uradite ovako: Dogđe nedjelja, dogđe blagdan, povede vas tko na trg, u dučan, zapita vas: „Što bi radja, dušo, da ti kupim?“ — pametni badite, pa recite: „Ništa, već molim samo koji filir za — Glasnik Srca Isusova!“ Stid će ih biti, da vam ne daju ne samo koji filir već i petak! Koliko dobijete da dobijete, donesite samo meni, pa kad se skupi 70 filira, dobivat ćete Glasnik“.

I gde, mafši poslušao, i na moju veliku radost — kada
zove isti vjeroučitelj dalje — donosili mi svaki dan koliko bi

Crkva treboređaca u Krku.

ško mogao. Da bude laglje i meni i njima, imenovao sam u
svakom razredu po jednoga učenika, dočlano učeniku, da od

črtgova ili drugarica skupi i točno zapiše, tko je i koliko je tko dao, a poslije podne, u 4 sata neka me pred školom čekaju te mi predaju novac i imena. Tako i bilo; i tako vam je bez po muke našao do 40 preplatnika. Ne mogu još da ne spomenem, kako je i mene i sav jedan razred dirmulo, kad mi jedna djevojčica, koja je za svoj Glasnik već odavna namirila, pružila jednoga dana 10 lipira, pa tluo prišaptmula: „Evo 10 lipira za N. N., ona je siromašna, pa nema, a ja sam to dobila za Šeder, pa nijesam htjela da potrošim“.

To, vidite, znači ljubiti „djelom i istinom!“ — Veliki! Zar da se dăete — molim bez zamjerke! — od malenih pustamiji?

Znamo i za jednoga kapelana u Slavoniji, koji je pred jedno četiri godine, dok se još nije moglo dobiti medaljice u Zagrebu, dao na svoj trošak u dva puta kovati prekrasne medaljice Presvetoga Srca Isusova i preč. Srca Marijina sa hrvatskim natpisom, pa tako porazdilelio među svijet ni više ni manje nego 3456 takvih medaljica, ne računajući stotine komada, što ih prije sa latinskim i njemačkim natpisom raširio. — Sad je puno lako! Nove medalje kovati, pa još dakeko u tugilini, zadaje doista i posta i dangube; ali sada imadeno svega u Zagrebu kod g. Scholza već pripravito: sjedi samo pa napiši na karti koliko komada želiš — a ne zaboravi — usput da je rečeno — odmah i račun podrimiti!

Pišu nam iz Bosne o jednom općinskem bilježniku, kako je za svoju općinu naručio 90 štitova Presv. Srca Isusova. — Koliko ih je u vašoj? Možda ga nitko još ni vidiš nije! Naručite ga što prije; i to se dobiva u Zagrebu. Ne bi smjelo biti kuće bez toga nakita. U Stajerskoj i Koruškoj vidjeli smo sami na svoje oči, kako u tim krajevima ne samo svaka kuća imade po jedan takav štit, već svaka vrata na kući po jedan.

Cuti smo i o jednoj trecoretkini iz Slavonske Požeške, koja ili si sama naruči, ili ide u Djakovo pa si napuni oveća korpu (košaricu) štokavim nabožnim stvarima, a navrastito knjižicama, sličicama i medaljicama Presv. Srca Isusova, pa krunicama, križićima, itd., a onda nedjeljom i blagdanom zagje po selima, u kojima znade, da takvih stvari malo tko ima. Tako je ona već isuče komada raširila, a da nije time tjerala možda kakav trgovinat.

Tako valja! To znači ljubiti Prestatko Srce Isusovo „djelom i istinom“, to znači revnovati za čast njegovu i širiti slavu njegovu! Tko će se od vas ugledati u lijepe ove primjere? . . .

„Počasna straža“ Šrca Isusova.

(Saopšte je tr. Lj. B.)

„Počasna Straža“ bogoljubna je bratovština. Članovi njezinii dan na dan, odregijenu si uru, na osobiti način posvećuju Presvetomu Šrcu Isusova.

Središte ove bratovštine za hrvatske krajeve jest crkva samostanskih trecoredaca sv. Franje u gradu Krku na otoku Krku u Istri. Zanimat će jamačno naše čitatelje, kako se je ova pobožnost u Krku uvela, kako se razvijala.

Još u trinaestom vijeku nastaniše se u starodrevnom gradu Krku sinov sv. Franje asiskoga. Pače predaja hoće, da je sv. Franjo, putujući u svetu zemlju, prošao kroz Istru i odsjeo u tom gradu, a gragjani su su u znak zahvalnosti sagradili samostan i crkvu za njegove sinove.

Sve do druge polovice osamnaestoga vijeka obitavali su tom samostanu franjevcii konventualci, onda ga zapustiše. U to doba samostanski treći red svetoga Franje, hrvatski glagoljaši, imali na otoku Krku dva samostana: na Glavotoku i u Dubašnici. Želeći još više proširiti svoju djelatnost, zamolile mletačku vladu, pod koju je tada spadala Istra, da im prepusti zapušteni ovaj samostan. Vlada na to uz neke uvjete i pristade. I tako se godine 1783. nastaniše u Krku trecoreci glagoljaši.

All u kako kukavnom su stanju našli samostan i crkvu, posvećenu svetom Franji! Samostan kao nekakve ruševine, da se je jedva u njem dalo stanovati, a crkva tako pusta i trošna, da nije bila pristojna za službu Božju. Više puta nasiojaše trecoreci, da urede časnu baštinsu sv. Franje. Godine 1895. napokon obnoviše sam krov inutrinju crkve, a uz pripomoć višoke austrijske vlade i pobožnog naroda dadoće popraviti krasnu sliku glavnog žrtvenika, koja potiče od ruke glasovitoga slikara Santa Croce (izgovoraj Santa Kroče) ili barem njegovih učenika. (Vidi sliku). Ostali žrtvenici bili su u dobrom stanju, samo jedan nije nikako odgovarao svojoj svršti. Bio je posvećen sv. Daniјelu i drugovima, mučenicima franjevačkim: no slika je mjesto njih predstavljala Danijela protoka, a usto bila vrlo nezadane ili baš nikakve umjetničke vrijednosti. Tadašnji samostanski starješina predloži vrsmnomu slikaru, da bi ju popravio. No ovaj odvrati, da bi volio napraviti novu. Napokon trecoreci, kao revni štovatelji Šrca Isusova, s dopustom crkvenih i redovničkih starješina odlučiše promijeniti naslov žrtveniku,

te ga posvetiše Presvetomu Srcu Isusovu. Nabaviše krašan kip njegov i postaviše ga na oltar.

Mojo zatim bi pismom Leona XIII. dne 26. siječnja 1896. kod toga žrtvenika utemeljena „Počasna Straža Presvetoga Srca Isusova“. Ova se bratovština u kratko vrijeme tako raširi, te danas već broji 1405 članova, razasutih po svim hrvatskim zemljama. U zapisniku javno izloženom nalaze se imena svakog staleža, pa i dostojanstvenika iz Hrvatske, Istre i Dalmacije.

Sveti Otac papa Leon XIII., na molbu starještine, breveom (pisanom) od 18. kolovoza 1897. godine, koji počinje „Supplices admotae“, milostivo dopusti, da članovi ove počasne straže budu dijomići svih opresta, što ih uživaju članovi prabratovštine rimske, kojoj bi ova naša bratovština osobilim spisom (diplomom) predružena.

Od onda obavljaju se u ovoj crkvi najsvećanje pobožnosti na čast Srcu Isusovu svake prve nedjelje u mjesecu, i to pred samim njegovim žrtvenikom. Prije i poslije sv. mise izgovore se molitve, kako bi se čitav sat posvetio klanjanju. A za same sv. misi svi prisutni članovi zajedno pristupaju sveloj pričesti. Poslije podne pak drži se večernica na čest Srcu Isusovu, uz propovijed i razne molitve, osobito uz vrlo svećana otrošaju za uvrede njemu nanesene. Sve se to obavlja pred izloženim presvetim sakramentom, te se na koncu s njime daje blagoslov. U nedjelje mjeseca lipnja ove se pobožnosti drže još svećanije, a na blagdan Srcu Isusova sam presvjetili g. biskup služi svetu misu na tom žrtveniku i dijeli sv. pričest mnogobrojnim vjernicima.

Za hrvatske članove priredila se tiskom i nakladom Antuna Schulza u Zagrebu knjižica: „Prijučnik Počasne Straže Presv. Srca Isusova“, koja se može dobiti kod iste tiskare. (Cijena 20 filira, s poštou 23 fil.).

Bogu hvala! ova bratovština uz sijase protivština krasio je uspjela, širi se i rodi lijepim plodom na korist dušama i na čest Presvetomu Srcu Isusovu.

Tko se želi upisati u ova „počasnu Stražu“, neka se izvoli obratiti na adresu: Velečasno Starještinstvo samostana trećoredaca, Krk (Veglia), Istra.

Kućarac čitateljima Glasnika.

Kako krasnili duša una među čitateljima našega Glasnika! To se viđi već iz samih njihovih listova. Evo tu opet

Oltar Počasne Straže Srca Isusova u crkvi trećoredaca
u Krku.

žednoga. Napisao ga, ne školovani gospodin, nego priprostil čovjek iz naroda, kućarac, pa je list ipak napisan tako čistim, lijepim jezikom, a sadaje tako bogoljubna, plemenita čuvstva, da ga je milina čitali. Slušajte samo, što piše:

Ponajprije vas pozdravljam lijepim hrvatskim pozdravom: Hvaljen Isus i Marija! Javljam vam se sa nekoliko riječi iz ovoga kraja preko Drave. Ja sam iz Velike Drage, pošta Brod Moravice, iz Gorskoga kotara (u Hrvatskoj), ali se sada, kao svake godine, nalazim na nekoliko mjeseci u Megjumurju, kao kućarac, staklar, a prodajem i slike i zrcala.

Opazio sam ovdje u Megjumurju na mnogim mjestima, kuda kućarim, da ljudi drže „Glasnik Presvetoga Srca Isusova“. Opazio sam takogjer već više puta i „štít Presvetoga Srca“ pribijen na vratima, što je veoma utješno za svakoga, koji ljubi i štuje Presveto Srce Isusovo. Osobito sam se pak obradovao onda, kad sam prvi put dobio u ruke „Kalendar Srca Isusova i Marijina“. S veseljem priznajem, da je to upravo krasan kalendar. Ovdje ga već mnogi imaju. Dao Bog i Presveto Srce Isusovo, da ovaj kalendar uz Glasnik Srca Isusova donesije u svaku hrvatsku kuću i posvuda širi kraljevstvo Srca Isusova.

Ja mislim, da će narod preko ovoga kalendara što više upoznati „Glasnik“, a preko „Glasnika“ opet dozнати za „Kalendar Srca Isusova i Marijina“, te će tako jedan drugoga, brat brata, podupirati.

Tako treba, da i mi, do koga stoji, širimo dobru knjigu; treba, velim, da mi jedan drugoga potičemo i živo oko toga nastojimo, da se što više rašire dobre, valjane i pobožne knjige i novine. Zato, mlađa braća Hrvati! gdjegod nas koji bio, bilo kod kuće, bilo u svijetu, nastojmo jedan drugoga, koliko samo možemo, uputiti, kako ćemo što bolje raširiti dobro štivo, raširiti pravu kršćansku prosvjetu, raširiti kraljevstvo Srca Isusova, a istisnuti zle knjige i novine; jerbo nije vrijeme, da mi nehajmo spavamo, dok neprijatelj bdiće i radi. Ne bojmo se po-teškoće ili možda s koje strane prigovora, nego radimo za slavu Srca Isusova! Nek hvaljeno i slavno — U svaki bude čas — To divno, sveto Srce, — U kom je jedin spas!

Velečasni gospodine arđenice! Čitao sam u Glasniku, da svaki, tko zahtijeva, može dobiti besplatnih primjeraka Glasnika na ogled. Stoga Vas molim, da mi pošaljete tri ili četiri istinska Glasnika; pokušat ću svoju sreću, makar sam i stranjski

ovde, možda će ipak još koga predobiti za Glasnik, jer hoću imati mnogo ljudi, koji za njega još ne znaju.

Završujem s iskrenom željom, da se naš mili Glasnik, a s ujmom pobožnosti k Presvetomu Srcu Isusovu, raširi po svetu svijetu, gdjegod ima Hrvata, a po ovoj pobožnosti da svima postignemo spasenje naše neumrle duše. Presveto Srce Isusovo bilo nam je punoće!

Sebastijan

Zahvalnice.

■ Zahvalnice treba da su potpisane potpisom imenom i nadimkom, mada ih ne nosimo nikako uznem.

Ured.

Radosna i Božja zahvalna srca iznosimo ovaj put nekoliko zahvalnica, što se tiču samoga našeg Glasnika. Vidjet ćete, kako je on već mnogi uviljeni, teško iskušanu dušu uputio k onome Presvetomu i Božanskomu Srcu, kojemu se nitko nije mogao, a da nije našao pomoći i utjeha.

Po Glasniku našli lijek.

— Molive (hrvatska Podravina). Evo zanimljivog lista jednoga poljodjelca: Dne 3. siječnja 1905. putujući iz Molive u Virje, obavio svoj posao sretno, vratim se kući pod večer, zadovoljan i veseli večerom sa svojom obitelju, ponosim se dragom Bogu i legendi u postelji. Kako sam bio trudan, zaspim odmah. No gde nesreće! Kad je devet sati udario, probudio se. Glava me je tako zaboljeća, da sam mislio, poludjet ću. A svaki čan sve gore. Nemajući ni mlađu ni pokoja i nigdje ni zakloništa ni utjehe, ginem na duši i tijelu. Pita me majka i žena: „Šta ti je? Što nam tako gineš i veneš?“ Ne kazujem ništa, samo trpiš svoju bol neprestano preko dvije sedmice dana. Od muke i boli ne znajući, što da počnes, ođem jedatoga dana svojom kumom u pochod. Dogjem u kuću, a kuma nema doma. Zapita me kuma za zdravlje, pa joj sve isprijevđem. Kaže mi kuma: „Kume, primite ovu crvenu knjižicu u ruke, pak čitajte. To je Glasnik Presvetoga Srca Isusova. Preplatite se na nj. Vidjet ćete, da ćete ozdraviti“. Znatiželjan uzmem Glasnik i čitam sve dalje i dalje i dogjem do zahvalnica. Odmah zamolim Presveto Srce Isusovo, da me ozdravi, obećajući, da ću se preplatiti na njegov Glasnik, dok budem mogao čitati na svoje oči. Od velike boli oprostim se skoro s kumom i odem kući. Putem ponavljam više puta svoju molitvu, i gde čuda! na po putu sti-

nem, zacvili mi nešto u glavi i pušne, a ja zazovem Presvetu Srce Isusovo u pomoć i opet se zavjetujem, da će izvršiti. Što sam odlazio, Bol mi je odjednom prestala prsve. Čekao sam 17. do 18. siječnja — nema bolj više. Idem sada i zapljetim se u Glasnik. Svaki mjesec željam čekam, kad će ga dobiti, i sa veseljem i zadovoljstvom ga čitam. Čekao sam još punih jedanaest mjeseci, baće li se bol povratiti — ali nema je više! Zato će hvaliti i ljubiti Presveto Srce Isusovo, dok leguem u svoj grub, i ne će više pustiti njegova miloga Glasnika.

Marija Bistrica (Hrvatska). Moj suprug holovao je na crjevima godinu i po. Bolest je bila nesnosna. Čas bi jen'ala, čas opet tolikočno žestinom navalila, da se je jednik valjao po zemlji i vikao od болi. Misliš sam, da će polndjeli, bude li to dugo potrajalo. Upotrijebila sam domaće lijekove, dozvala tječešnika, ali sve nastojanje bilo uzašadno. Citajući u Glasniku Srca Isusova razne zahvalnice, pobušila mi se u duši velika nada, da će Presveto Srce Isusovo i njemu pomoći. Odlučim moliti devetnicu na tu nakamu. Molili smo svi okućani zajedno. Treći dan devetnice već je bol prestajala. A kad smo svršili devetnicu, moj suprug posverio zdrav. Zato javno zahvaljujem Božanskomu Sreću nebeskoga Liječnika.

Iz okolice Zagrebačke. Oboljela nam majka na ruci. Pomoć Liječnika i lijekova ostala bez uspjeha. Već izgubisemo svu nadu, da će majčina ruka ozdraviti. Nakon dva mjeseca pošla sestra u Zagreb i donijela Glasnik Presvetoga Srca Isusova, u kojem je intučno zahvalnica bila. Mi odmah počesmo devetnicu, i maskoro nam je majka ozdravila. Hvala i slava Presvetomu Srcu Isusovu i njegovu Glasniku!

Po Glasniku rašao pokoj.

Dalmacija. Evo izjave 'ednoga učitelja: Od više vremena morila me teško briga. Nije mi dala ni spavati, to više, jer sam slabih živaca. Bojao sam se, da će napokon šenući pamću. Kad jednoga dana doigrem g. županu u posjeti i, dok se razgovaramo, opazim na njegovu stolu ne-kakvu crvenu knjižicu. Nije mi se dalo skinuti oka od nje, dok ju napokon ne uzmem u ruke. Bio je to jedan broj Glasnika Srca Isusova. Stanem po njemu i vratim i natjeram se na jednu zahvalnicu, gdje je majka molila za sina i bila uslišena. Sinuo mi kao tračak nađe. „Pokušaj i ti!” pomislim. Baš sam se prije malo dana ispovjedio, pa odlučim sada učiniti devetnicu, moleći svaki dan zlatnu kruniću. Već nakon

dva, tri dana došao sam do utječe. Izmenada nastupile nove okolnosti, te se je stvar tako uredila, da sad o njoj mogu posve mirno misliti. Ni sjenke one prijašnje brige ne postoji više u mojoj duši. Kad pomislim na taj nagli preokret, moram priznati — premda nijesam inače luke vjere — da je tu po sriđi osobita milost i pomoć Presvetoga Srca Isusova, kojemu iz sve duše zahvaljujem.

Iz Afrike

— Ismailija u Egiptu, Čuje, dragi domoroci, kako slatko Srce Isusovo nama Hrvatima pomaže i u dalekim krajevima. Ima tri godine, što sam se upisao u Glasnik. Nijesam ja prije za njega ni znao, dok me nije srećom na nj aputila jedna kršćanska duša. Ja sam s početka Glasnik držao za marenost; ali čitajući ga, pomašo se uvjerih, da je Srce Isusovo izvuc svake milosti. To mi je naskoro potvrdilo moje vlastito iskustvo.

Evo prvoga slučaja. Piše mi supruga iz domovine, da mi je jedinac, sinčić od četiri godine, teško obolio. Tužan ko tužan obratim se i ja vrućom molitvom Božanskomu Srcu, počem devetnicu, a nijesam je ni svršio, kad dobijem list od supruge, da nam je sinčić posve ozdravio. Tko radosniji od mene!

Dругi slučaj, Ima punih 18 godina, što sam u ovaj vrućaj zemlj pod atričkim suncem. Vazda sam u službi; zdravlja sušao, hvala Bogu! dosta, marljiv sam bio u službi kao nitko drugi, ali sve mi je to malo vrijedilo kod mojih poglavara. „Bože milij!“ uzdahnuo bih često; „Što ne bih mogao dobiti malo bolju službu“. Putaknut dakle čitanjem Glasnika, obratim se opet vrućom molitvom Božanskomu Srcu Isusovu, učinim jednu devetnicu, izvršim i drugu — pa više nije trebalo: iznenada budem proučaknut u službi, a danas sam vigan ko nikad prije.

Stoga vam, braćo Hrvati, radosno dovikujem iz daleke Afrike: Štujte Presveto Srce Isusovo, čitajte njegov Glasnik, utecite se Srcu Isusovu u svaku neprilici, koja vas zadesi, i bit ćete uslišeni. Tko je s Bogom, i Bog je s njime!

Četiri slučaja

— Don je Viljevo (Slavonija). Potražio me neki čovjek iz sela — piše g. učiteljica — pa me zamolio, da bih mu napisala zahvalnicu. Kćerka mu naime naglo oboljela i dva

dan ležala čas u nesvjetici, čas u velikim mukama i bolima. Roditelji žalosni i zdvojni, a ne mogoće pomogni. Komu da vape za pomoć nego Presvetomu Srcu Isusovu? U svojoj prostdorušnosti uzeče jedan broj Glasnika Sreca Isusova i metnuće ga djetetu na prsa, nadajući se stalnoj pomoći. I gde! Presveto se Sreće smilovalo, dijete minuće boli, te zaspí, a pred zorú kad se probudi, opažao mu se na usnicama blagi smiješak, a bolema više ni traga. Veselim srcem dohratio otac, da se po obećanju javno zahvali u Glasniku.

XII

Šveđa po malo

— Djeca pod zaštitom Sreca Isusova. Piše nam jedna gospoginja, supruga veleposjednika u Slavoniji: Imam troje djece. Znajući, koliko pogibijeli duse i tijela prijeti mlijek nevinčadi, posvetila sam ih Presvetomu Srcu Isusovu i toploim i molitvom prepričala moćnjeg njegovoj zaštiti. I hvala mi i slava; bila su mi djece dva puta spasio iz velike opasnosti. Jednom smo se vozili, a konji se poplašili. S jedne strane duboka Sava, s druge strane ogroman jarak, a cesta samo dva, tri metra široka. Sada, kad će nas konji sunovratiti? No Presveto Srce dalo mi je toliko prisutnosti duha, da sam namah iskocila iz kola, pa i djece brže spustila. — Evo i drugoga čudnoga slučaja. Imala sam u službi kod djece jednu esolu, koja je potajno dopisivala s jednim vrlo opakim muškarcem. Taj joj u jednom listu dao razne upute, kako da mi djece osakati, samo da me prisili, da ju otpustim i putni trošak platim, jer po svogoru nije mogao ostaviti moje kuće. Pa čujte, što se dogodilo. Listonoša, mjesto da predaje list onoj osobi, predade ga jednomu meni pozvannom gospodinu, koji je stičajno imao slično ime. Ovaj ništa ne pareći na adresu, otvorio list i srećivo se od čuda, video, što piše. Sada istom opazi, kolon je list namijenjen. On mi dakako nasmeh sva saopšti, i tako sam se za vrijeme mogla riječiti opasne i izdajateljske osobe. Hvala i slava Presvetomu Srcu Isusovu! Drugi roditelji, posvetite i vi i preporučite svoju dječicu Božanskomu Sreću najbožjegu Prijatelju malenih!

„I meni jedan, i meni!“ — Zabavničku knjižare sjevernički u „Spleti“ na strani 90. donosi ovaj dopis o „Kalendaru Sreca Isusova i Marijina“: Taj je kalendar veoma lijepo opremljen, a sadržaj zanimljiv i zlatu mu vrijedi. Naručio je nekoliko komada i pokazao ga nekim. Ispriča ga razgledahu i s desne i s lijeve, pak slike, pak što piše, i napokon ga kapiše. Kad satradan eto ti jagome oko kalendara. „I meni, i meni jedan!“ — i u malo časa sve raspaćano. Ali opet se dragi zavrćaju i traže kalendar. Učinih novu narudžbu, ali mi još ne daju mira, nestripljivo čekaju i po sto puta pitaju, kad će doći. Dođi novi kalendar i u brzo pošli. Opazili, da ga je nabavio i jedan, te se zna čitati. „A što će teći kalendar?“ — „Eh! da se nagledaju lijepih slika, a o Božiću darovat će njime sinovca Milana“ — odsjeće i ukratko i stanje razgledavati kalendar.

— „A radila ste s pučetka tako nepovjestrjivo gledali taj kalendar?“ zapitao poslijepo svoje prve kupce. „Ej, kupovali mi i prije kalendara, ali nijesu bili tako dober. Ovomu čast!“ — Mislim, da nema mjesto, a da u nju nije zašao ovaj novi kalendar. Tko ima volje, neku naruci više komada, a ne će dugi čekati na kupce. — Prijatelj mi priporučila, da ih je u svome mjestu, dosta velikoj varoši, već raspodjeljivi stotine. Naprijed samo na slavu Srca Isusova! (S.)

— *Krasno djelo milosrđa duhovnoga.* — Jedan od najuglednijih katoličkih gospode u Innsbruku (u Tirolskoj) drži svijek na svoj trošak s točno njezinskim Glasnikom Srca Isusova, te ih dijeli među gradačke siromašake. A treba znati, da je njezinski Glasnik Srca Isusova četiri puta skuplji od hrvatskoga, te bi tko za iste novice mogao držati i među siromašake dijeliti četiri stotine hrvatskih Glasnika! — Nije moguće odstraniti iz svijeta siromaštvo, kada sam Božanski Učitelj vjeri: „Siromašak svijek trante kod sebe“ (tv. 12, 8); ali zato taj plemeniti kršćanin hoće barem, da siromaške dovede k onomu, kojim je rekao: „Dognjite svi k meni, koji ste umorni i opterećeni, i ja će vas okrijepliti“ (Mat. 11, 28), hoće da ih dovede k onomu, kojim je stovateljima Božanskoga Srca svoga oběćao: „Ja ču ih tješiti u svim nevoljama njihovim“. Zar to nije prekrasno djelo milosrđa duhovnoga? A nije li i lakše i vrednije stotinu siromašaka otkako tješiti, nego da i jednoga iz siromaštva sasvijem izbaviti? Ta, siromaštvo, ako se drage volje podnosi iz ljubavi k Božanskomu Spasitelju, koji je sam od drage volje iz ljubavi k nama postao siromašan — veće je blago nego sve zlato ovoga svijeta.

— *Cehski nabožni listić „Svaty Vojtjech“* („Sveti Vojtjeh“) ima 260.000 pretplatnika. Brade Čeha ima kojih šest milijuna, nas Hrvata katolička preko tri milijuna. Ako bi dakle naš najrašireniji nabožni list — a to je naš „Glasnik Presvetoga Srca Isusova“ — razgledno bio tako raširen kako „Svaty Vojtjech“, onda bi morao imati preko 100.000 pretplatnika. A do noga bi se moglo doći, kada bi se stvrdjje složno i ustajno radiло za slava Presvetoga Srca Isusova.

— *Najbolji misionar.* — Prije nekoliko godina imala se je držati sveta misija u Pregradici, velikoj župi nadbiskupije zagrebačke. Revni se župnik boja, da ne će sretno ospjeti osobito s razloga, što je onda baš bilo vrijeme košnje i drugih poljskih radnja. No Presveti Sreci pobrinut se za upešljiv plod misije pored svih potesnika. S jedne strane oci misionari poticaju puk vatrenom besjedom na sticanje Presvetoga Srca, a s druge strane pobuđuju ljudi moći zlatnu krušnicu i zazivajući Presveto Sreću, ubraše preoblačan plod. Crkva u koju može stati oko tri tisuće ljudi, postade namah dupkom puma, a premda je bilo pet isповjednika, nije bilo moguće svima udovoljiti. Bilo je kasnije deset isповjednika, a unatoč tomu mnogi se mogli ispunjediti i pristestif tek u 7 ili 8 sati na večer! O kako se imalo Srca Isusovo ratići radi tolike revnosti i požrtvovnosti vjernoga puka! Događe mnogi ljudi i iz 5 sati uđajenih župa, da se ispunje. Sveti govorio: „O koliko je dobra uradila sveta misija!“ Mnogi i mnogi iz pomo godina, što su bili odalečeni od Srca Isusova, njenu se obratili. Ispuvjedi i pristestif bili je svega oko 4.500. Opet se vidje, da je Isus s Presvetim Srećem svojim najboljim misionarom. (S.)

Hrvatska omladina pod zastavom Sreća Isusova.

Angjelak Sreća Isusova.

(Pripovijeda D. I... župnik.)

Iz usta malahnih i sisajućih usavršio si hvalu poradi neprijatelja svojih! — treba da čovjek uskljike, promatrajući kratko, ali za raj zrelo žice petogodišnje Nikice Perić pok. Antuna, rodom iz Stona u Dalmaciji. Poput ružine pupoljka u proljeće razvijaše se njezina dušica na toplim zrakama Božanskoga Sreća, da je domala nebeski Vrljaj prenese u rajske vrtove. To dijete bilaže u istinu dijete po Sreću Isusovu, uzor svoje dobi.

Naša Nikica već zarana pokazivaše neku neobičnu ozbiljanost ponašanja: nije starila za nikakvu djetinju igra ni zabavu. Premda još nejaka i neoka, bilaže jur pretplatnica Glasnika Sreća Isusova, pa bi bila najveselija, kad bi ga dobila u ruke: povrtaše bi listove, ko da čita, i u tom se podudje zabavila. Znala je već pjevati pjesmu posvetnicu „Do nebesa nek se or!“ i onu „Slaiko Sreća Isusovo — Molba naših slušaj glas“. Zar nijesu i angjeoski zborovi s njoine pjevali?

Nu Nikica je znala još nešto, što te mora ganati do suza: ona je znala, kako se angjeli klanjavu Presvetomu Sreću Isusovu. Kad bi je tko god zapitao: „Nikica, kako se angjeli klanjavu Presvetomu Sreću?“ — ona bi odmah, gdje bi se našla, bilo u kući, bilo na ulici, ili ma na kojem mjestu, skrušene klekla, sklopila ručice i duboko se poklonila. Pri tom čini

nije se sramila ni djece ni odrasle čeljadi. Koliko i koliko današnjih kršćana, koji se u javnom životu srame Isusa Spasitelja, imalo bi nikome poniknuti pred ovom nejakom prijateljem Presvetoga Srca!

Nikica je jošte rado idla k svome Spasitelju — kamo? — u sveti hram Božji, gdjeno živo Božansko njegovo Sreće za sve nas kuca. Po svjedočanstvu Peričevih, ona je najzadovoljnija bila, kad bi znala, da će ići u crkvu.

Nije trpjela psovaka ni ružnih besjeda. Kad bi što takovo na dvoru čula, dotrčala bi doma i rekla: „Ajme! kako grubo govore. Gospa plače, a vrag se smije, je li, majko? Ne valja grubo govoriti.“ Njezin ukor psovaču bijaše: „Ja ću poći u raj, ali tebe ne ću odvesti, kada psaćeš“.

Ovog malug angjelka svak zavolio i rado imao. O njoj susjedstvo na pregršt znade pripovijedati. Nije dakle čudo, da je i raj k sebi zaželio. „Ovo je rogjenje za Boga!“ — reče naš narod o djetetu dobru i pašnjetnu. Dobru našu Nikicu obuze za rana želja za nehom, gdje kraljuje Presveto Sreće Isusovo.

Imala je mlađu sestrlicu, po imenu Liboriju, koju dobri Bog pozva k sebi. Nikica se sjećala smrti Liborijine, pa bi više puta izrazila želja, da će i ona poći u raj. Odjekada bi se većerom zagledala u zvijezde i rekla: „Eno vidim sestruru; tamo ću brzo i ja s njome pjevati“. I doista nije se prevarila. Dobri Isus, koji k sebi pozivlje malcne, doskora ispunil njezinu čežnju za nehom.

Ne progje mnogo vremena, a naša Nikica teško uboli. Ni sva njega savjesna liječnika nije mogla zaustaviti hladanu kosu smrti. Vijest o njezinoj bolesti svakoga se bolno dojmala. Susjedi redom potagale našu bolesnicu. Kad bi je upitale: „Nikica, što ti je, što te boli?“ — tihu bi odgovorila: „Mene ne boli ništa, nego ću poći u raj, u slatko Sreće“. Oti kako da ti se oko suzom ne orosi na ovaj nevinil odgovor?

Zadnjih dana reče starijoj sestri: „Učini mi brzo odjeću i stavi mi krila, jer ću ti poletjeti“.

„Drago moje dijete — na to će joj majka kroz suze — ja sam učinila sve moguće, ali vidim, da ideš služiti Ocu nebeskemu; dobri Isus, koji te k sebi zove, on će ti dati krila“.

Megjuim je Nikica mnogo trpjela, a nije se tužila. Uza svu nejaku dobu, koja i ne pojmi, što je strpljivost, njezina je dušica bila arešena ovom kršćanskom kreposti. Odakle to? — Kroz svu nemoc hotjela je da ima pred sobom sliku Srca

Isusova; na nju je češće svoje oči upravljala i odaše snagu i prijegor crpla. Zaista jasna uputa i pouka male naše junakinje za sve samozvane usredstve čovječanstva, koji bi mu htjeli dati poretku i ranama mrtvena, mimošavši Boga-čovjeka, koji je izvor svake snage i utjeha!

Nikici bijabu dani jur izbrojeni. Zadnja tri dana prije smrti ležaše nepomična, ukočena; nije bijedna ništa ni govorila. Treći dan, ilcem na Spasovdan, progovori zadnje riječi: „Ja idem u raj!“ Kako se ovaj uzdah slatko slaže s otajstvom samoga dana!

Nego, dok je ukočena i niješta ležala, njezine očice danju i noću počivale na slici Srca Isusova . . . Okrutna bolest teško je mećila . . . U krilu krvava Kalvarija, gdjeno Božansko Sreće ljeta solica probode, leži odgonetka ljudske боли!

Bijase petak, 13. svibnja 1904. Zadnji sunčani traci davno omakli onamo preko vinovite Česvinice. Podno gora krali se jur večernji sumraci, a ulo i zvuci večernjeg zvona pozdravljali svibansku Kraljicu. A naša Nikica? — Oh! kako mi je mučno reći — naš angjelak Srca Isusova ujedno sa slatkim zvukima Marijina pozdrava vinuo se pul sjačnih zvijezdica . . . u raj . . . u slatko Srce . . .

Oj! što jučer tako hrljili? — cvrkutale ptice male sunca tracima kroz zeleno lišće. A oni se žarili značajniji, da zavire kroz ono rastvoreno okno zaplašana doma, pa da u punimi sjaju otmu biser-suzu s majčinim oka, što no blistala na latici rumene svibanskih ruže, uvijene u vjenac oko glave usmude naše Nikice . . . A meni se činilo, da s onih malih biljedih usnica, na kojim počivaće osmiljeh raja, titraju ko i prije, valjda na pozdrav sunčanim zrakama zadnji zvuci osmiljele pjesme:

Svoju ljubav ti nam daj,
Da bi i nam tako bilo
Pu njoj k tebi doći u raj.

